ഭാഗം 3

സ്മൃതി സാധന

(ചിന്താധാരകളും കർമ്മ മണ്ഡലങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ)

പ. പരുമല തിരുമേനിയും മലങ്കരസഭയിലെ ആരാധനാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണവും

ഫാ. ജോസി. ജേക്കബ്

മലങ്കര സഭയിൽ അസ്തിത്വ പ്രതിസന്ധി (Identity Crisis) രൂക്ഷമായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലായിരുന്നു പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും. സഭയുടെ ഇന്നത്തെ ആരാധനാപരമായ അസ്തിത്വ (Liturgical Identity)ത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന് പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ സംഭാവനകൾ വളരെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഒരു പ്രാർത്ഥനാമനുഷ്യൻ എന്നതിനൊപ്പം സഭയെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ ബോധവും ദർശനവുമുള്ള ഒരു ഇടയനെ നമുക്ക് വ്യക്തമായി ദർശിക്കാം. പ. തിരുമേനിയുടെ സംഭാവനകൾ ശരിയായി വിലയിരുത്തുന്നതിന് അല്പം ചരിത്ര പശ്ചാത്തലം പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലങ്കരയിലെ ആരാധനാപാരമ്പര്യം പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ

പോർച്ചുഗീസ് കാലഘട്ടത്തിന് (16-ാം നൂറ്റാണ്ട്) മുൻപ് മലങ്കരയിൽ നിലനിന്നിരുന്നത് പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യമായിരുന്നു എന്ന ചരിത്രവസ്തുത ഇന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. കേവലം ഒരു ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പറിച്ചുനടൽ എന്നതിലുപരി മലങ്കരയുടെ തനിമ പുലർത്തിയിരുന്ന സുറിയാനി പാരമ്പര്യമായിരുന്നു അത്. ഇന്ന് മലങ്കരസഭയിൽ നിലനില്ക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാപാരമ്പര്യം അക്കാലത്ത് ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു എന്ന ബാലിശവാദ

ത്തിന് പണ്ഡിതലോകം വിലകല്പിക്കുന്നില്ല.

16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ ആധിപത്യം നേടിയ പോർച്ചുഗീസുകാർ 1599-ലെ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസോടെ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികളുടെ മേലും ആധിപത്യം നേടി. മലങ്കരസഭയുടെ തനതായ ആരാധനാപാരമ്പര്യം ലത്തീൻവല്കരിക്കുന്നതിനുള്ള തീവ്രശ്രമങ്ങൾ അവർ നടത്തി. ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനു ശേഷം മലങ്കര നസ്രാണി സമൂഹത്തെ ഭരിച്ച ഫ്രാൻസിസ് റോസ് എന്ന കത്തോലിക്കാമെത്രാൻ ഇവിടെ ഒരു ലത്തീൻവൽകൃത പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ആരാധനാപാരമ്പര്യം (Latinised East Syrian Liturgical tradition) നടപ്പിലാക്കി.

മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ആരാധനാ പാരമ്പര്യം മാത്രമല്ല സാമൂഹികവും മതപരവുമായ ജീവിതം തന്നെ തകിടം മറിക്കുന്നതായിരുന്നു പോർച്ചുഗീസ് കത്തോലിക്കാ അധികൃതരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. എ.ഡി. 1653-ലെ കൂനൻകുരിശ് സത്യത്തോടെ മലങ്കര നസ്രാണികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും കത്തോലിക്കാസഭയുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിച്ചെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ തനിമയോടുകൂടിയ സഭാജീവിതം പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലാക്കുന്നതിന് സാധിക്കാതെ വന്നു. എങ്കിലും സുറിയാനി പാരമ്പര്യം സഭയിൽ നിലനിർത്തണമെന്ന് മലങ്കര നസ്രാണികൾ ഉദ്ക്കടമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

എ.ഡി. 1665-ൽ അന്ത്യോക്യൻ സഭയിൽനിന്ന് ആദ്യമായി മലങ്കരയിൽ എത്തിയ അബ്ദുൽ ജലീദ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് സഭാമക്കൾ നല്ല സ്വീകരണം നല്കുവാനുണ്ടായ കാരണം മേല്പറഞ്ഞതാണ്. സുറിയാനി പാരമ്പര്യം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഉദ്ക്കടമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന മലങ്കര നസ്രാണികൾ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികമായ പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യവും മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് കൊണ്ടുവന്ന പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കാര്യമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അരനൂറ്റാണ്ടിലേറെ നിലനിന്ന ലത്തീൻവല്കരണ ശ്രമങ്ങളുടെ തിക്തഫലമായിരുന്നു അത്. പ്രസ്തുത സാഹചര്യം പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാപാരമ്പര്യം മലങ്കരയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന് സഹായകമായി ഭവിച്ചു. താൻ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തിരുന്ന ആരാധനാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രചരണത്തിന് തുടക്കം കുറിക്കുന്നതിന് മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചുള്ളു. അരനൂറ്റാണ്ട് കാലത്തെ കത്തോലിക്കാ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ നിലച്ചുപോയ ചില രീതികൾ പുനരാരംഭിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പരിധിവരെ വിജയിച്ചു.

ഉദാ: വിവാഹിതരായ പുരോഹിതന്മാർ, വി. കുർബാനയ്ക്ക് പുളിപ്പുള്ള അപ്പം. പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പഞ്ചാംഗവും പുരോഹിതന്മാരുടെ അംശ വസ്ത്രങ്ങളും (Clerical Vestments) മലങ്കരയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു പരിധിവരെ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. ശക്തമായ എതിർപ്പും അദ്ദേ ഹത്തിന് നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിവല്കരണം കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമായി നടപ്പി ലാക്കിയത് എ.ഡി. 1685-ൽ മാർ യൽദോ ബസേലിയോസ് മഫ്രിയാനാ യോടൊപ്പം വന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് ഹദിയള്ളാ ആയിരുന്നു. ആരാ ധനാക്രമങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉപരിയായി മലങ്കരയിൽ കൽക്കീ ദോൻ വിരുദ്ധ (Non-Chalcedonian) ദൈവശാസ്ത്രനിലപാട് പ്രചരിപ്പി ക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രമിക്കുകയും നല്ല പരിധിവരെ അതിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈവിധ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നിരണം ഗ്രന്ഥവരി സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു*(എം. കുര്യൻ തോമസ്, നിരണം ഗ്രന്ഥവരി, കോട്ടയം, 2000, Pp. 85, 201-3*). എ.ഡി. 1748-ൽ മലങ്കരയിലെത്തിയ ബസ്രയിലെ മാർ ഈവാനിയോസ് സഭയിൽ നില നിന്നിരുന്ന പല രീതികളേയും അന്ധമായി എതിർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമിത തീക്ഷ്ണത നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ എതിർപ്പിന് കാരണമായി ഭവിച്ചു.

മലങ്കരയിലെ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിവല്കരണത്തിന്റെ മൂന്നാം ഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നത് എ.ഡി. 1751-ൽ മാർ ശക്രുള്ളാ ബസേലിയോസ് മഫ്രി യാനായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വന്ന വൈദികസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തന ത്തോടെയാണ്. പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിൽ വൈദിക വിദ്യാ ഭ്യാസം നല്കുന്ന പതിവ് മലങ്കരയിൽ ആരംഭിച്ചത് അവരുടെ പ്രവർത്ത നഫലമായാണ്. ഒരു സഭയുടെ ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിലും ജീവിതരീ തിയിലും വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നതിന് ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗം പ്രസ്തുതരീതിയിൽ വൈദികരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുകയാണ് എന്ന് മനസ്സി ലാക്കി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് സാധിച്ചു. പോർച്ചുഗീസ് കാല ഘട്ടത്തിൽ ലത്തീൻവൽകൃത ആരാധനാക്രമങ്ങളും രീതികളും മലങ്കര യിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് വൈദികവിദ്യാഭ്യാസം എന്ന മാർഗ്ഗം കത്തോ ലിക്കാസഭ വിജയകരമായി പരീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ വടക്കൻ പ്രദേശത്തെ പള്ളികളിൽ അന്ത്യോക്യൻ പാര മ്പര്യം വേഗത്തിൽ വേരുറപ്പിച്ചു. അക്കാലത്ത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ യായിരുന്ന അഞ്ചാം മാർത്തോമ്മാ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാ പാരമ്പര്യത്തോട് വലിയ മമതകാണിച്ചില്ല. തെക്കൻ പ്രദേശത്ത് പഴയ

രീതിയിൽ തന്നെ വൈദികവിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നു. മലങ്കരസഭയിൽ രണ്ട് രീതികളിൽ വൈദികവിദ്യാഭ്യാസം നല്കിത്തുടങ്ങിയതോടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളിലും ആചാരരീതികളിലുമുള്ള ഐകരൂപ്യം (uniformity) പൂർണ്ണമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. സഭയിൽ ചേരിതിരിവിന് ഒരു പരിധിവരെ ഇത് വഴി വച്ചു.

ആറാം മാർത്തോമ്മാ അന്ത്യോക്യൻ മെത്രാന്മാരിൽനിന്ന് അവരുടെ ആരാധനാരീതികളും വേഷവിധാനങ്ങളും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് എന്ന പേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനവും സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. സഭയുടെ ഐക്യം മറ്റെന്തിനെക്കാളും വലുതായികണ്ട അദ്ദേഹം അന്ത്യോക്യവല്കരണത്തിന് അനുകൂലനിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് നിർബന്ധിതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായിരുന്ന ഏഴാം മാർത്തോമ്മായുടെ കാലത്തിന് ശേഷം എ.ഡി. 1809-ൽ കണ്ടനാട് മർത്തമറിയം പള്ളിയിൽവച്ച് കൂടിയ യോഗത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ മലങ്കര പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രചരണത്തിൽ നാഴികകല്ലായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. പ്രസ്തുത രീതിയിൽ വൈദികവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിനായി തെക്കും വടക്കും ഓരോ പഠിത്ത വീടുകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, ആണ്ടടക്കമുള്ള പെരുനാളുകളുടെ ശുശ്രൂഷകളും, എല്ലാ കൂദാശകളും, സാധാരണ നമസ്കാരവും പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ക്രമത്തിലുള്ളതാക്കുന്നതിനും കണ്ടനാട് പടിയോല എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന യോഗതീരുമാനങ്ങളിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ തീരുമാനങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി നടപ്പിലാകാത്ത സാഹചര്യത്തിലാണ് പുലിക്കോട്ടിൽ ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാന്റെ (പിന്നീട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് 2) നേതൃത്വത്തിൽ എ.ഡി. 1815-ൽ കോട്ടയത്ത് വൈദിക സെമിനാരി സ്ഥാപിതമായത്. മലങ്കരയിൽ ആരാധനാപരമായ ഐകരൂപ്യം വരുത്തുന്നതിന് നിർണ്ണായകസ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതിന് സെമിനാരിക്ക് സാധിച്ചു.

വൈദിക സെമിനാരി സ്ഥാപനത്തിന്റെ കാലഘട്ടം മുതൽ ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷനറിമാരുമായി ആരംഭിച്ച ബന്ധം പിന്നീട് അസുഖകരമായ അവസ്ഥയിലേക്ക് നീങ്ങി. ആരാധന മാതൃഭാഷയിലാക്കുക എന്ന ആശയം മിഷനറിമാരുടെ സ്വാധീനത്തിൽ അക്കാലത്ത് പ്രബലമായി വന്നു. അവരുടെ സഹായത്തോടെ തർജ്ജിമകൾക്കുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിന് നിരക്കാത്തതും നവീകരണ ഉപദേശങ്ങളിൽ പെടുന്നതുമായ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളായി ഈ തർജ്ജിമകൾ മാറുന്നത് സഭയ്ക്ക് അംഗീകരിക്കാവുന്നതായിരുന്നില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സുറിയാനി പാരമ്പര്യം അതിന്റെ തനിമയിൽ മുറുകെപിടിക്കുക എന്ന ഒറ്റവഴിയേ മലങ്കരസഭ

യുടെ മുൻപിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എ.ഡി. 1836-ൽ കൂടിയ മാവേലിക്കര സുന്നഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളിൽ (മാവേലിക്കരപ്പടിയോല) പൂർണ്ണ സുറിയാനിവല്കരണത്തിനും അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയുമായുള്ള അടുത്ത ബന്ധത്തിനും അനുകൂലമായ നിലപാടുകൾ എടുത്തിട്ടുള്ളത് ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്. തുടർന്ന് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട മാർ യൂയാക്കീം കൂറീലോസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സുറിയാനിവല്കരണത്തിന് ആക്കം കൂട്ടി. പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ശക്തമായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, മലങ്കരയിൽ ആരാധനാപാരമ്പര്യവും, വിശ്വാസാചാരങ്ങളും സംബന്ധിച്ച് തികഞ്ഞ അനിശ്ചിതത്വവും അരാജകത്വവും നിലനിന്നിരുന്ന കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്.

ആ സാഹചര്യത്തിലാണ് പ. പരുമല തിരുമേനി തന്റെ പൗരോഹിത്യ ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യവിശ്വാസവും പൗരസ്ത്യപാരമ്പര്യങ്ങളും മലങ്കരസഭയിൽ നിലനിർത്തുക എന്നത് ജീവിതദൗത്യം തന്നെയായിരുന്നു. സാഹചര്യത്തിന്റെ ആവശ്യം എന്ന നിലയിലാണ് പ. തിരുമേനി പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രചരണത്തിന് നേതൃത്വം നല്കിയിട്ടുള്ളത്.

മലങ്കരസഭയിലെ ആരാധനാപാരമ്പര്യം സംബന്ധിച്ച് പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ വീക്ഷണം

അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയിൽനിന്ന് മലങ്കരയിലെത്തിയ മാർ യൂയാക്കീം കൂറീലോസിന്റെ ശിഷ്യത്വത്തിലാണ് പ. പരുമലത്തിരുമേനി വൈദിക വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയത്. എ.ഡി. 1875-ൽ മലങ്കരയിലെത്തിയ പ. പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സന്തതസഹചാരിയായും പ. തിരുമേനി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ട് വ്യക്തികളും മലങ്കരയിൽ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിന് തീക്ഷ്ണമായി ആഗ്രഹിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ്. അവർ അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിലെതന്നെ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത ശാഖകളെ (Minor Traditions) പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. ഇരുവർക്കും തങ്ങളുടെ രീതികൾ പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്ന് പ്രത്യേകം താല്പര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. മലങ്കരയുടെ തനതായ പ്രാദേശിക ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നതിൽ അവർ വിമുഖതയും അസഹിഷ്ണുതയും പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ രണ്ട് വ്യക്തികളുമായി വളരെ അടുപ്പവും ബന്ധവുമുണ്ടായിരു

ന്നെങ്കിലും അവരുടെ ആശയങ്ങൾ അന്ധമായി അനുകരിക്കുകയും നട പ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവണത പ. തിരുമേനിയിൽ കാണുന്നില്ല. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് നവീകരണ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ വേരുറപ്പിക്കു ന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ മുന്നിൽക്കണ്ട് അതിനെ പ്രതിരോധിക്കുക എന്നതായിരുന്നു പ. തിരുമേനിയുടെ പ്രധമവും പ്രധാനവുമായ പ്രവർത്ത നലക്ഷ്യം. മലങ്കരസഭയിൽ പ്രാദേശികതനിമ നിലനിർത്തുക എന്നത് അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളതായിരുന്നു.

പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ കാലത്ത് സഭ നേരിട്ടിരുന്ന വെല്ലുവി ളികൾ

വൈവിധ്യങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളും വെല്ലുവിളികളുമാണ് പ. പരു മലത്തിരുമേനിയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ മലങ്കരസഭ അഭിമുഖീകരിച്ചിരു ന്നത്.

1. കേരളത്തിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സമൂഹത്തിൽ പ്രബല മായ കത്തോലിക്കാ സഭാവിഭാഗത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും 17-ാം നൂറ്റാ ണ്ടിലെ കത്തോലിക്കാ ആധിപത്യകാലത്തെ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ അവശി ഷ്ടങ്ങളും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന വർഷങ്ങളിൽ പോലും മല ങ്കര സഭ നേരിട്ടിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. അക്കാലത്തും മലങ്കര യിലെ ഭൂരിപക്ഷം വൈദികർക്കും പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ഭാഷ വശമു ണ്ടായിരുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാ പാരമ്പര്യത്തിലെ വി. കുർബാന തക്സാകളും, നമസ്കാര ക്രമങ്ങളും പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി ലിപികളിൽ എഴുതി (Transliteration) ഉപയോഗിക്കുന്ന പതിവ് അക്കാ ലത്ത് നിലനിന്നിരുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സഭയിലെ ആരാധനാപരമായ ഐകരൂപ്യം (uniformity) നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന് കാര ണമായിത്തീർന്നു.

2. പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ കാലത്ത് മലങ്കരയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മിഷ നറിമാരുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ പ്രച രിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. സഭയ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെ പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസിനെ അനുകൂലിച്ചിരുന്ന വിഭാഗവും പ്രസ്തുത നീക്കത്തിന് അനുകൂല നിലപാട് എടുത്തത് സഭയിലെ വലിയ പ്രതിസന്ധികളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. പ. പരുമലത്തിരുമേനി നേതൃത്വം നല്കിയിരുന്ന നിരണം, കൊല്ലം, തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനങ്ങളാണ് ഈ പ്രവ ണതയിൽ കൂടുതൽ അകപ്പെട്ടിരുന്നത്. അത് അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധി ച്ചിടത്തോളം വലിയ വെല്ലുവിളിയും ഉത്തരവാദിത്വവുമായിരുന്നു.

3. മലങ്കരസഭയെ പൗരസ്ത്യസഭാ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന മാർഗ്ഗം മാത്രമേ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ സഭയുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ മുൻപിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയിൽനിന്ന് മലങ്കരയിൽ വന്ന മേല്പട്ടക്കാർ ഇവിടുത്തെ തനത് പാരമ്പര്യങ്ങളെയും പ്രാദേശികമായ ആചാരരീതികളെയും കഠിനമായി എതിർത്തത് മറ്റൊരു പ്രതിസന്ധിയായി നിലനിന്നു. പ. പരുമലത്തിരുമേനി ഉൾപ്പെടെയുള്ള നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർക്ക് ആ പ്രവണത തികച്ചും അസ്വീകാര്യമായിരുന്നു.

മലങ്കരസഭ ബഹുമുഖമായ പ്രതിസന്ധികളെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ തികഞ്ഞ ദർശനബോധത്തോടെ സഭയെ ഒന്നായിക്കണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്ന നല്ല ഇടയന്മാർ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യമായിരുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് V മെത്രാപ്പോലീത്തായെയും പ. പരുമല തിരുമേനിയെയും പോലെയുള്ള പിതാക്കന്മാർ ആ ആവശ്യം നിറവേറ്റി.

മലങ്കരസഭയിലെ ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണത്തിന് പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ സംഭാവനകൾ

മലങ്കരസഭയിലെ ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണം കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു. പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുൾപ്പെടെ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ഭാഗത്ത് സഭയെ നയിച്ച പിതാക്കന്മാർ ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. സഭ മുഴുവനായി ഏറ്റെടുത്ത ദൗത്യത്തിൽ പ. തിരുമേനിയുടെ പങ്ക് വലുതായിരുന്നു.

അന്ത്യോഖ്യൻ സഭയിൽനിന്ന് മലങ്കരയിൽ വന്ന മേല്പട്ടക്കാരിൽ പലരും വ്യത്യസ്ത ചെറുപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ (Minor Traditions) വക്താക്കളായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത മുൻപ് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ? പ. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരസഭ സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ ഇവിടെ നിലവിലിരുന്ന പല ശുശ്രൂഷാക്രമങ്ങളും പൂർണ്ണരൂപത്തിലായിരുന്നില്ല നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നത്. പല ശുശ്രൂഷകളുടെയും നടപടിക്രമം (Ordo Communis) വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ശുശ്രൂഷകൾ അനുഷ്ഠിച്ചതായി *'കാരോട്ടുവീട്ടിൽ മാർ ശീമോൻ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നാളാഗമ'*ത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. പാത്രിയർക്കീസ് മടങ്ങിപ്പോയ

ശേഷമുള്ള വർഷങ്ങളിൽ ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണവും പൂർണ്ണരൂപത്തിലുള്ള പ്രചരണവും സഭ ഗൗരവമായി കണ്ട് നടപ്പിലാക്കിയ സംഗതികളാണ്.

ആരാധനാക്രമങ്ങളുടെ ഏകീകരണവും പ്രചരണവും

അന്ത്യോഖ്യൻ (പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി) പാരമ്പര്യത്തിലെ പല ചെറു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള വ്യത്യസ്ത രീതികൾ മലങ്കരയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നത് ഏകീകരിച്ച് മലങ്കരയുടെ തനിമ നിലനിർത്തുന്ന ഏക പാരമ്പര്യമാക്കുക എന്ന ദൗത്യം സഭ മുഴുവനായി ഏറ്റെടുത്ത ഒന്നാണ്. പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ മാത്രം ഒരു ആശയമായി അതിനെ കാണുന്നതിന് സാധിക്കുകയില്ല. എ.ഡി. 1892-ൽ കൂടിയ മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റി വിവിധ നടപടിക്രമങ്ങൾ ഏകീകരിച്ച് ഔദ്യോഗികമായി ഒന്ന് തയ്യാറാക്കുന്നതിന് തീരുമാനിക്കുകയും മാലിത്തറ ഏലിയാസ് കത്തനാർ തയ്യാറാക്കിയ നടപടിപുസ്തകം പരിശോധിച്ച് വേണ്ട നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് പ. പരുമലത്തിരുമേനി ഉൾപ്പെടെ ചിലരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്ത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് V തിരുമേനിയുടെ താത്പര്യങ്ങളും ഈവിധ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് സഹായകമായി നിലനിന്നിരുന്നു.

മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ആവശ്യമായ ആരാധനാക്രമങ്ങൾ അന്ത്യോഖ്യയിൽനിന്ന് ഇവിടെ എത്തിക്കുകയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിലും പ. പരുമലത്തിരുമേനി സത്വര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നു. കൊ.വ. 1059-ൽ സെമിനാരിക്കേസ് സംബന്ധിച്ച് ആലപ്പുഴ ജില്ലാക്കോടതിയിൽ അദ്ദേഹം നല്കിയ മൊഴിയിൽ ഈ വസ്തുത വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രചരണാർത്ഥം ആരാധനാക്രമങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ എത്തിക്കുന്നതിൽ കോനാട്ട് മാത്തൻ മല്പാനും പിൻഗാമികളും നല്കിയ സംഭാവനകൾ വളരെ വിലപ്പെട്ടവയാണെന്ന് എടുത്ത് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആരാധനാക്രമങ്ങളുടെ തർജ്ജിമ

പൗരസ്ത്യസഭകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആരാധനാക്രമങ്ങൾ കേവലം ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി മാത്രമുള്ളവയല്ല പ്രത്യുത ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെയും കലവറകൾ കൂടിയാണ് ആരാധനാക്രമങ്ങളിലെ ഉദാത്ത ആശയങ്ങൾ സാധാരണക്കാരിൽ എത്തിക്കുകവഴി മാത്രമേ സഭാജീവിതം പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു എന്ന സത്യം മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് പ.

പരുമലത്തിരുമേനിയ്ക്ക് സാധിച്ചു. അതിന്റെ തെളിവാണ് സുറിയാനി ആരാധനാക്രമങ്ങളുടെ മലയാള പരിഭാഷ തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ തിരുമേനിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ.

ആരാധനാക്രമങ്ങളുടെ തർജ്ജിമയിലേക്ക് പ. തിരുമേനിയുടെയും സമകാലീനരായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെയും ശ്രദ്ധതിരിയുന്നതിനുണ്ടായ മറ്റൊരു പ്രധാന കാരണം പ്രസ്തുത രംഗത്ത് നവീകരണ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. എ.ഡി. 1875-ൽ പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനുകൂലികളായ നവീകരണ വിഭാഗം ഒരു കുർബാനക്രമം സെമിനാരി അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അടിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. വി. കുർബാനക്രമവും മൂന്നാം മണിയുടെ നമസ്കാരവും ആ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന് മലങ്കരയിൽ ലഭിച്ച അംഗീകാരത്തെക്കുറിച്ച് എ.ഡി. 1890-ൽ പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വി. കുർബാനക്രമത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ അദ്ദേഹം തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് നവീകരണ ആശയങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി വളച്ചൊടിക്കാതെ സത്യസന്ധമായ തർജ്ജിമകൾ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സഭയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യമായിരുന്നു.

വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവറുഗീസ് കത്തനാരും (മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് VI, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ) കോനാട്ട് മല്പാൻ കത്തനാരും ചേർന്ന് മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൃംതാ പ്രാർത്ഥനാക്രമം ആരാധനാക്രമങ്ങളുടെ മലയാളം തർജ്ജമകളുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാന നാഴികക്കല്ലായിരുന്നു. ആ പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "... *പ്രത്യേകം സുറിയാനിഭാഷാ പരിചയമില്ലാത്ത ആളുകളുടെ ആവശ്യത്തെ വിചാരിച്ചും, സാധാരണമായി നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ ഓർമ്മയെ കൊണ്ടാടുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങൾക്ക് പൊതുവെ ഉപയോഗപ്പെടത്തക്കവണ്ണമുള്ള പല ഗാനങ്ങളും, നമ്മുടെ പിതാവായ നിരണം മുതലായ ഇടവകകളുടെ മാർ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് സുറിയാനി മട്ടുകളിൽതന്നെ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജിമ ചെയ്തുവച്ചിരുന്നത്, അവിടുത്തെ കൃത്യാന്തര ബാഹുല്യം നിമിത്തം പൂർത്തിയാക്കുവാനോ പരിശോധിച്ച് നന്നാക്കുവാനോ ഇടയാകാതെ കിടന്നുപോകയാൽ ഞങ്ങളെ ഏല്പിക്കുകയും ഞങ്ങൾ രണ്ടാളുംകൂടി ഈ ഗാനങ്ങളെ സുറിയാനി മൂലത്തോട് ഒത്തുനോക്കി പോരാത്തവയെ ചേർത്ത്, കണ്ടത്തിൽ ഈപ്പൻ ഗീവറുഗീസ് (മലയാള മനോരമ പത്രാധിപരായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള) അവർകളുടെ സഹായത്താൽ സുറി*

യാനി വൃത്തങ്ങൾക്കു ഭേദം കൂടാതെ ഉണ്ടാക്കി ശരിപ്പെടുത്തുകയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള മസുമൂറാകൾ പ്രാർത്ഥനകൾ മുതലായവയെ ചേർത്തു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു ഈ ചെറിയ പുസ്തകം". [Z.M. പാറേട്ട്, 'മാർ ഗീവറുഗീസ് ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ നിത്യാക്ഷരങ്ങൾ', Vol. III, കോട്ടയം, 1980, pp. 552, 553]

ക്യംതാ നമസ്കാരത്തിന്റെ മേൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മലയാളം തർജ്ജിമയാണ് ഇന്നും സഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നത്. ആരാധന കേവലം അനുഷ്ഠാനമാകാതെ അനുഭവമായി മാറണം എന്ന് പ. തിരുമേനി തീക്ഷ്ണമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിന്റെ തെളിവാണ് സഭയിലെ സാധാരണക്കാർക്കു വേണ്ടി ഇത്തരത്തിലൊരു തർജ്ജിമ തയ്യാറാക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ. സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തനിമ തർജ്ജിമകളിൽ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. മലങ്കരസഭയിലെ ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദൃശ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനപ്രദങ്ങളായി ഭവിച്ചു.

ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണം വൈദികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ

പ്രഗല്ഭനായ ഒരു മല്പാൻ എന്ന നിലയിലും മലങ്കരസഭയിലെ ആരാധനാപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണത്തിന് പ. പരുമലത്തിരുമേനി അതുല്യമായ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ. തിരുമേനിയുടെ കാലത്തിനുശേഷം സഭയിൽ വ്യക്തമായ ചേരിതിരിവ് ഉടലെടുത്തപ്പോൾ ഇരുവിഭാഗങ്ങൾക്കും നേതൃത്വം നല്കിയ പല പ്രഗല്ഭമതികളും തിരുമേനിയുടെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ഗീവറുഗീസ് ദീവന്നാസ്യോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ, പ. ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ എന്നിവർ ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തും കൊച്ചുപറമ്പിൽ മാർ പൗലോസ് കൂറീലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, കുറ്റിക്കാട്ടിൽ മാർ പൗലോസ് അത്താനാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (ആലുവയിലെ വലിയതിരുമേനി) എന്നിവർ പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തും ഒരേ സമയം നേതൃത്വം നല്കിയിട്ടുള്ളവരാണ്. അവർ എല്ലാവരും പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു.

അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധീശത്വവും മലങ്കരസഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സംബന്ധിച്ച് തികച്ചും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളാണ് അവർ പുലർത്തിയിരുന്നതെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ള കാര്യ

മാണ്. എന്നാൽ മലങ്കരസഭയിൽ പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങൾ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ആരാധനാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണം നടപ്പിലാക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി നിഹനിക്കുന്നതിന് അന്ത്യോഖ്യയിൽനിന്ന് വന്നിട്ടുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ മേല്പട്ടക്കാരും കഠിനമായി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധീശത്വം പൂർണ്ണമായി പിൻതാങ്ങിയ പിതാക്കന്മാർ പോലും അന്ത്യോഖ്യൻ മേല്പട്ടക്കാരുടെ അത്തരത്തിലുള്ള താത്പര്യങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും വഴിപ്പെട്ടില്ല (ഉദാ: പൗലോസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്, പൗലോസ് മാർ കൂറീലോസ് എന്നീ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ). ഏകദേശം മുക്കാൽ നൂറ്റാണ്ടിലധികം കാലം പരസ്പരം ബന്ധവും സഹകരണവുമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞിട്ടും മതപരവും സാമൂഹികവുമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ കാര്യമായ വ്യത്യാസം ഇല്ലാതെ ഇന്നും ഇരുപക്ഷങ്ങളും സഭയിൽ നിലനില്ക്കുന്നത് ആയതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്. അന്ത്യോഖ്യൻ നുകത്തിന്റെ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോഴും മലങ്കരയുടെ തനിമ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള ദർശനം പാത്രിയർക്കീസ് ഭാഗത്തെ പ്രധാന മേല്പട്ടക്കാർക്ക് ലഭിച്ചതിൽ പ. പരുമല തിരുമേനി തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിലൂടെ പകർന്നു നല്കിയ ദർശനം പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലങ്കരസഭയുടെ തനിമ: പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ

മലങ്കരസഭയിൽ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി ആരാധനാപാരമ്പര്യം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ. പരുമല തിരുമേനി താത്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നു എന്നും പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം ഗൗരവമായി അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നു എന്നും നാം മനസ്സിലാക്കികഴിഞ്ഞു. പ. തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യങ്ങൾ മലങ്കരസഭയിൽ നിലനില്ക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. *'ഊർശ്ലേം യാത്രാവിവരണം'* എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പോർട്ട് സെയ്ദിൽ കോപ്റ്റിക് (ഈഗുപ്തായ) സഭയുടെ ഒരു പള്ളിയിൽ നാല്പതാം വെള്ളിയാഴ്ച ദിവസത്തെ വി. കുർബാനയെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്നിടത്ത് ഇപ്രകാരം കാണാം, *"ജനത്തിന് അവർ കുർബാന കൊടുത്തതു യോജിപ്പിച്ച് ഒന്നായിട്ടായിരുന്നു."* [മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഗീവറുഗീസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, '*ഊർശ്ലേം യാത്രാ വിവരണം*', (കോട്ടയം, സോഫിയാ ബുക്സ്, 2002) 23, 63] വി. കുർബാനയെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കാതെ ഈ കാര്യം മാത്രം സൂചിപ്പിച്ചത് പ. തിരുമേനിയുടെ കാലത്ത് മലങ്കരയിൽ

നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു പ്രശ്നം മനസ്സിൽ വച്ചിട്ടായിരുന്നു. വി. കുർബ്ബാനയിൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ വെവ്വേറെ നല്കണമെന്ന ആശയമാണ് നവീകരണ വിഭാഗം മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ അത് പൗരസ്ത്യരീതിക്ക് നിരക്കുന്നതല്ല. മലങ്കരസഭ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പൗരസ്ത്യ രീതികൾ പിൻതുടരണമെന്ന് പരിശുദ്ധനായ ആ ഇടയൻ ഉത്ക്കടമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഈ വിവരണത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

മലങ്കരയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പ്രാദേശിക ആചാരങ്ങൾ നിർത്തലാക്കുന്നതിന് പ. പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസ് പല പ്രാവശ്യം കല്പന മുഖാന്തിരം ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്തരത്തിലുള്ള താല്പര്യങ്ങൾക്ക് വഴങ്ങുന്നതിന് പ. പരുമല തിരുമേനി തയ്യാറായില്ല. പ്രാദേശികമായ തനിമ ഉൾക്കൊണ്ട് വളരുക എന്ന ഓർത്തഡോക്സ് പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ പൊതുവായ സ്വഭാവസവിശേഷത മലങ്കരസഭയും പ്രകടിപ്പിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കാം.

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള എഴുതിയ *കീർത്തനമാല* എന്ന ഗ്രന്ഥം ക്രൈസ്തവസൂക്തങ്ങൾ വിവിധ ഭാരതീയ രാഗങ്ങളിൽ ക്രമീകരിച്ച് ചിട്ടപ്പെടുത്തി എടുത്തതാണ്. താൻ, നിരണം മുതലായ ഇടവകകളുടെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (പ. പരുമലത്തിരുമേനി)യുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരമാണ് ഇപ്രകാരം ഒരു കൃതി രചിച്ചത് എന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പ. പരുമലത്തിരുമേനിക്ക് പ്രാദേശിക തനിമ സഭയിൽ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള താല്പര്യം ഈ സംഗതിയിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ മലങ്കര സഭയ്ക്ക് മറ്റ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളെപ്പോലെ ആരാധനാപരമായും സഭാജീവിതം സംബന്ധിച്ചും പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രഅസ്തിത്വം (Identity) രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന് സാധിച്ചില്ല എന്ന ദുഃഖകരമായ സത്യം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

മലങ്കരസഭയിൽ ആരാധനാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏകീകരണത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ പങ്ക് വഹിക്കുന്നതിന് പ. പരുമലത്തിരുമേനിയ്ക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്ത്യോഖ്യൻ പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള മമതയേക്കാളുപരി മലങ്കരസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ ദർശനവും, കരുതലും, സ്നേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും തെളിഞ്ഞ് കാണാം. പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യവും സത്യവിശ്വാസവും സഭയിൽ എന്നാളും നിലനില്ക്കണം എന്ന ആഗ്രഹമാണ് പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി

പാരമ്പര്യം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ അദ്ദേഹം ലക്ഷ്യമിട്ടത് എന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്. പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ വളരെ ഏറെ മികവുള്ള ഒന്നാണ് പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യം. ആ പാരമ്പര്യം മലങ്കരയിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതുവഴി സഭയെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് നവീകരണ കൊടുങ്കാറ്റിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അത് കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഒരു ആവശ്യവുമായിരുന്നു.

പാശ്ചാത്യ സുറിയാനി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രചരണത്തോടെ മലങ്കര സഭയെ അന്ത്യോഖ്യയിലെ സുറിയാനി ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഒരു ഭാഗമോ മറ്റൊരു പതിപ്പോ ആക്കി തീർക്കുന്നതിന് പ. പരുമല തിരുമേനി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങളും, തനിമയും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ അതിന്റെ ചൈതന്യം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന് ആ ദീർഘദർശി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

പ. തിരുമേനിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേവലം ഒറ്റയ്ക്ക് നടത്തിയ ചില പ്രവർത്തനങ്ങളായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയുടെ നേതൃത്വത്തിലും, സഭയോട് സ്നേഹവും അതിനെക്കുറിച്ച് ശരിയായ ദർശനമുള്ള മറ്റ് മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെയും മലങ്കരസഭ മുഴുവന്റെയും സഹകരണത്തിലും, തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടതും നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ശ്രമിച്ചതുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ശക്തമായ നേതൃത്വം നല്കുകയാണ് പ. പരുമലത്തിരുമേനി ചെയ്തത്. സഭയെ സ്നേഹിച്ച ബുദ്ധിമാനായ ആ നല്ല ഇടയന്റെ പ്രാർത്ഥന മലങ്കരസഭയ്ക്ക് എല്ലാക്കാലത്തും കോട്ടയും അഭയ സ്ഥാനവുമായിരിക്കട്ടെ.

❑

വിദ്യാഭ്യാസ – സാമൂഹിക രംഗങ്ങളിലെ അഗ്രഗാമി

ഡോ. ജോസ് പാറക്കടവിൽ

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ജനിക്കുകയും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ അന്തരിക്കുകയും ചെയ്ത പരിശുദ്ധ പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ലൗകിക ജീവിതത്തിന് അരനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ദൈർഘ്യമേയുള്ളുവെങ്കിലും കേരളീയ സമൂഹത്തെ ഇരുൾമൂടിയ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിൽനിന്ന് പ്രകാശംപരക്കുന്ന പുതിയൊരു നൂറ്റാണ്ടിലേക്ക് എത്തിക്കുവാനുള്ള ദൈവനിയോഗം അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു.

"കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ, വിദ്യാഭ്യാസ ആദ്ധ്യാത്മികരംഗങ്ങളിലേക്കു കടന്നിറങ്ങി വിപ്ലവകരങ്ങളായ പല പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും ബീജാവാപം ചെയ്ത മഹാനുഭാവനാണു പരുമലത്തിരുമേനി. കേവലം ദേവാലയത്തിന്റെ ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ ധ്യാനത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്ന ഒരു ജീവിതമായിരുന്നില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റേത്". 1 ആത്മീയതയിലൂടെ പരമാത്മചൈതന്യത്തെ ദർശിച്ച സന്യാസിവര്യൻ സാധാരണമനുഷ്യന്റെ ലൗകിക ജീവിതത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാൻ പ്രയത്നിച്ചു വിജയം നേടിയ അത്ഭുതകഥയാണ് പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം.

1848 ആണ് പരുമല തിരുമേനിയുടെ ജന്മവർഷം. ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിനു നൂറുവർഷം മുമ്പ് ഭൂജാതനായ ''കൊച്ചയ്പോര വളർന്നുവന്ന കാലയളവിലെ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതി ഇന്നുള്ളവർക്കു വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും വികസനത്തിന്റെയും അഭാവം കൊണ്ടുണ്ടാ

യിരുന്ന പോരായ്മകൾ ഏറെയുണ്ടായിരുന്നു. മനുഷ്യസൃഷ്ടങ്ങളായ മാമൂലുകളും അനാചാരങ്ങളും ജീവിതത്തെ ദുസ്സഹവും ദുരിതപൂർണ്ണ വുമാക്കി തീർത്തു. ചാതുർവർണ്യം സൃഷ്ടിച്ച സാമൂഹ്യക്രമങ്ങൾ സമൂ ഹത്തെ പല തുരുത്തുകളിലാക്കി ഒതുക്കി നിർത്തുകയും മനുഷ്യാവ കാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. 'നീതിയേയോ സംസ്കാര ത്തെയോ കുറിച്ചുള്ള സ്വദേശികളുടെ ബോധം ഈ ഘട്ടത്തിലും പ്രാകൃ താവസ്ഥയിൽ തന്നെയായിരുന്നു.' 2. ഹിന്ദുക്കൾ പ്രധാനമായി അവർണ്ണരും വർണ്ണരും എന്നു രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളിൽ പെടും. ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ, ശൂദ്രർ എന്നിവർ സവർണ്ണരാണ്. പിന്നെയുള്ള തെല്ലാം അവർണ്ണരും. അവരിൽ ഏറിയ പങ്കും ഈഴവരായിരുന്നു. ഈഴ വനു ബ്രാഹ്മണരുടെ അടുത്തു ചെല്ലാൻ അവകാശമില്ല. പുലയരും പറ യരും ഏറ്റവും താഴ്ന്ന ജീതി. ''ചണ്ഡാലർ എന്ന കൂട്ടത്തിലാണവർ പെടുന്നത്. അവർക്ക് ഈഴവന്റെ അടുത്തു ചെല്ലാനവകാശമില്ല. ചെന്നാൽ ഈഴവർ 'അശുദ്ധ'മാകും. ഉയർന്ന ജാതിക്കാരൻ അശുദ്ധമാകാതിരി ക്കാൻ കീഴ്ജാതിക്കാരിൽ നിന്ന് അകന്നു നില്ക്കണം. ഈ അകലത്തിനു ''തീണ്ടാപ്പാട് എന്നാണു പറയുക. ജാതിയുടെ വലിപ്പമനുസരിച്ച് ''തീണ്ടാ പ്പാടിനും വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒരു ഈഴവനും നമ്പൂതിരിയും തമ്മിൽ അടു ക്കാവുന്ന ദൂരത്തിന്റെ കൂടെ ഒരു ഈഴവനും പുലയനും തമ്മിൽ അടു ക്കാവുന്ന ദൂരം കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ വരുന്ന ദൂരമാണ് പുലയൻ നമ്പൂതി രിയെ കണ്ടാൽ അകന്നു മാറിക്കൊടുക്കേണ്ടത്. മേൽജാതിക്കാരായ ചിലർക്ക് അധഃകൃതരെ കാണുന്നതുപോലും 'അയിത്തം' (അശുദ്ധം) ആയിരുന്നു.

'തൊട്ടു കൂടാത്തവർ തീണ്ടിക്കൂടാത്തവർ
ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടാലും ദോഷമുള്ളോർ
കെട്ടില്ലാത്തോർ, തമ്മിലുണ്ണാത്തോരിങ്ങനെ
ഒട്ടല്ലഹോ ജാതിക്കോമരങ്ങൾ'

എന്നു കുമാരനാശാൻ വിവരിച്ചത് ഈ ജാതി വ്യവസ്ഥയെയാണ്.

തീണ്ടാപ്പാടു ദൂരെ നില്ക്കേണ്ട താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരൻ അടുത്തുചെന്നു പോയാൽ പ്രഹരമാണു ശിക്ഷ. തീണ്ടിയതുകൊണ്ടു തല്ലിയതാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ന്യായമായ പ്രവൃത്തിയായേ ആരും കരുതുകയുള്ളു. അതി നാൽ അവർണ്ണർക്ക് പൊതു നിരത്തുകൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. "കൊല്ല വർഷം 938-ലെ തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിന്റെ ഒരു വിളംബരം, ഈ രാജ്യത്തെ സർക്കാർ, രാജ്യത്തിന്റെ സമൃദ്ധിക്കും സമ്പന്നതയ്ക്കും ഐശ്വര്യത്തിനുംവേണ്ടി എല്ലു നുറുങ്ങെ പണിയെടുത്തിരുന്നവരായ

ബഹുജനങ്ങളുടെ നേരേ എന്തു നിലയാണ് അനുവർത്തിച്ചിരുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കി തരുന്നതാണ്." തിരുവനന്തപുരത്തു കിഴക്കേക്കോട്ട മുതൽ കിള്ളിപ്പാലം വരെ നീണ്ടു കിടക്കുന്ന രാജവീഥിയിലൂടെ കീഴ്ജാതിക്കാർ നടന്നു പോകരുതെന്നാണു വിലക്ക്."[3]

1922-ൽ പോലും കൊച്ചിയിൽ ഇതിനു സദൃശ്യമായ അനുഭവമുണ്ടായത് ഇപ്പോൾ അത്ഭുതകരമായിത്തോന്നാം. ടി. വിജയരാഘവാചാരി ദിവാനായിരുന്നപ്പോഴാണ് ഈ ഏർപ്പാട്. "സവർണ്ണഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നിന്നു പറയെടുക്കാൻ പുറത്തു പോകുമ്പോഴും എഴുന്നള്ളിപ്പുകൾ കൊണ്ടു പോകുമ്പോഴും അയിത്ത ജാതിക്കാരെ പൊതുവഴികളിൽനിന്നും മാത്രമല്ല, റോഡുവക്കത്തുള്ള അവരുടെ വീടുകളിൽ നിന്നും പീടികകളിൽ നിന്നും മാറ്റി നിർത്തുക പതിവായിരുന്നു."4

സർക്കാരോഫീസുകളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥർ സവർണ്ണരായിരുന്നതിനാൽ അവർണർക്ക് അവിടെ പ്രവേശനമില്ലായിരുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ പോസ്റ്റോഫീസിൽ ചെല്ലുന്ന ഈഴവന്റെ അവസ്ഥ സി. കേശവൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്: "ഏഴ ജാതികളായ ഈഴവർക്കും മറ്റും ഈ അഞ്ചലോഫീസിൽ കടന്നുചെല്ലാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ദൂരെ ചെന്നുനിന്ന് കുറേനേരം കൂവി വിളിച്ചാൽ 'എന്തോ' എന്നു വെളിയിൽ വന്ന് അന്വേഷിക്കാൻ മാസ്റ്ററോ പ്യൂണോ കനിയും. എളുപ്പം കനിയണമെങ്കിൽ 'തമ്പുരാൻ' വിളികൂടി വേണം. കാശു വച്ചിട്ടു മാറി നില്ക്കാൻ പറയും. ഇലപ്പുറത്തു കാശു വച്ചിട്ടു മാറി നില്ക്കണം."5

ഹൈന്ദവസമൂഹത്തിൽ ദൃഢമൂലമായിരുന്ന തീണ്ടലും തൊടീലും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിലും ചിലപ്പോഴൊക്കെ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. "ഹിന്ദുമതം മാറി ക്രിസ്ത്യാനിയായാലും അവർ ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നപ്പോൾ ആചരിച്ചു വന്ന ക്രമങ്ങളെയും കീഴ്വഴക്കങ്ങളെയും പാടേ ത്യജിക്കാൻ വിമുഖരായിരുന്നു."6 ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച അവർണർക്ക് കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടായതു വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ്. സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളും സവർണ്ണ മനോഭാവക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളും അവർണരുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശുഷ്കാന്തി പുലർത്തിയിരുന്നില്ല എന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നു: "സി.എം.എസ്സുകാർ 1854 വരെ പുലയരെ ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യിച്ചില്ല എന്ന് പി. ഭാസ്കരനുണ്ണി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു."[7]

മതം മാറിയ ഈഴവരും മറ്റും സവർണ്ണരെ കാണുമ്പോൾ വഴി മാറുന്നില്ലെന്നു പരാതിപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ദിവാൻ കൃഷ്ണറാവുവിന് സവർണ്ണ മേധാവികൾ ഹർജ്ജികൊടുത്തത് 1851-ലായിരുന്നു. സംഭവം തിരുവല്ല

യിലാണ്. സംഗതികൾ മനസ്സിലാക്കിയശേഷം ദിവാൻ തിരുവല്ലയിലെ തഹസീൽദാർക്കു കൊടുത്ത ശാസനയിങ്ങനെയായിരുന്നു—"ഈ പരാതി ഹുസൂറിൽ പരിശോധിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. നിങ്ങൾ റഗുലേഷൻ അനുസരിച്ച് അതു തീരുമാനിക്കണം. എന്നാൽ ഒരീഴവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നുവെങ്കിൽകൂടി അയാൾ ഒരിക്കലും ഒരു ഈഴവൻ അല്ലാതായിത്തീരുന്നില്ല. ക്ഷേത്രത്തിനു വലംവച്ച് വയലിലൂടെ പോകുന്നതിന് അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കണം."[8]

"ജാതിശല്യം ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുടെ ആക്രമണംപോലെ സാധുജനങ്ങളുടെ സുഖജീവിതത്തെ കവർന്നെടുത്തിരുന്നു. സവർണ്ണർ സഞ്ചരിക്കുന്ന ചില പ്രത്യേക റോഡുകളിൽ വിശേഷിച്ചു കോവിലുകളുടെയും കോവിലകങ്ങളുടെയും പരിസരങ്ങളിലുള്ള പബ്ലിക് റോഡുകളിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ പബ്ലിക് കിണറുകളിലും കുളങ്ങളിലും തൊടുകയോ ഗവണ്മെന്റ് സ്കൂളുകളിലോ ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗങ്ങളിലോ പ്രവേശിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നു വിധിച്ചു. ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തെ അധഃകൃതർ എന്നു മുദ്രയടിച്ചു പുറന്തള്ളിയിരുന്നു. ജന്തുവർഗത്തിൽപെട്ട തിരിച്ചറിവില്ലാത്ത ആടുമാടുകൾക്കും പറയന്റെ എച്ചിൻ തിന്നുന്ന പട്ടികൾക്കുംകൂടി പബ്ലിക് റോഡിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഉൽകൃഷ്ടജാതിയിൽപെട്ട മനുഷ്യരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തെ മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിലെങ്ങും പ്രവേശിപ്പിക്കാതെ തീണ്ടലിന്റെയും തൊടീലിന്റെയും പേരിൽ മൃഗങ്ങളെക്കാൾ നീചത്വം കല്പിച്ചു"[9] എന്നിങ്ങനെ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ ദയനീയാവസ്ഥ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.

ബഹുജനമുന്നേറ്റങ്ങൾക്ക് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരുടെയും ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെയും പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും യാഥാസ്ഥിതിക ശക്തികൾ നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്ന മാമൂലുകളെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു, തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സൃഷ്ടിപരപ്രവർത്തനങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു അയിത്തോച്ചാടനം. അതിനാൽ കെ.പി.സി.സി. തീരുമാനപ്രകാരം വൈക്കത്തെ പ്രസിദ്ധമായ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള റോഡുകൾ അവർണർക്കു തുറന്നു കിട്ടുവാൻ 1924 മാർച്ച് 30-ന് സമരമാരംഭിച്ചു.

കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും പ്രമുഖനേതാക്കളും സാധാരണജനങ്ങളുമുൾപ്പെടെ നിരവധി പേർ പങ്കെടുത്ത സമരത്തിനു ദേശീയ പത്രങ്ങൾ വമ്പിച്ച പ്രാധാന്യം നല്കി. അന്യായമായ ഈ ആചാരം നിർത്തലാക്കണമെന്നുള്ള അഭ്യർത്ഥനകൾ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തു

നിന്നും മഹാരാജാവിന്റെ നേർക്കു പ്രവഹിച്ചു. പക്ഷേ, തല്ക്കാലം പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. 1925 മാർച്ച് 9-ന് മഹാത്മാഗാന്ധി നേരിട്ടു വൈക്കത്തു വന്ന് പോലീസ് കമ്മീഷണർ പിറ്റുമായി ചർച്ച നടത്തി. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കുള്ള റോഡുകൾ എല്ലാ ഹിന്ദുക്കൾക്കുമായി തുറന്നുകൊടുത്തു. എന്നാൽ ഈ തീരുമാനം മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ നടപ്പിലായില്ല. 1928-ലാണ് എല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കുമുള്ള റോഡുകൾ അവർണർക്കു തുറന്നുകൊടുത്തത്.10

ഇതേകാലയളവിൽ ഇത്തരം സമരങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. 1925 ഫെബ്രുവരിയിൽ തിരുവിതാംകൂർ നിയമസഭയിൽ കുമാരനാശാൻ അവതരിപ്പിച്ച സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യപ്രമേയം ഒരു വോട്ടിന്റെ വ്യത്യാസത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടുപോയി. നിയമസഭയിൽ പോലും ഭൂരിപക്ഷം നേടുവാൻ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു കഴിവില്ലാത്ത അവസ്ഥ. മാത്രമല്ല, മിക്ക ക്ഷേത്രറോഡുകളിലും 'തീണ്ടൽപ്പലകകൾ' പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനും തുടങ്ങി. "സർക്കാരാണ് ഇതു സ്ഥാപിച്ചത്. പഴയകാലത്ത് ബോർഡില്ലെങ്കിലും അവർണർ ഈ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയില്ല. അതവനു വിധിച്ചതല്ലെന്നു നിശ്ചയമുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണവും വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന ജനക്ഷോഭവുമായപ്പോൾ എവിടെയും അവർണർ പ്രവേശിക്കുമെന്നായി. അപ്പോഴാണു ബോർഡുകളുടെ വരവ്."11 യാഥാസ്ഥിതിക വിഭാഗങ്ങൾ അധഃകൃതരുടെ ഉന്നമനത്തെ എത്ര ശക്തമായി തടഞ്ഞിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുവാനാണ് ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഇത്രയും വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കേണ്ടി വന്നത്.

നരനുനരനശുദ്ധ വസ്തുപോലും
ധരയിൽ നടപ്പതു തീണ്ടലാണു പോലും
നരകമിവിടമാണു കഷ്ടം
ഹര!ഹര! ഇങ്ങനെ വല്ല നാടുമുണ്ടോ?

എന്നു കുമാരനാശാൻ വിലപിച്ചപ്പോൾ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം കൂടി നിഷേധിക്കപ്പെട്ട വലിയൊരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ദുഃഖമാണാവിഷ്കൃതമായത്.

ജാതിസമ്പ്രദായവും അയിത്തവും മനുഷ്യന്റെ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ റോഡുകൾക്കും സഞ്ചാരസൗകര്യങ്ങൾക്കും അന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ പ്രസക്തി ഇല്ലായിരുന്നു. 1850 വരെ ഒറ്റയടിപ്പാതകൾ മാത്രമേ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സഞ്ചാരത്തിന് മുഖ്യമായി അവലംബിച്ചിരുന്നത് നദികളെയും കായലുകളെയുമാണ്. എന്നാൽ ജലമാർഗ്ഗമായി എല്ലായിടത്തും എത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞി

രുന്നുമില്ല. ദീർഘയാത്ര ചെയ്യേണ്ടവർ കരയിലും വള്ളത്തിലുമായി ഇടയ്ക്കിടെ സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നു. സഞ്ചാരത്തെ തടയുന്ന ചില വിലക്കുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. വടക്കേ മലബാറിലെ സ്ത്രീകൾ കോരപ്പുഴയുടെ തെക്കു കടന്നാൽ ഭ്രഷ്ട് കല്പിച്ചു പുറത്താക്കിയിരുന്നു. കോഴിക്കോടു ജില്ലയിലെ വടക്കും പുറത്തെ സ്ത്രീകൾ പുതിയചിറ കടന്നാൽ ഭ്രഷ്ട് ആയിരുന്നു. ദേശം മാറി വിവാഹം ചെയ്തവർക്ക് ചിലർ ഭഷ്ട് കല്പിച്ചിരുന്നു. ഇത്തരം വിലക്കുകൾ ദേശത്തിന്റെ അതിരുകൾക്കപ്പുറത്തേക്കു സഞ്ചരിക്കുവാനും ആശയങ്ങൾ കൈമാറുവാനും വിശാലമായി ചിന്തിക്കുവാനുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു കടിഞ്ഞാണിട്ടിരുന്നു. ഈ മാതിരി വിലക്കുകളെ ലംഘിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട ധീരപുരുഷന്മാർ വിരളമായി ഉണ്ടായതു നിമിത്തമാണ് തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി-മലബാർ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി മുറിഞ്ഞു കിടന്ന പ്രദേശം കേരളമായി രൂപം പ്രാപിച്ചതും കേരളീയ സമൂഹം ഇരുളടഞ്ഞ അന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽനിന്നും വെളിച്ചത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചതും. വെളിച്ചം അവർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചത് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസമാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സാമൂഹികപരിവർത്തനം

യാഥാസ്ഥിതികമായ കെട്ടുപാടുകളിൽനിന്നു മോചനം നേടുവാനും പുതിയ വഴികൾ കണ്ടെത്തുവാനും മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നതാണു വിദ്യാഭ്യാസം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വരേണ്യവർഗ്ഗം കീഴാളർക്കു വിദ്യ നിഷേധിച്ചു. പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ മാറ്റങ്ങളുടെ ചാലകശക്തിയായി വർത്തിച്ചു എന്നത് ചരിത്രവസ്തുതയാണ്. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം അന്യൂനമാണെന്നു പറയാനാവുകയില്ലെങ്കിലും നീതിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും വികസനോന്മുഖതയും വളർത്തി കേരളത്തെ പുരോഗതിയിലേക്കു നയിച്ച വലിയൊരു ശക്തിയായിരുന്നു, വിദ്യാഭ്യാസം. LMS മിഷനറിമാർ തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും CMS കാർ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലും ബാസൽ മിഷൻകാർ മലബാറിലും വിദ്യാലയങ്ങളാരംഭിച്ചു. 1806-ൽ നാഗർകോവിലിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ തുടങ്ങി. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ അവർണ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. ആയാസരഹിതമായിരുന്നില്ല ഈ ഉദ്യമം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കളാകേണ്ടവർതന്നെ അതു സ്വീകരിക്കുവാൻ മടിച്ചു നിന്നു. മേലാളരുടെ എതിർപ്പുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കോട്ടയം കേന്ദ്രമാക്കി സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും മുദ്രണമേഖലയിലും നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കും സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിനും സഹാ

യകമായി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു അച്ചടി. അച്ചടി മാദ്ധ്യമത്തിലൂടെ സുവിശേഷസത്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ മൂല്യബോധവും ലോകവിജ്ഞാനവും പകരുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

“കേരളത്തിൽ മിഷനറിമാരുടെ പ്രവേശനം വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ഒരു പുതിയ വഴിത്തിരിവായി. നിലവിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ നേരിടാനുള്ള യുക്തിവിചാരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സാധാരണ ജനങ്ങളിലേക്കു പകരാൻ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ആളുകളുടെ ആവശ്യം മിഷനറിമാർ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം ഒന്നുകൂടി ജനകീയമായി. പ്രധാനമായും സമൂഹത്തിന്റെ നാലു തലങ്ങളിലാണ് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരുടെ സംഭാവനകൾ കേരളസമൂഹത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയത്. വിദ്യാഭ്യാസം താണ ജാതിക്കാർക്കു പ്രാപ്യമാക്കി. പുതുതായി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ചെറുമർ, പറയർ എന്നിവർക്കു വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സൽഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. സംസ്കൃതം, തമിഴ് അധ്യയനമാദ്ധ്യമങ്ങൾക്കു പകരം മലയാളം പ്രധാന അധ്യയനഭാഷയായി. പദ്യഭാഷയിൽ നിന്നും ഗദ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണം ഈ ദശയിലായിരുന്നു. മുദ്രണത്തിന്റെ അകമ്പടിയും മലയാളഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു കാരണമായി. വ്യാപകമായ പത്രപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള തറക്കല്ലു പാകിയതും ഈ കാലയളവിൽ തന്നെയായിരുന്നു. ചെറിയ തോതിലെങ്കിലും സ്ത്രീകൾ പഠനരംഗത്തേക്കു വന്നു. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം നിഷിദ്ധമായിരുന്നു, അതുവരേക്കും. ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ അതിനു വകുപ്പില്ലായിരുന്നു എന്നതാണു പ്രധാന കാരണം.”

വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനും ജനകീയ സ്വഭാവം ഉണ്ടായി. ഉയർന്ന ജാതികളോട് സമാനത കല്പിച്ച്, ജാതിവ്യവസ്ഥ സ്വയംവരിച്ച്, കേരളസമൂഹത്തിൽ ഉന്നതശ്രേണിയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ മിഷനറിമാരുടെ വരവോടെ സ്വയം മറന്ന് ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്ക് എടുത്തു ചാടി. പിന്നീട് ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സ്വായത്തമാക്കി അവർ കഴിയുന്നത്ര ആധുനികവല്ക്കരിച്ചു. ഈ വഴി പിന്തുടരാൻ വളരെ കഴിഞ്ഞു മാത്രമേ മറ്റു സമുദായങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വന്നുള്ളൂ.”[12]

1892 കുംഭം 29-ന് നിരണത്തുള്ള പള്ളിയിൽ നിന്നും പരിശുദ്ധ പരുമലത്തിരുമേനി പുറപ്പെടുവിച്ച കല്പന വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. “എന്തെന്നാൽ ദൈവികത്തിലും ലൗകികത്തിലും പ്രകാശവും ജീവനുമായിട്ടുള്ളത് പഠിത്വമെന്നല്ലാതെ അതിനു ശരിയായി വേറൊന്നുമില്ലെന്നു ഏവരും സമ്മതിക്കു

ന്നതാകുന്നു. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവായ മിശിഹാതമ്പുരാൻ തന്റെ സകല കൃപകളിലും ഒന്നാമതായി നടത്തിയതും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പ്രത്യേകം ഭരമേല്പിച്ചതും പഠിത്വമാകുന്നു. നമ്മുടെ മഹാരാജാവും രാജ്യക്ഷേമ ത്തിനായി തന്റെ രാജ്യമൊക്കെയിലും ഉന്നതമായി നടത്തിവരുന്നതും പഠിത്വമത്രേ. അങ്ങനെതന്നെ അന്യസഭക്കാരായ റോമ്മാക്കാരും പ്രൊട്ട സ്റ്റന്റുകാരും അവരുടെ എല്ലാ സെമിനാരികളായിട്ടും കൊവേന്തകളായിട്ടും മറ്റു പള്ളിക്കൂടങ്ങളായിട്ടും നിറച്ചു വരുന്നു."[13]

യരുശലേം പര്യടനം കഴിഞ്ഞെത്തിയ തിരുമേനി പരുമല പള്ളിയിൽ കൂടിയിരുന്ന ജനസഞ്ചയത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ച പ്രധാന കർത്തവ്യങ്ങ ളിലൊന്ന് വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനമായിരുന്നു. " ഈ നാട്ടിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റു മതക്കാരുടെ ഇടയിലും ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുന്നത് സുവിശേഷപ്രചാരത്തിന് ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗമാണ്. ദൈവാനുഗ്രഹം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാർ ഇംഗ്ലീ ഷിൽ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളായിരിക്കുമല്ലോ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നത്. ആ മഹാത്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളാണല്ലോ. അവ രുടെ പുസ്തകങ്ങൾ പഠിക്കുമ്പോൾ യഥാർത്ഥമായ ക്രിസ്തീയതത്വങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ വേരൂന്നാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?"[14]

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ജനങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തീയതത്വങ്ങൾക്കനുസൃ തമായ ഒരു ജീവിതശൈലി പ്രദാനം ചെയ്യും എന്ന ഉത്തമവിശ്വാസത്തി ലാണ് തിരുമേനി അതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തത്. കൂടുതൽ തൊഴിലവ സരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമല്ല. മാതൃകാപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് വിദ്യാർത്ഥിയെ പ്രാപ്തനാക്കുക എന്നതായിരുന്നു തിരു മേനിയുടെ ലക്ഷ്യം. അത് സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ വിദ്യാഭ്യാസം അർത്ഥശൂന്യമാണെന്നു പറയുവാനും തിരുമേനി മടിച്ചില്ല. തുടർന്നുള്ള പ്രസ്താവന അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. "'പിന്നെ ഈ വിദ്യാർത്ഥികൾ കേവലം വേഷംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടു വരുന്നുയെന്ന് ഒരു വിശ്വാസം പരന്നു കാണുന്നതിൽ നാം വ്യസനിക്കുന്നു. ഇവർ മതം, സന്മാർഗനിഷ്ഠ ഇവയ്ക്കു വിപരീതമായ ഒരു നില അവലംബിക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കു ന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു നാം തീരെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ വരികയാ ണെങ്കിൽ ഈ അഭ്യസനം കൂടിയേ തീരുവെന്നില്ല."[15]

വിദ്യാഭ്യാസം ആദർശനിഷ്ഠമായിരിക്കണമെന്നും അത് അമൂല്യധന മാണെന്നും തിരുമേനി കരുതിയിരുന്നു എന്ന് മറ്റൊരു പ്രസ്താവനയിലു ടെയും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്." മക്കൾക്കു വിദ്യ ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുമെങ്കിൽ അതു മതി. സകലത്തിലും സകലപ്രവൃത്തിയിലും നന്മ മാത്രം വിചാരി ക്ക... മക്കളേയും അതുതന്നെ ഗുണദോഷിച്ചു പഠിപ്പിക്ക. മടിച്ചാൽ പിന്നെ

പഠിത്തത്തിനു കയറ്റമുണ്ടാകയില്ല.[16]

വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സമൂഹത്തിനും സഭയ്ക്കും വ്യക്തികൾക്കു മെല്ലാം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണപരമായ മാറ്റങ്ങൾ ദീർഘദർശനം ചെയ്ത തിരുമേനി വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുൻകൈയെടുത്തു. ഈ ദിശയിലുള്ള തിരുമേനിയുടെ ഉത്സാഹത്തെ ജീവചരിത്രകാരനായ വടക്കഞ്ചേരി പൈലി വർക്കി ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതിയിരിക്കുന്നു: "മുളന്തുരുത്തിയിലും നിരണത്തും ഓരോ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനു പ്രധാന കാരണക്കാരൻ അവിടുന്നായിരുന്നു. പിന്നീടു തുമ്പമണ്ണിലും കുന്നംകുളങ്ങരയും അവിടുത്തെ ഉത്സാഹത്താൽ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുണ്ടായി. കോട്ടയത്തു താഴത്തങ്ങാടിയിൽ ഉത്ഭവിച്ച ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിന് അവിടുത്തെ പേരാണ്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അവസാന കാലത്ത് തിരുവല്ലാ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിന്റെ പണിയാരംഭിക്കയും ചെയ്തു."[17]

വൈദികകരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന തിരുമേനി ക്രമേണ സെക്കുലർ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചത് സമൂഹത്തോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയുടെ ഫലമായാണ്.

മുളന്തുരുത്തിയിലേക്ക് 1879 ചിങ്ങം 28-ന് തിരുമേനി അയച്ച സ്വകാര്യകല്പനയിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു: "ഈയിടെ നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി ചീരാന്റെ പറമ്പു വാങ്ങിച്ചു ഒരു സ്കൂൾ വയ്ക്കുന്നതിനും താല്പര്യമിട്ടു വരുന്നുയെന്നു കേൾക്കുന്നു. ആയതിൽ അനല്പ സന്തോഷമായിരിക്കുന്നു. ആ കാര്യത്തിൽ കഴിയുന്ന താല്പര്യം കൊണ്ടാകട്ടെ ക്രിയകൊണ്ടാകട്ടെ ദ്രവ്യം കൊണ്ടാകട്ടെ ചെയ്യുന്നതു ദൈവത്തിന് ആകുന്നുയെന്നു മാത്രമല്ല, മാന്യരുടെ ഇടയിലും അതിനെക്കുറിച്ചു ഒരു മഹത്വം കിട്ടണമെന്നു അപേക്ഷയുണ്ടെങ്കിൽ ആയതും സിദ്ധിക്കുന്നതാണല്ലോ."[18]

"മുളന്തുരുത്തി സെന്റ് തോമസ് സ്കൂളാണു തിരുമേനി ആദ്യം സ്ഥാപിച്ചത്. സുറിയാനി സമുദായം വകയായി ആദ്യം ഉണ്ടായ സ്കൂളും ഇതുതന്നെ. സ്വദേശമായ മുളന്തുരുത്തിയിൽ തന്റെ ശ്രമഫലമായി ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ അദ്ദേഹം ചരിതാർത്ഥനായി. ഈ സ്കൂൾ പില്ക്കാലത്ത് ഗവണ്മെന്റിലേക്ക് എഴുതിക്കൊടുത്തു."[19]

രണ്ടാമതു സ്ഥാപിച്ചതു കുന്നംകുളം മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് സ്കൂൾ ആയിരുന്നു. ഇതിന്റെ സ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റി പനയ്ക്കൽ സി. കുഞ്ഞാത്തു 'ആർത്താറ്റു പള്ളിയുടെ ചരിത്ര'ത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: "പരുമല കാലം ചെയ്ത മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനി, സെഹിയോൻ ബംഗ്ലാ

വിൽ മാർ ദിവന്നാസിയോസ് തിരുമേനിയോട് ഒന്നിച്ചു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ബംഗ്ലാവിൽ പറമ്പിൽ ഏതാനും കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയിച്ചു. 1899 -ന് (1075 ചിങ്ങം 1) ഒരു ലോവർ സെക്കന്ററി ആൺ പള്ളിക്കൂടം തുടങ്ങുകയും അതിന് അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവാ തിരുമനസ്സിലെ പേരായ 'മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ്' എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുകയും പനയ്ക്കൽ ഇയ്യാക്കു മാത്തു അവർകളെ മാനേജരായി നിയമിക്കയും ചെയ്തു. മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് 1902-ൽ അത് പൂർണ്ണ ഹൈസ്കൂളാക്കി ഉയർത്തി. പനയ്ക്കൽ അയ്പൂര് പാത്തപ്പൻ അവർകളെ മാനേജരായി നിയമിച്ചു. ജാതിമതഭേദമെന്യേ അനവധി കുട്ടികളെ ഫീസ് ഒഴിവുചെയ്തു പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രശസ്ത വിദ്യാലയമായിരുന്നു അത്.

ഈ സ്കൂൾ പിന്നീട് ഗവ. ഹൈസ്കൂളിനോടു യോജിപ്പിച്ചെങ്കിലും 'മെത്രാച്ചന്റെ സ്കൂൾ' എന്നാണ് ഇപ്പോഴും ഈ സരസ്വതീമന്ദിരം അറിയപ്പെടുന്നത്."[20]

കുന്നംകുളം സെന്റ് മേരീസ് സ്കൂളും തിരുമേനി സ്ഥാപിച്ചതാണ്.

തെക്കൻ ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന തിരുമേനി ഈ പ്രദേശത്തും വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുൻകൈയെടുത്തു.

തിരുവല്ലയിൽ സർക്കാർ ഗേൾസ് സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലും തിരുമേനിയുടെ പങ്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്കൂൾ നിർമ്മാണക്കമ്മറ്റിയുടെ ഖജാൻജിയായി പ്രവർത്തിച്ചതു തിരുമേനിയാണ്.

സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രബലകേന്ദ്രമായിരുന്ന തുമ്പമണ്ണിൽ തിരുമേനി സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: "തുമ്പമൺ വലിയപള്ളിയുടെ മേടയിൽ തിരുമേനി പലപ്പോഴും പോയി താമസിക്കുമായിരുന്നു. 1895-ൽ തുമ്പമണ്ണിൽ തിരുമേനി ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചു. ആദ്യമായി ക്ലാസ്സുകൾ തുടങ്ങിയത് പള്ളിയുടെ മുറികളിൽ തന്നെയാണ്. (മേടയോടനുബന്ധിച്ചുള്ള കെട്ടിടത്തിൽ) മാനേജർ എന്ന നിലയിൽ നിയമനാധികാരവും തിരുമേനിക്ക് ആയിരുന്നു എന്ന് 1895-ലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിയിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്.

ഇന്ന് കാണുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മിഡിൽ സ്കൂൾ കെട്ടിടത്തിനു ശിലാസ്ഥാപനം നടത്തിയത് 1901 ജനുവരി 23-ാം തീയതി തിരുമേനി തന്നെ ആയിരുന്നു.

അന്നത്തെ സ്കൂളിന് ക്ലാസ്സുകൾ ഫിഫ്ത്ത്ഫോം വരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തോ കാരണത്താൽ അന്ന് പൂർണ്ണസ്കൂൾ ആകുവാൻ സാധി

ച്ചില്ല. 1949-ൽ ആണ് ഹൈസ്കൂളായി ഉയർത്തപ്പെട്ടത്. തിരുമേനിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സ്കൂൾ എന്ന് പള്ളിക്കാർ നാമകരണം ചെയ്തു."[21]

ലേഖകൻ തിരുവല്ല എം.ജി.എം. സ്കൂളിന്റെ ആരംഭം ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു: "1902-ൽ കഷ്ടാനുഭവ ആഴ്ച ശുശ്രൂഷകൾ പ്രമാണിച്ച് പരിശുദ്ധ പരുമല തിരുമേനി തിരുവല്ല പാലിയേക്കര പള്ളിയിൽ കുറെ ദിവസങ്ങൾ താമസിച്ചു. അന്നു തിരുമേനി അതീവ ക്ഷീണിതനായി കാണപ്പെട്ടു എന്ന് ശ്രീ കെ.സി. മാമ്മൻമാപ്പിള അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. തിരുവല്ലായിലെ സ്കൂൾ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി ആളുകളെ സംഘടിപ്പിക്കുവാനും പണപ്പിരിവു നടത്തുവാനും ഏതാനും മാസങ്ങൾ വിശ്രമരഹിതമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വന്നതായിരുന്നു ശാരീരികക്ഷീണത്തിനു കാരണം. 1902 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ പാലിയേക്കര പള്ളിയിൽ വിളിച്ചു ചേർത്ത സമുദായ സ്നേഹികളുടെ ഒരു പൊതുയോഗം പള്ളിയോട് ചേർന്ന് സ്ഥലത്ത് തന്നെ സ്കൂൾ ആരംഭിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. സ്കൂളിന് അന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പേര് 'സിറിയൻ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ' എന്നായിരുന്നു. 1902 മെയ് 8-ന് സ്കൂളിന് ശിലാസ്ഥാപനം നടന്നു. അന്നത്തെ സെറ്റിൽമെന്റ് ദിവാൻ വി. നാഗവയ്യ ബി.എ.എഫ്.ആർ.എച്ച്.എസ്. തിരുമേനിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കല്ലിടീൽ കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു. എന്നാൽ സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചു കാണുവാൻ തിരുമേനിക്കു സാധിച്ചില്ല. 1902 നവംബർ 2-ന് തിരുമേനി കാലംചെയ്തു. അതോടു കൂടി കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ സ്കൂളിന്റെ നിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ അന്നുവരെ തിരുമേനിയോടൊപ്പം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന നേതാക്കൾ തിരുമേനിയുടെ അന്ത്യാഭിലാഷ പൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ടി യത്നിച്ചു. പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനി നേതൃത്വം ഏറ്റെടുത്തു."[22]

1077 തുലാമാസത്തിൽ പരുമലയിൽ ചേർന്ന മഹാസമ്മേളനം, മേല്പറഞ്ഞ സ്കൂൾ പരുമല തിരുമേനിയുടെ സ്മാരകമാക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അതനുസരിച്ച് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെമ്മോറിയൽ (MGM)സ്കൂൾ എന്നു പേരുണ്ടായി

പരുമലയിലെ സ്ഥലം പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിനെ ഏല്പിക്കുന്ന ആധാരത്തിൽ 'പഠിത്തവീട്' നടക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്ഥലം ദാതാവിനു മടക്കിക്കൊടുക്കണം എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. 'പഠിത്തവീട്' പഴയ സെമിനാരിയിലേക്കു മാറ്റിയപ്പോൾ പ്രസ്തുത സ്ഥലത്ത് ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനി ഒരു മലയാളം സ്കൂൾ തുടങ്ങി. അതാണ് ഇപ്പോൾ പരുമലയിലുള്ള പ്രൈമറി സ്കൂൾ.[23]

തിരുവല്ല എം.ജി.എം. സ്കൂൾ നിർമ്മാണകമ്മറ്റിയുടെ സെക്രട്ടറി ആയി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത് കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിള ആയിരുന്നു. തിരുമേനിയുമായി സഹകരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പ്രചോദിതനായ വർഗീസ് മാപ്പിള തിരുവല്ലയിൽ തന്റെ സ്വന്തം സ്ഥലത്ത് കെട്ടിടം പണിത് പെൺകുട്ടികൾക്കായി ഒരു വിദ്യാലയം ആരംഭിച്ചു. അതാണ് തിരുമൂലപുരത്തുള്ള ബാലികാമഠം സ്കൂൾ.[24]

“കൊട്ടാരക്കരയിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ തുടങ്ങുന്നതിന് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചില പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തുവെങ്കിലും പൂർത്തിയാക്കുവാൻ സംഗതിയുണ്ടായില്ല.”[25]

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തോട് ക്രൈസ്തവർതന്നെ ആഭിമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാദ്ധ്യതകൾ സൂക്ഷ്മമായി കണ്ടറിഞ്ഞ് അതു പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ തിരുമേനി ധൈര്യസമേതം മുന്നോട്ടുവന്നു. പാശ്ചാത്യമാതൃകയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അന്തർഭവിച്ച ചില ദോഷങ്ങളെ അന്നുതന്നെ തിരുമേനിയുടെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. അത്തരം തിന്മകളെ ഒഴിവാക്കണം എന്നു നിഷ്കർഷിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ പില്ക്കാലത്ത് പ്രവർത്തിച്ചവർക്ക് ഈ ‘വിഷൻ’ നഷ്ടപ്പെട്ടത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അപചയത്തിനു മാത്രമല്ല സമൂഹത്തിന്റെ ധാർമ്മികത്തകർച്ചയ്ക്കും കാരണമായി.

അധഃകൃതോദ്ധാരണം

ഊർശ്ലേം യാത്രയ്ക്കുശേഷം തിരുമേനി പരുമലയിൽ നടത്തിയ പ്രസിദ്ധമായ പ്രസംഗത്തിൽ യാത്രയുടെ അനുഭവം അനുസ്മരിച്ച ശേഷം ഒന്നാമതായി പറയുന്ന സംഗതി ശ്രദ്ധേയമാണ്: “ക്രിസ്ത്യാനികളായ നാം ചെയ്യേണ്ടത് എന്തെല്ലാമാണെന്നാചോരിക്കാം. ഈ നാട്ടിൽ അജ്ഞാനികളായി ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുഴുകി പാപം ചെയ്തും കഷ്ടപ്പെട്ടും വസിക്കുന്ന അനവധി ആളുകളുണ്ട്. താഴ്ന്നജാതിക്കാരെന്നു പറഞ്ഞു വരുന്ന പുലയർ മുതലായവർക്കു രാജപാതയിൽ സഞ്ചാരമോ, സമസൃഷ്ടങ്ങളോട് അടുപ്പമോ സാദ്ധ്യമല്ലാതെ ആണിരിക്കുന്നത്. ഈ സാധുക്കൾക്ക് സത്യമായ ദൈവവിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതും അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ തീർക്കേണ്ടതും അവർക്ക് അറിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത് അവരെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നും കുറ്റങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കേണ്ടതും നമ്മുടെ മുഖ്യമായ കർത്തവ്യമാകുന്നു. ഇവരെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർത്ത് ഇവർക്കു പ്രത്യേകം പള്ളികൾ തല്ക്കാലം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം. ഇവരുടെ

ഇപ്പോഴത്തെ താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിൽനിന്ന് ഇവർ ഉയർന്നു വരുന്നതോടു കൂടി ഇവരെയും നമ്മുടെ പള്ളികളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം. പള്ളിക്കൂടങ്ങളും ഇപ്രകാരം ആദ്യം പ്രത്യേകമായും പിന്നീട് സാധാരണമായും കൊടുക്കണം. ഈ വിഷയത്തിൽ നാം ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം വളരെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുണ്ട്. ഇവരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷ പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തണം."[26]

ഈ പ്രസംഗം എം. രാമവർമ്മതമ്പുരാൻ 'പ്രഭാഷണങ്ങൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും തിരുവിതാംകൂർ വിദ്യാഭ്യാസ വകുപ്പ് ഏറെക്കാലം ആ ഗ്രന്ഥം പാഠപുസ്തകമായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തത് തിരുമേനിയുടെ അഭിലാഷപൂർത്തിക്കു കൂടുതൽ സഹായകമായി. അധഃകൃതരുടെ ഉദ്ധാരണം ലക്ഷ്യമാക്കി ചെയ്ത പ്രഭാഷണം അനേകം വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുവാനിടയാകയും സമൂഹത്തിൽ ഈ ചിന്താഗതി വേഗത്തിൽ പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തു. അധഃകൃതർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പള്ളികളും പള്ളിക്കൂടങ്ങളും നിർമ്മിക്കണം എന്ന നിർദ്ദേശം പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് വിചിത്രമായി തോന്നാം. അതൊഴിവാക്കുവാനാണ് കേരളത്തിന്റെ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതി ഈ ലേഖനത്തിൽ കുറേ വിരളമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർ അധഃകൃതരെ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കിയപ്പോഴും ഈ രീതിയാണവലംബിച്ചത്. നിലവിലിരുന്ന സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികളും ജനങ്ങളുടെ ചിന്താഗതികളും സത്വരമായ മാറ്റത്തിനു വിധേയമാവുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ മനഃസ്ഥിതി മാറുവാൻ കാത്തുനില്ക്കാതെ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുവാനുള്ള ഉദ്യമങ്ങളിലാണ് തിരുമേനി ധീരമായി ഏർപ്പെട്ടത്. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികമാക്കുന്നതോടുകൂടി മനഃസ്ഥിതിയിലും മാറ്റംവരുമെന്നും അപ്പോൾ അധഃകൃതർ ജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിലേക്കു സ്വീകരിക്കപ്പെടുമെന്നും തിരുമേനിക്ക് ദീർഘദർശനം ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അപൂർവ്വമായിരുന്നു, മിഷൻ പ്രവർത്തനം. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തോടൊപ്പം വിജാതീയ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പരുമല തിരുമേനി വ്യാപൃതനായപ്പോൾ സഭ പുതിയൊരു യുഗത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. 1892-ൽ തിരുമേനി നിരണം, കൊല്ലം, തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനങ്ങളിലെ വൈദികരുടെയും ശെമ്മാശന്മാരുടെയും ഒരു യോഗം പരുമല സെമിനാരിയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി. യോഗത്തിലെ തീരുമാനങ്ങളിലൊന്ന് അധഃകൃതരെ സുവിശേഷമറിയിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികരായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്ന് എതിർപ്പുണ്ടായിട്ടും തിരുമേനി വിജാതീയരായ നിരവധിയാളുകളെ സഭയിൽ ചേർത്തു.

"ഇൻഡ്യയിലെ വിലക്ഷണജാതിസമ്പ്രദായം നിമിത്തം മൃഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഏറെ വ്യത്യാസപ്പെടാത്ത കഷ്ടസ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുന്ന പുലയർ മുതലായ സാധുവർഗ്ഗങ്ങളുടെ വിമോചനത്തിനുള്ള ആയുധം ക്രിസ്ത്യാനിമതമാണെന്നു മെത്രാപ്പോലീത്തയ്ക്കു ബോധമുണ്ടായിരുന്നതനുസരിച്ച് അവിടുന്ന് ഈ വിഷയത്തിനും ശക്തിക്കും സൗകര്യത്തിനും തക്കവണ്ണം പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പല സ്ഥലങ്ങളിലും മെത്രാപ്പോലീത്ത പുലയരെ ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിൽ ചേർക്കയും അവരുടെ പ്രത്യേക ഉപയോഗത്തിനു പള്ളികളും പാഠശാലകളും ഏർപ്പെടുത്തുകയും മറ്റും ചെയ്യാൻ പലരേയും ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്."[27]

അന്യമതസ്ഥരെ ക്രിസ്തുവിലേക്കാകർഷിക്കാനുദ്യമിച്ച തിരുമേനി സ്വജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിലും സഭയുടെ വളർച്ചയിലും അനാസ്ഥ കാട്ടിയില്ല. ഭരണനിപുണനായിരുന്ന തിരുമേനി സ്വജനങ്ങളുടെ ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ വളർച്ചയിൽ വ്യഗ്രതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചു. 1067 കർക്കടകം 23-ന് പരുമല സെമിനാരിയിൽനിന്നു കാട്ടൂർ പള്ളിയിലേക്കയച്ച കല്പനയിൽ ദൈവികവും ലൗകികവുമായ വിഷയങ്ങളിൽ സഭയ്ക്ക് നേരിട്ടിട്ടുള്ള വീഴ്ചകൾ വളരെ പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നു എന്ന് ദുഃഖത്തോടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനുള്ള നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തിരുമേനിയുടെ പല കല്പനകളിലും ഈ ഉൽക്കണ്ഠ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. "ഇതിനുള്ള കാരണം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഭരണദോഷം എന്നല്ലാതെ ദൈവത്തിന്റെ റൂഹായ്ക്കടുത്ത ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ നാം എന്തിനു കുറ്റം പറയുന്നു"[28] എന്നു കല്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ ഉത്തരവാദിത്തം സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുകയാണു തിരുമേനി.

പ്രസംഗങ്ങൾ, കല്പനകൾ, സ്വകാര്യകത്തുകൾ ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ ഉപാധികളും ഉപയോഗിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു നവോത്ഥാനത്തിനുള്ള ആശയും ആവേശവും പകരുകയാണു തിരുമേനി ചെയ്തത്. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഈ പ്രക്രിയയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തും എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ തിരുമേനി സഭയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗം പടുത്തുയർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. 1878 വൃശ്ചികത്തിൽ ചാത്തുരുത്തിൽ കൊച്ചു മത്തായിക്ക് അയച്ച കത്തിൽ പ്രസ്സ് വാങ്ങുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇടയലേഖനങ്ങളിലും ഇതേപ്പറ്റി സൂചനയുണ്ട്.[29]

തിന്മകൾക്കെതിരേ

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു മാത്രമല്ല കൃഷി, വാണിജ്യം, വ്യവസായം

തുടങ്ങി എല്ലാ മേഖലകളിലും പുരോഗതി ഉണ്ടാകണമെന്നു തിരുമേനി ആഗ്രഹിച്ചതായി പ്രഭാഷണങ്ങളും കല്പനകളും സാക്ഷിക്കുന്നു. 1901 -ൽ മനോരമ പത്രാധിപർ കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിളയ്ക്ക് അയച്ച കത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം: "നിങ്ങൾ നമുക്കു അയച്ച കീർത്തനമാല പുസ്തകം ഇവിടെ കിട്ടി. വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. ഇവിടെ വരുന്നവരെ കാണിക്കയും പലരും തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഈ വേല പൊതുഗുണത്തിനുപകാരമായി തീരുന്നതാകയാൽ ദൈവം നിങ്ങൾക്കു വാഴ്‌വിന്റെ പ്രതിഫലം നല്കുമാറാകട്ടെ."[30] എന്നിങ്ങനെ 'പൊതുഗുണത്തിന് ഉപകാരമായി'ത്തീരുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെ ശ്ലാഘിക്കുന്നതിൽ തല്പരനായിരുന്നു തിരുമേനി.

നന്നേ ചെറുപ്പത്തിൽ മക്കളെ വിവാഹം ചെയ്യിച്ചിരുന്ന അന്നത്തെ പതിവ് തെറ്റാണെന്നും പ്രായപൂർത്തിയായതിനുശേഷം മാത്രമേ വിവാഹം പാടുള്ളൂ എന്നും പല സന്ദർഭങ്ങളിൽ കല്പിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്.[31]

ഭരണനിപുണനായിരുന്ന തിരുമേനി സ്ഥായിയായ നേട്ടങ്ങളെയാണു മുഖ്യമായി പരിഗണിച്ചത്. വ്യക്തികളുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കോ സമകാലികസമൂഹത്തിന്റെ താല്ക്കാലികമായ താല്പര്യങ്ങൾക്കോ അല്ല തിരുമേനി പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചത്. എല്ലാവരേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നേതാക്കൾ താല്ക്കാലിക നേട്ടങ്ങൾ കൊണ്ടു തൃപ്തരാകേണ്ടി വരുമ്പോൾ, പരുമലത്തിരുമേനിയെപ്പോലുള്ള നേതാക്കൾ സമൂഹത്തിനു സ്ഥായിയായ നേട്ടങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുന്നു. ആരെയും പിണക്കാത്ത നേതാക്കന്മാർക്ക് ഭരണകർത്താക്കൾക്കും കേരളത്തിൽ ജനപ്രീതി ലഭിക്കുന്നു എന്നതും മറിച്ചുള്ളവർക്കു അതു ലഭിക്കുന്നില്ല എന്നതും ഇന്നെന്നപോലെ അന്നും കേരളത്തിന്റെ ദുരവസ്ഥയ്ക്കു കാരണമായിരുന്നു. പരുമലത്തിരുമേനി ജനപ്രീതിക്കുവേണ്ടിയല്ലാതെ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അത്തരം ആളുകളെ അറിഞ്ഞ് അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. കെ.സി. മാമ്മൻമാപ്പിള ഒരു സംഭവം അനുസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

"പിന്നീട് എന്റെ അക്കാലത്തെ ബാല്യകാലസ്മരണകളിൽ ഉദിക്കുന്ന മറ്റൊരു രംഗം, അന്നു തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയായിരുന്ന രാമയ്യങ്കാരവർകൾ, മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന പരുമല സെമിനാരി സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ നേതൃത്വത്തിൽ ദിവാൻജിക്കു നല്കപ്പെട്ട സ്വീകരണസമ്മേളനമാണ്. സമീപത്തും ദൂരദിക്കിലുമുള്ള അനേകമാളുകൾ അന്നേദിവസം

പരുമലയിൽ വന്നുകൂടിയിരുന്നു. ഒരു ചെറുബാലനായിരുന്ന ഞാൻ ആ മഹാസമ്മേളനരംഗത്തിൽവച്ചു, ദിവാൻജിയും മെത്രാപ്പോലീത്തായും മറ്റും ഉപവിഷ്ടരായിരുന്ന വിശിഷ്ടാസനങ്ങൾക്കു തൊട്ടരികിലാണ് നിന്നത്... ദിവാൻ രാമയ്യങ്കാരുടെ ഭരണനയത്തെപ്പറ്റി ആയിടയ്ക്കു നാട്ടിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെയിടയിൽ കുറെയൊക്കെ അസംതൃപ്തി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം വാസ്തവത്തിൽ രാജ്യക്ഷേമകാംക്ഷിയും ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ള ഒരു ഭരണാധികാരിയുമായിരുന്നു. അന്നത്തെ സമ്മേളനത്തിൽവച്ച് ദിവാൻജിക്കു സ്വാഗതമാശംസിച്ചുകൊണ്ടു മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനി ചെയ്ത ലഘുപ്രസംഗത്തിൽ രാജ്യഭരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള രാമയ്യങ്കാർ ദിവാൻജിയുടെ നയത്തേയും നേട്ടങ്ങളെയും പ്രശംസിച്ചിരുന്നു. തുടർന്ന് ദിവാൻജിയുടെ മറുപടി പ്രസംഗത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പോലെ ബുദ്ധിയും തിരിച്ചറിവും കാര്യവിവരവുമുള്ളവരുടെ പിന്തുണയാണ് താൻ വിലമതിക്കുന്നതെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു."[32]

തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമായിരുന്ന 'മലയാളി മെമ്മോറിയൽ' സംഭവത്തോടുള്ള പരുമല തിരുമേനിയുടെ പ്രതികരണത്തിലും അസ്വാഭാവികത തോന്നിയേക്കാം. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ ഉദ്ബുദ്ധത നേടിയ കേരളീയർ സ്വാവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നടത്തിയ സംഘടിത ശ്രമമെന്ന നിലയിലും രാജവാഴ്ചയ്ക്കെതിരായുണ്ടായ ഒരു നീക്കമെന്ന നിലയിലും ചരിത്രത്തിൽ 'മലയാളി മെമ്മോറിയൽ' സ്ഥാനം നേടി.

"തിരുവിതാംകൂറിൽ ഭരണതലത്തിലെ ഉദ്യോഗങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ യോഗ്യതകളുള്ള നാട്ടുകാരുണ്ടായിരുന്നിട്ടുകൂടി അയൽരാജ്യങ്ങളായ തമിഴ്നാട്ടിലെയും കർണാടകത്തിലേയും ബ്രാഹ്മണർക്കാണു മുൻഗണന നല്കിവന്നത്. ഈ വിവേചനം പുതുതായി വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ ബുദ്ധിജീവികൾക്കിടയിൽ വ്യാപകമായ പ്രതിഷേധത്തിനു കാരണമായി. ഗവണ്മെന്റ് സർവ്വീസിൽനിന്നു നാട്ടുകാരെ ഒഴിവാക്കുന്നതിൽ പ്രതിഷേധിച്ചും അവർക്ക് അവസരങ്ങൾ കൂടുതൽ നല്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടും പതിനായിരത്തിലധികം പേർ ഒപ്പിട്ട ഒരു നിവേദനം 1891 ജനുവരി ഒന്നിന് മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിച്ചു. 'മലയാളി മെമ്മോറിയൽ സമരം' എന്നറിയപ്പെടുന്നത് ഇതാണ്. എല്ലാ ജാതിമതസ്ഥരും ഇതിൽ ഒപ്പിട്ടിരുന്നു. നിവേദനം പരിഗണിക്കാം എന്ന് ഒഴുക്കൻ മട്ടിലുള്ള ഒരുറപ്പ് ഗവണ്മെന്റ് നല്കിയെങ്കിലും പുറംനാട്ടുകാർ തന്നെ വീണ്ടും നിയമിതരായി. മാത്രമല്ല സ്പഷ്ടമായും നായന്മാരുടെ സംരംഭമായിരുന്നു മലയാളി മെമ്മോറിയൽ എന്നു തോന്നിയതിനാൽ ഈഴവർ സ്വന്തമായി പിന്നീട് ഈഴവമെമ്മോറിയൽ സമർപ്പിച്ചു രണ്ടു തവണ."[33]

എന്നാൽ മലയാളി മെമ്മോറിയലിലെ വികാരങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ ദിവാൻ ചില ശ്രമങ്ങൾ നടത്താതിരുന്നില്ല. അത്തരമൊരു ശ്രമമാണ് 'കൗണ്ടർ മലയാളി മെമ്മോറിയൽ'. മലയാളി മെമ്മോറിയലിനെ മുഴുവൻ മലയാളികളും അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്നു തെളിയിക്കുകയായിരുന്നു, ദിവാൻ രാമറാവുവിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിനായി പലയിടത്തും യോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ചു. ആലപ്പുഴയിൽ നടന്ന കൗണ്ടർ മെമ്മോറിയൽ യോഗത്തിൽ പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. 'തിരുവിതാംകൂറിലെ ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായത്തിന് ഇക്കാര്യത്തിൽ പരാതിയില്ല' എന്നു പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ ആളുകളും പ്രമുഖ പത്രങ്ങളും മലയാളി മെമ്മോറിയലിന് അനുകൂലമായ നിലപാടെടുത്തപ്പോൾ പരുമല തിരുമേനി അതിനെ എതിർത്തത് അരോചകമായി തോന്നാം. ഈ നിലപാടിനെ അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ട് ജോർജ് തഴക്കര നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധേയമാണ്. [34]

അവസാനത്തേതായി അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്ന കാരണമാണ് കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായി തോന്നുന്നത്. 'മലയാളി മെമ്മോറിയൽ' രാജവാഴ്ചയുടെ നടപടികളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനാൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ഭാഗമായി കരുതപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ ലക്ഷ്യം ദേശീയതയ്ക്ക് അനുയോജ്യമല്ല. ഇന്ത്യയിലൊട്ടാകെ ദേശീയബോധം ഭാഷയുടെയും ജാതിയുടെയും പ്രാദേശികതയുടെയും അതിർവരമ്പുകളെ ലംഘിച്ചു വളർന്നുവരുന്ന കാലമായിരുന്നു, അത്. ഈ വിശാലമായ ദേശീയബോധത്തിനു വിരുദ്ധമായിരുന്നു, മലയാളി മെമ്മോറിയൽ. 'മണ്ണിന്റെ മക്കൾവാദം' ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനം ദേശീയ ചിന്തയ്ക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നു കാണുവാൻ പരുമലത്തിരുമേനിയെപ്പോലെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനവും ദീർഘദൃഷ്ടിയും ഉള്ളവർക്കു മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളു. ഉദ്യോഗങ്ങൾക്ക് കാര്യപ്രാപ്തിയും അദ്ധ്വാനശീലവും അർപ്പണമനോഭാവവും ഉള്ളവരാണു വേണ്ടതെന്നും ജാതിയുടെയോ പ്രാദേശികതയുടെയോ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യോഗ്യത നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ആപത്താണെന്നും തിരുമേനി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടാവണം.

ഭരണനിപുണനായിരുന്ന തിരുമേനി ഓരോ പ്രദേശത്തിന്റെയും വികസനത്തിനാവശ്യമായ നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിൽ ഉത്സുകനായിരുന്നു. കാർഷിക മേഖലയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് വാണിജ്യരംഗത്തും വളർച്ചയുണ്ടാകണമെന്നും തിരുമേനി മനസ്സിലാക്കി. തുമ്പമൺ പതിവായി സന്ദർശിച്ചിരുന്ന തിരുമേനി അവിടെ ഒരു ചന്ത ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുൻകൈയെടുത്തു. 1890-ൽ ചന്ത അനുവദിപ്പിച്ചു പട്ടയം വാങ്ങുവാൻ തിരുമേനി ശ്രീമൂലം തിരുനാളിനെ സമീപിച്ചു. 'ശ്രീമൂലം ചന്ത' അങ്ങ

നെയാണു തുമ്പമണ്ണിനു ലഭിച്ചത്.[35]

ആതുരശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ മുന്നിട്ടിറങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു തിരുമേനി. 1885-ൽ തുമ്പമണ്ണിൽ മസൂരിരോഗം പടർന്നു പിടിച്ച് ജനങ്ങൾ പരിഭ്രാന്തരായപ്പോൾ തിരുമേനി അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ച് രോഗബാധിതരെ സന്ദർശിക്കയും ശുശ്രൂഷിക്കയും രോഗനിവാരണത്തിനായി നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തു.[36] നേതൃത്വം ഏതു രംഗത്താവശ്യമായാലും അതേറ്റെടുക്കുവാൻ തിരുമേനിക്ക് സന്നദ്ധതയുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഈ സംഭവം വ്യക്തമാക്കി.

അകലങ്ങൾ കുറയുന്നു

"പഴയ കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തിൽപെട്ട മുളന്തുരുത്തിയിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന തിരുമേനി തന്റെ പ്രവർത്തനരംഗമായി തെരഞ്ഞെടുത്തതു പഴയ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഏതാണ്ട് മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള പരുമലയാണ്."37 തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നിങ്ങനെ കേരളം മൂന്നായി മുറിഞ്ഞു കിടന്ന കാലത്ത് രാജ്യാതിർത്തികളെ ലംഘിച്ച് കേരളത്തെ സമഗ്രമായി കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞ പരുമല തിരുമേനി മനസ്സുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ശരീരംകൊണ്ടും ദേശാതിർത്തികളെ തരണംചെയ്തു. ആ കാലയളവിൽ യാത്ര എത്രമാത്രം ദുഷ്കരമായിരുന്നുവെന്നും മാമൂലുകൾ സഞ്ചാരത്തെ എത്രമാത്രം തടസ്സപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നും ഈ ലേഖനത്തിൽ മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സഞ്ചാരത്തിനുണ്ടായിരുന്ന തടസ്സങ്ങളും അതിൽ ആളുകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വൈമുഖ്യവും സാമൂഹികപുരോഗതിക്ക് വിഘാതമായിരുന്നു. വെട്ടിക്കൽ ദയറായിൽ ഏകാന്തജീവിതമാരംഭിച്ച പരുമല തിരുമേനി 1875-ൽ മാർ പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ദ്വിഭാഷിയായി പ്രവർത്തിച്ച് ഭാഷയുടെ അതിർവരമ്പുകളെ അതിലംഘിച്ചു. അതോടൊപ്പം തന്നെ ബാവായുടെ യാത്രയിൽ അനുധാവനം ചെയ്ത് ദേശാതിർത്തികൾ ലംഘിച്ചു. കോതമംഗലം, കരിങ്ങാത്ര, ആർത്താറ്റ്, കണ്ടനാട്, കോട്ടയം, തിരുവല്ല, നിരണം, മാവേലിക്കര, കല്ലിശേരി, തുമ്പമൺ, തിരുവനന്തപുരം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ അനുയാത്ര ചെയ്ത് തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി എന്ന രണ്ടു രാജ്യങ്ങളെ തന്റെ കർമ്മഭൂമിയാക്കുന്നതിന് വഴിതുറന്നു. നിരണം ഇടവകയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി വാഴിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അചിരേണ തുമ്പമൺ, കൊല്ലം ഇടവകകളുടെയും ചുമതലയേല്ക്കേണ്ടിവന്നു. തന്റെ ഭരണപ്രദേശത്തിന്റെ അതിവിസ്തൃതിമൂലം ഇടവകകൾ അദ്ദേഹത്തിന് അനഭിഗമ്യമായില്ല. പല്ലക്കിലും കാളവണ്ടിയിലും കാൽനടയായും ചിലപ്പോൾ വള്ളത്തിലും സഞ്ചരിച്ച് തിരുമേനി ഒരു ജന

തയുടെ മുന്നേറ്റത്തിനുള്ള വഴികൾ തുറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

1064-ൽ സിലോൺ, ഗോവ ഇടവകകളുടെ മാർ അൽവാറീസിനെ റമ്പാനായി വാഴിക്കയും പിന്നീട് മെത്രാഭിഷേകത്തിൽ സംബന്ധിക്കയും ചെയ്തു. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽനിന്നു സുറിയാനി സഭയിൽ ചേർന്നവരുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തയായി അവരിൽ ഒരാളായ ഫാദർ വിലാത്തിയെ വാഴിക്കുന്നതിന 1067-ൽ പരുമലത്തിരുമേനി സിലോണിലേക്ക് പോയി.38 ഊർശ്ലേം യാത്രയിലൂടെ രാജ്യാതിർത്തികൾക്കപ്പുറത്തേക്കു കടന്നുചെല്ലുവാനുള്ള ഭാഗ്യവും സിദ്ധിച്ച തിരുമേനി മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ സഭാംഗങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചത് കഴിവുള്ളവരെല്ലാം ഇത്തരം യാത്ര നടത്തണമെന്നാണ്.

യാഥാസ്ഥിതികസമൂഹത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന പരുമലത്തിരുമേനി സ്വസമുദായത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകളിൽനിന്നു പുറത്തുപോകാതെ ഒരുൽപതിഷ്ണുവായി സമൂഹത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചു. ജീവചരിത്രകാരനായ പൈലി വർക്കി അതിങ്ങനെ അനുസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു: "നമ്മുടെ ഈ വന്ദ്യപിതാവ് താൻ കൈക്കൊണ്ട വേഷത്തിനുള്ള ചടങ്ങുകളും നിഷ്ഠകളും ഒട്ടും കുറയ്ക്കാതെ കാലവും പ്രായവും ചെല്ലുന്തോറും കുറേശ്ശെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ മാസമോ കൊല്ലമോ അല്ല കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തെട്ടു കൊല്ലക്കാലം ഒന്നരലക്ഷത്തോളം വരുന്ന മലങ്കര സുറിയാനിക്കാരായ നമ്മുടെയും നമ്മോടു കലർന്നു കിടക്കുന്ന അന്യസമുദായ ജാതി ജനങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ വടക്കേയറ്റം മുതൽ തെക്കേ അറ്റം വരെയുള്ള സകല പള്ളികളിലും അതിനിടക്കു പല വീടുകൾ മുതലായവയിലും സഞ്ചരിച്ചും താമസിച്ചും എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ആളുകളുമായി സഹവസിച്ചും ആണല്ലോ കഴിഞ്ഞത്. ബുദ്ധമുനി മുതലായ സിദ്ധന്മാരെപ്പോലെ ജീവികളുമായി സംസർഗ്ഗത്തിനിടയില്ലാത്ത വനാന്തരങ്ങളിൽ ചെന്നു ഒളിച്ചിരുന്നു തന്റെ ആത്മാവിനെ മാത്രം പരബ്രഹ്മത്തിങ്കൽ ലയിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ സ്വാർത്ഥപരമായ സമ്പ്രദായത്തെ വിട്ട് ലോകത്തെ വെടിയാതെ ലോകമോഹങ്ങളെ വെടിഞ്ഞിരിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നു നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള നമ്മുടെ പരമഗുരുവിന്റെ ജീവിതത്തെ പാടുള്ളേടത്തോളം അനുകരിക്കാൻ ആ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ ആശ്രയത്തോടുകൂടി മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിച്ച നമ്മുടെ ഈ വന്ദ്യഗുരുവും തന്റെ ശ്രമത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും അന്യന്മാർ അറിയത്തക്കവണ്ണം പിഴച്ചുപോയതായി ആരും കേട്ടോ കണ്ടോ അറിയാൻ ഇടയായിട്ടില്ലാത്തത് ഒരു അല്പകാര്യമല്ലല്ലോ."[39]

ദേശകാലങ്ങളുടെ പരിമിതികളിൽ നിന്നു സമൂഹത്തെ ബഹുദൂരം

മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിച്ച പരുമല തിരുമേനിയുടെ കഠിനാദ്ധ്വാനവും മൂല്യബോധവും തപശ്ചര്യയും മനുഷ്യസ്നേഹവും അദ്ദേഹത്തെ അമരനാക്കിയിരിക്കുന്നു.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. പരി. മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാബാവാ പരുമല തിരുമേനിയുടെ ചരമപ്പാറ്റിനം ജൂബിലി ഉദ്ഘാടന സമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽനിന്ന്.
2. സാനു എം.കെ. (പ്രഫ.) 'ശ്രീനാരായണഗുരു' പു. 24.
3. ഭാസ്കരനുണ്ണി പി. 'പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം' പു. 80.
4. അതിൽത്തന്നെ. അതേപുറം.
5. കേശവൻ സി. 'ജീവിതസമരം' പുറം 89.
6. ഭാസ്കരനുണ്ണി പി. 'പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം' പു. 81.
7. അതിൽത്തന്നെ. അതേപുറം.
9. സ്വാമി ധർമ്മാനന്ദജി 'ശ്രീനാരായണ ഗുരുദേവൻ' പു. 76.
10. ശ്രീധരമേനോൻ എ. 'കേരളവും സ്വാതന്ത്ര്യസമരവും' പു. 79.
11. ഭാസ്കരനുണ്ണി പി. 'പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം' പു. 87.
12. തോമസ് ഇ.ജെ., ഡോ. 'കേരളത്തിന്റെ സമൂഹഘടനയും രൂപാന്തരവും' പു. 27.
13. ഉദ്ധൃതം ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി മലങ്കരസഭാപിതാക്കന്മാർ പുറം. 58, 59.
14. അതിൽത്തന്നെ. പുറം. 73.
15. അതിൽത്തന്നെ. അതേപുറം.
16. അതിൽത്തന്നെ. പുറം 102.
17. പൈലി വർക്കി മൂക്കഞ്ചേരി, 'മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ', 2002 പുറം 30.
18. മലങ്കരസഭാപിതാക്കന്മാർ പുറം 82.
19. ജോയൻ കുമരകം 'പരുമല തിരുമേനിയുടെ കഥ' പുറം 62.
20. അതിൽത്തന്നെ. പു. 64.
21. തെയോഫോറസ് റമ്പാൻ കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ, വെരി. റവ. 'പരുമല പള്ളി കൂദാശാ സപ്ലിമെന്റ്' പുറം 13.
22. അതിൽത്തന്നെ.
23. അതിൽത്തന്നെ.
24. അതിൽത്തന്നെ.

25. പൈലി വർക്കി മൂക്കഞ്ചേരി, 'മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ', 2002, പുറം 48.
26. മലങ്കരസഭാപിതാക്കന്മാർ പു. 73.
27. പൈലി വർക്കി മൂക്കഞ്ചേരി, 'മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ', 2002, പുറം 47.
28. മലങ്കര സഭാപിതാക്കന്മാർ പു. 59.
29. അതിൽത്തന്നെ. പു. 80.
30. അതിൽത്തന്നെ. പു. 109.
31. അതിൽത്തന്നെ. പുറം 92, 101.
32. പൊൻജൂബിലി സുവനീർ പരുമല 1952.
33. ശ്രീധരമേനോൻ എ. 'കേരളവും സ്വാതന്ത്ര്യസമരവും' പു. 49, 50.
34. ജോർജ് തഴക്കര 'എതിർമെമ്മോറിയലും മാർ ഗ്രീഗോറിയോസും' വിശുദ്ധി യുടെ ദർശനം എഡി. റെജി പാറപ്പുറത്ത് പു. 99–104.
35. ഡേവിഡ് എം.ഒ. സെയ്ന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസ് പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി സുവനീർ, സെയ്ന്റ് മേരീസ് കത്തീഡ്രൽ, തുമ്പമൺ 1977.
36. ഇടിക്കുള വി.എസ്. അതിൽത്തന്നെ.
37. പരിശുദ്ധ മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ ബാവാ. പ്രസംഗം പരുമല തിരു മേനിയുടെ ചരമപ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി സമ്മേളനം.
38. 17. പൈലി വർക്കി മൂക്കഞ്ചേരി, 'മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ', 2002, പുറം 30, 31.
39. അതിൽത്തന്നെ. പു. 54, 55.

❑

പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദളിത് വിമോചനദർശനം

ഫാ. ജോൺ തോമസ് കരിങ്ങാട്ടിൽ

കേരളത്തിന്റെ സമഗ്രമായ നവോത്ഥാന ഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നത് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം, പത്രപ്രവർത്തനം എന്നിവ സാമൂഹിക നവോത്ഥാന പ്രക്രിയയ്ക്ക് അടിത്തറയിട്ടു. കേരളം മുഴുവൻ പരിവർത്തനത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റ് ശക്തമായ കാലഘട്ടമാണിത്. 19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം സാമൂഹിക - വിദ്യാഭ്യാസ - മത രംഗങ്ങളിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ നവോത്ഥാനം ആരംഭിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടമാണ് പരുമല ഗീവറുഗീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ (1848 - 1902) കർമ്മകാണ്ഡം.

കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക നവോത്ഥാന പ്രക്രിയയിൽ വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനത്തിന് അടിത്തറയിട്ട മഹാത്മാവാണ് പരുമല തിരുമേനി. സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവ്, വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകൻ എന്നിങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന പരുമല തിരുമേനിയുടെ സാമൂഹിക ദർശനങ്ങൾ വിമോചന കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. 19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യ ദശകങ്ങളിൽ വിവിധങ്ങളായ സാമൂഹിക അധഃസ്ഥിതത്വം ശക്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിരുന്നു ദളിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ പീഡനവും സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങളും. ദളിത് ജനതയുടെ വിമോചനത്തിന് പരുമല തിരുമേനി ശക്തമായി പോരാടി. അപമാനവികരും അവകാശരഹിതരും തിരസ്കൃതരുമായ ജനതയുടെ വിമോചനം യാഥാർത്ഥ്യമാക്കപ്പെടണമെന്ന് പരുമല തിരുമേനി ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനായി നിരവധി കർമ്മപദ്ധതികൾക്ക് രൂപരേഖ നൽകി. കേരളത്തിൽ ദളിത് ജനതയുടെ വിമോചനത്തിന് മുഴങ്ങിയ ആദ്യ ശബ്ദമായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനിയുടേത്. സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, മനുഷ്യ സാഹോദര്യം എന്നിവയിൽ

കേന്ദ്രീകൃതമായ സമീപനമായിരുന്നു അത്. പരുമല തിരുമേനി ദളിത് ജനതയുടെ സമഗ്രമായ വിമോചനത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അവരെ ശക്തീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലെ ദളിത് വിമോചന പ്രക്രിയ യുടെ പ്രാരംഭം പരുമല തിരുമേനിയിലാണ്. ശ്രീനാരായണ ഗുരു (1856 – 1928), അയ്യങ്കാളി (1863 – 1941) എന്നിവർ ദളിത് വിമോചന പോരാട്ടം ആരംഭിക്കുന്നതിന് വളരെക്കാലം മുമ്പെ പരുമല തിരുമേനി ദളിത് വിമോ ചനം സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനായി കഠിനമായി യത്നിക്കുകയും ബഹു ജനങ്ങളെ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ദളിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലം

'ദാൽ' എന്ന സംസ്കൃത ധാതുവിൽ നിന്നാണ് ദലിത് എന്ന പദം ഉണ്ടായത്. അതിന് അയ്യായിരം വർഷത്തെ പഴക്കം അവകാശപ്പെടുന്നു. ദലിത് എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം – വ്രണിതരായ, ചവിട്ടി അരയ്ക്കപ്പെട്ട, മുറിക്കപ്പെട്ട, ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ട, തകർക്കപ്പെട്ട, നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട, ... ജനത എന്നാണ്. 1930 –കളിൽ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനക്കാർ സാഹിത്യകൃതികളിൽ ദലിത് എന്ന പ്രയോഗം പുനരാവിഷ്കരിച്ചു. 1960 –കളുടെ അവസാനം തൊട്ടുകൂടാത്തവർ, തീണ്ടി കൂടാത്തവർ, അവർണ്ണർ, അധഃസ്ഥിതർ എന്നിവരെ ദലിത് ജനത എന്നറിയപ്പെട്ടു. ഇരു പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ദലിത് എന്ന പദം ഒരു ജനതയുടെ വിളിപ്പേരിലുപരി ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ സ്വത്വാന്വേഷണത്തിന്റെ കുറി വാക്കായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ആത്മാഭിമാനം നഷ്ടപ്പെട്ട അന്യവത്കരിക്ക പ്പെട്ടവരും നികൃഷ്ടരുമായിതീർന്ന ജനതയ്ക്ക് വിമോചന ധ്വനി പകരു ന്ന ശബ്ദമാണ് ദലിത്.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ദലിതർ ജാതീയ പേരുക ളിലാണ് അറിയപ്പെട്ടത്. പുലയർ, പറയർ, കുറവർ എന്നീ താഴ്ന്ന ജാതി ക്കാർ കൂടുതൽ അവശത അനുഭവിക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നിരന്തരമായ അവഗണനയും അവഹേളനവും സഹിക്കേണ്ടി വന്നു. അക്കാലത്ത് മിഷനറിമാർ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിയെ ങ്കിലും ദലിതരിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചില്ല. സാമൂഹിക നവോ ത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ അധീശ വർഗ്ഗങ്ങളിലുണ്ടായപ്പോൾ ദലി തർക്ക് സാമൂഹികസ്ഥാനം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നതിലും അധികാര – വിഭ വങ്ങളിലുള്ള അവകാശവും നിയന്ത്രണവും നഷ്ടപ്പെടുന്നതും കൂടുതൽ ശക്തി പ്രാപിച്ചു.

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് പരുമല തിരുമേനിയുടെ പ്രവാചക ശബ്ദം

ദലിത് വിമോചനത്തിനായി ഉയർന്നത്. ഊർശ്ലേം സന്ദർശിച്ച് തിരിച്ചെത്തിയതിനു ശേഷമുള്ള ഏഴു വർഷങ്ങളാണ് (1895 - 1902) ദലിത് ജനതയുടെ സമഗ്രമായ വിമോചനം ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പ്രവർത്തന സരണികൾ ആരംഭിക്കുന്നത്.

ദലിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ വിമോചനം, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണം എന്നിവ ഭക്തവചനം എന്ന പ്രഭാഷണത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രമായ വിമോചനം ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പ്രവാചക ശബ്ദമാണിത്. കേരളത്തിലെ ദലിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ സമഗ്രവിമോചനത്തിനായുള്ള ആദ്യത്തെ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രഭാഷണമാണ് 'ഭക്തവചനം.' സമൂഹത്തിൽ ചവിട്ടിയരയ്ക്കപ്പെട്ട, മുറിയ്ക്കപ്പെട്ട, ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ട ജനതയുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള വലിയ ദർശനമാണിത്. ഈ പ്രഭാഷണം വായിക്കുമ്പോൾ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുള്ള പരുമല തിരുമേനിയുടെ ശബ്ദം നേരിട്ടു കേൾക്കുന്നതിനും പരുമല തിരുമേനിയുടെ ആത്മാവിലേക്ക് ഉയരുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നു.

1895 ൽ നടത്തിയ 'ഭക്തവചനം' എന്ന പ്രഭാഷണത്തിൽ പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദലിത് ദർശനം വ്യക്തമാക്കുന്നു: 'താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന പുലയർ മുതലായവർക്കു രാജ പാതയിൽ സഞ്ചാരമോ സമസൃഷ്ടങ്ങളോടുള്ള അടുപ്പമോ സാദ്ധ്യമല്ലാതെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഈ സാധുക്കൾക്ക് സത്യമായ ദൈവവിശ്വാസം ഉണ്ടാകേണ്ടതും അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ തീർക്കേണ്ടതും അവർക്ക് അറിവുണ്ടാക്കി കൊടുത്ത് അവരെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നും കുറ്റങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കേണ്ടതും നമ്മുടെ മുഖ്യമായ കർത്തവ്യമാകുന്നു.'

സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെയും ദലിത് വിമോചക ദർശനത്തിന്റെയും പ്രതിധ്വനി ഇതിൽ വളരെ ശക്തമാണ്. ദലിതരുടെ വികസന - വിമോചന പ്രക്രിയ സമൂഹത്തിന്റെ സമഗ്രമായ വികസനത്തിന് അനിവാര്യമാണെന്ന് പരുമല തിരുമേനി വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നു. ദലിത് ജനതയുടെ സ്വത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ദലിതരുടെ സമഗ്രമായ വിമോചനത്തിനായി പോരാടുകയും ചെയ്തു പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദലിത് ദർശനങ്ങൾ

കേരളത്തിലും വർഗ വിവേചനത്തിന്റെ ഫലമായി ജാതി വ്യവസ്ഥ ശക്തിപ്പെട്ടു. ജാതീയ വേർതിരിവുകളിൽ വ്യക്തിത്വ വികസനവും സാമൂഹ്യ നീതിയും മനുഷ്യത്വവും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു. 'തൊട്ടു കൂടാത്ത

വർ', 'അടുത്തു കൂടാത്തവർ', 'കണ്ടു കൂടാത്തവർ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള വേർതിരിവുകൾ ഉണ്ടായി. കാർഷിക മേഖലയിലെ ഉപയോഗ വസ്തുക്കളായി ദലിതരെ കണക്കാക്കി. കൃഷിയിടങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കുവാനോ കൃഷി ചെയ്യുവാനോ ഉള്ള അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 'പാടത്തു പണി ചെയ്യുന്നവർ' എന്നയർത്ഥത്തിലാണ് പുലയർ എന്ന സംജ്ഞ പ്രയോഗത്തിലായത്. ഇതിലും താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരായിരുന്നു പൂജാവേളകളിൽ പറ കൊട്ടുന്ന പറയർ. കുട്ട നെയ്ത്തും ഇറച്ചിവെട്ടും ഇവർ ചെയ്തിരുന്നു. കുറവരുടെ സാമൂഹിക സ്ഥിതിയും നീചമായിരുന്നു.

1. ദലിതരുമായി താദാത്മ്യപ്പെടൽ

പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പ്രവർത്തന സരണികളിൽ മുഖ്യമായും എത്തിയത് പുലയർ, പറയർ, കുറവർ തുടങ്ങിയ ദലിത് വിഭാഗങ്ങളാണ്. ദലിത് ജനതയുടെ സ്വത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും പുത്തൻ ഉണർവ്വു പകരുകയും ചെയ്ത പരുമല തിരുമേനി ദലിത് വിമോചനം സഭയുടെ മുഖ്യ ദൗത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ദലിത് ജനതയ്ക്ക് സാമ്പത്തിക ഭദ്രത, വിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹിക അംഗീകാരം എന്നിവ നൽകണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിഷ്ക്കർഷിച്ചു. ജാതി വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമൂഹത്തെ ഉച്ചനീചത്വപ്പെടുത്തരുതെന്നും അർത്ഥരഹിത നിയമങ്ങളും ആചാരങ്ങളും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കരുതെന്നും എല്ലാവർക്കും സാമൂഹികനീതി ലഭ്യമാക്കണമെന്നും പരുമല തിരുമേനി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ മഹത്വം, സാമൂഹിക സ്വാതന്ത്ര്യം, സാമൂഹിക നീതി എന്നീ ക്രിസ്തീയ മൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹ്യദർശനം പരുമല തിരുമേനിയിൽ ശക്തിപ്പെട്ടു. ദലിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ മേൽ അധീശത്വം പുലർ ത്തുന്ന എല്ലാ വിരുദ്ധതകളും പൊളിച്ചെഴുതുവാനും സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് മർദ്ദിത വിഭാഗങ്ങളെ ഉയർത്തുവാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. സ്വന്തം സമുദായാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും നിരവധി എതിർപ്പുകളുണ്ടായെങ്കിലും പരുമലതിരുമേനി സാമൂഹ്യ നവോത്ഥാനപ്രക്രിയയിൽ ഉറച്ചു നിന്നു. ദലിതരുടെ വിമോചനത്തിനായി ധീരമായി പരുമല തിരുമേനി പൊരുതി.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദലിത് പാഠങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ളത് ദലിത് വിഭാഗങ്ങളോട് താദാത്മ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ജാതി വ്യവസ്ഥയിലെ ജീർണ്ണത ശക്തിപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്ത് പരുമല തിരുമേനി ദലിത് ജനതയുടെ വികാര വിചാരങ്ങളിൽ താദാത്മ്യപ്പെടുവാൻ തക്ക

വണ്ണം അവരുടെ ഗ്രാമങ്ങളിലേക്ക് ചെന്നു. ദലിത് ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. വർത്തമാനം പറഞ്ഞു. അവരോട് ഒപ്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. അവരുടെ മേൽ കൈവെച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചു. തിരസ്ക്കാരവും അവഹേളനവും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ദലിത് കൂട്ടങ്ങൾ സ്നേഹത്തിന്റെ സ്പർശനം തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

ദലിത് വിമോചന ദർശനം പരുമല തിരുമേനി രൂപപ്പെടുത്തിയത് വ്യക്തിബന്ധത്തിലും സ്നേഹ പ്രകടനത്തിലൂടെയുമാണ്. ദലിതരുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദളിത് ദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. പരുമല തിരുമേനിയുടെ സ്വകാര്യ കത്തുകളിൽ ദലിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്ക് എഴുതിയ നിരവധി കത്തുകളും സ്വകാര്യ കല്പനകളും കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

2. ദലിതർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം

കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നാൽ സംസ്കൃതം പഠിക്കുക എന്നതു മാത്രമായിരുന്നു. ഇത് പുരുഷന്മാരായ സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്കൾക്കായിരുന്നു ലഭ്യമായത്. മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സവർണ്ണർക്ക് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ജനകീയമാക്കിയത്. ദലിത് വിഭാഗങ്ങളെയും സ്ത്രീകളെയും സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് എന്ന പദ്ധതി മിഷനറിമാർ ആരംഭിച്ചു. മിഷനറി സ്കൂളിൽ ജാതി വ്യവസ്ഥ അംഗീകരിച്ചില്ല. എല്ലാവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി. ഇത് കേരളത്തിൽ വലിയ സാമൂഹിക മാറ്റത്തിന് ആരംഭമിട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ പരുമല മാർ ഗ്രീഗോറിയോസും വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തേക്ക് പ്രവേശിച്ചു.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ ദർശനത്തിൽ ജാതീയ വേർതിരിവുകളില്ല. 'എല്ലാവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം' എന്നതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ദലിതർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത തറപ്പിച്ചു വ്യക്തമാക്കുന്നു:

19 -ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും ദലിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വേണ്ടത്ര പുരോഗതി ലഭ്യമായില്ല. സവർണ്ണ ജാതിക്കാർ ദലിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരോടൊപ്പം പഠിക്കുവാൻ കുട്ടികളെ അനുവദിച്ചില്ല. മേൽസമുദായത്തിന്റെ പീഡനങ്ങൾ ഭയന്ന് ദലിത് വിഭാഗക്കാർ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കാതെയും ആയി. ദലിത് വിഭാഗങ്ങൾക്കായി പ്രത്യേകം സ്കൂൾ ആരംഭിച്ചാണ് ഈ പ്രശ്നം മിഷനറിമാർ പരിഹരിക്കുന്നത്. 1895 ലും ഈ പ്രശ്നം ശക്തമായി നിലനിന്നിരുന്നു എന്ന് പരുമല തിരുമേനിയുടെ പ്രസംഗത്തിൽ

വ്യക്തമാകുന്നു: 'പള്ളിക്കൂടങ്ങളും ഇപ്രകാരം ആദ്യം പ്രത്യേകമായും പിന്നീട് സാധാരണമായും കൊടുക്കണം. ഈ വിഷയത്തിൽ നാം ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം വളരെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുണ്ട്.'

സാമൂഹ്യ നവോത്ഥാനത്തിനും ദലിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ ഉയർച്ചയ്ക്കുമായി പരുമല തിരുമേനി നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളിൽ ശക്തമായ എതിർപ്പ് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിനാലാണ് ദലിത് വിഭാഗക്കാർക്ക് ആദ്യം പ്രത്യേകം സ്കൂൾ ആരംഭിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞത്. ദലിത് വിഭാഗക്കാരെ സഭയിൽ ചേർത്ത് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനോട് സഭയിലെ 'പഴയ ക്രിസ്ത്യാനി'കൾക്ക് പിണക്കമായിരുന്നു. അവർ പരുമല തിരുമേനിയെ സമീപിച്ച് 'തീണ്ടൽ തൊടീൽ' കാരണത്താൽ അവരെ സഭയിൽ ചേർക്കരുതെന്ന് അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പരുമല തിരുമേനിയുടെ ശിഷ്യനായ ബസ്സേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ബാഹ്യമായ എതിർപ്പുകൾക്ക് പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദർശനങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ദലിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട നിരവധിപ്പേർക്ക് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി പ്രേരണയും സഹായങ്ങളും നൽകി. ആദ്യകാലഘട്ടങ്ങളിൽ സർക്കാർ സ്കൂളുകളിലും ദലിത് വിഭാഗക്കാർക്ക് പ്രവേശനം നിഷേധിച്ചിരുന്നു. മിഷനറിമാരോടൊപ്പം പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും ഇതിനെതിരെ പോരാടിയതിനാൽ 1895 – 96 ൽ ഗവൺമെന്റ് എല്ലാ വിഭാഗത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം അംഗീകരിച്ചു. 1904 -ൽ ജാതിഭേദം കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുവാനും ഇതിനുള്ള ചെലവു മുഴുവൻ വഹിക്കുവാനും സർക്കാർ സന്നദ്ധമായി. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തുണ്ടായ ഈ പരിവർത്തനം പരുമല തിരുമേനിയുടെ കാലത്തു തന്നെ ആരംഭിച്ചെങ്കിലും സർക്കാരിന്റെ ഔദ്യോഗിക പ്രഖ്യാപനം വന്നപ്പോൾ പരുമല തിരുമേനിക്ക് അതിൽ പങ്കാളിയാകുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

മുളന്തുരുത്തി, കുന്നംകുളം, നിരണം, തിരുവല്ല, തുമ്പൺ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ പരുമല തിരുമേനി സ്ഥാപിച്ച വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ജാതീയ വേർകൃത്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ജാതിഭേദമെന്യെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രവേശനവും ദലിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്ക് പ്രത്യേകം പ്രോത്സാഹനങ്ങളും നൽകിയിരുന്നു.

3. ദലിത് പങ്കാളിത്തം

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശകങ്ങളിൽ ദലിതർക്ക് എല്ലാ

തലങ്ങളിലും പങ്കാളിത്തം നൽകണമെന്ന ചിന്ത സമൂഹത്തിൽ ഉദയം ചെയ്തു. 1890 മാർച്ച് 22 –ന് മലയാള മനോരമയുടെ പ്രഥമ ലക്കത്തിൽ പുലയരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് മുഖപ്രസംഗമെഴുതി: 'മലയാളമൊട്ടുക്കും നീചജാതികൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരിൽ ജനസംഖ്യകൊണ്ടു പ്രാധാന്യം പുലയർക്കത്രേ.' ദലിത് പങ്കാളിത്തം സജീവമായി ഉണ്ടാകണമെന്ന് പരുമല തിരുമേനിയും ശക്തമായ ഭാഷയിൽ ഈ കാലത്ത് നിഷ്ക്കർഷിച്ചിരുന്നു.

'ഇവരെ ദൈവത്തിനുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതിന് അവരോടും പ്രത്യേകം അവരുടെ രക്ഷാധിപന്മാരായി നമ്മിൽത്തന്നെയുള്ള ജനത്തോടും ഉപദേശിക്കുകയും വേണമെന്ന്' 1892 കർക്കിടകം 22 ന് എഴുതിയ ഇടയലേഖനത്തിൽ പരുമല തിരുമേനി ആഹ്വാനം ചെയ്തു. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ജീവിതവീക്ഷണം വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാണ് കല്പനകളും ഇടയലേഖനങ്ങളും. ഒരിടത്ത് ഇങ്ങനെ എഴുതി. 'മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ വലിയവൻ എന്നോർക്കരുത്. എത്ര ദരിദ്രനായാലും തങ്ങളെക്കാൾ അവൻ വലിയവൻ എന്നോർക്ക. ഈ ഓർമ്മ വച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാവരേയും ബഹുമാനിക്കുകയും ആരേയും നിന്ദിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്വീൻ.' എല്ലാവരേയും ബഹുമാനിക്കണമെന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്ത പരുമല തിരുമേനി ജാതിമതഭേദമെന്യേ എല്ലാവരേയും വ്യവസ്ഥയില്ലാതെ സ്നേഹിച്ചു.

ദലിത് വിഭാഗങ്ങളോട് പരുമല തിരുമേനിക്ക് പ്രത്യേക കരുതലും താല്പര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1902 ജൂലൈ ലക്കം ഇടവക പത്രികയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ട് ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു:

'പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ചെങ്ങരൂർ പള്ളിയിൽ എത്തി. അവിടെ അനവധിയായി കിടക്കുന്ന പുലയർ, പറയർ മുതലായ ജാതിക്കാരെ കാണുകയുണ്ടായി. അവർക്കായി ഒരു പള്ളി ചെങ്ങരൂർ ഇടവകയിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി അവിടെയുള്ള ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായ രണ്ടാളുകളോടുകൂടി കുറേ സ്ഥലം ദാനമായി എഴുതി വാങ്ങിക്കുകയും അവിടെ തല്ക്കാലം ഒരു പള്ളിക്കുടം വച്ചു പഠിത്തം നടത്തുന്നതിനും വേണ്ടി ആ പള്ളിക്കാരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു പണി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു' (p.140).

ദലിത് വിഭാഗങ്ങൾക്കായി ആദ്യം സ്കൂളുകൾ പണിയുന്നതിലും പിന്നീട് ആരാധനാലയങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും പരുമല തിരുമേനി ശ്രദ്ധിച്ചു. ദലിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്ക് പരുമല തിരുമേനി നേരിട്ട് കല്പനകൾ അയച്ചിരുന്നതിന്റെ സൂചനകളും ലഭ്യമാണ്.

4. ദളിത് വിമോചനം

സാമൂഹിക - സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനത്തിനും ദലിത് ജനതയുടെ വിമോചനത്തിനും ശക്തമായി പോരാടിയ ക്രാന്തദർശിയായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനി. സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ ഗ്രസിച്ച അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും എതിരെ നാവും തൂലികയും ഒരു പോലെ പ്രയോഗിക്കുകയും സാമൂഹിക ജീർണ്ണതകൾക്കെതിരെ ശക്തമായി പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രഭാഷണങ്ങളിലും എഴുത്തുകളിലും സ്വകാര്യ ലേഖനങ്ങളിലും കല്പനകളിലും ദലിത് ജനതയുടെ വിമോചനം ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന ചിന്താധാരകൾ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയും.

മനുഷ്യസമൂഹത്തെ സാമൂഹിക അടിമത്ത്വത്തിൽ നിന്നും വിമോചിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആത്യന്തികലക്ഷ്യം. വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽ ഓർത്തഡോക്സും സാമൂഹ്യദർശനത്തിൽ ഉത്പതിഷ്ണുവുമായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനി. ജാതീയ വിവേചനം സമൂഹമനസ്സിൽ നിന്നും അകറ്റുവാൻ അദ്ദേഹം കഠിനമായി പ്രബോധിപ്പിച്ചു. ആദ്ധ്യാത്മിക നവോത്ഥാനത്തിൽ കൂടി മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ജീവിതവിശുദ്ധിയും പരിപാലിക്കപ്പെടണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. ഒരു ഇടയ ലേഖനത്തിൽ എഴുതി: ‘നിങ്ങളുടെ സകല നടത്തകളിലും അനുസരണത്തെ പ്രാപിക്കുക. തിരിച്ചറിഞ്ഞു നന്മയെ സ്നേഹിക്കുക, തിന്മയെ തള്ളിക്കളയുക . മടിയെ ദൂരെ എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു രാവും പകലും നല്ല വേലകൾക്കായി ഉത്സാഹിക്ക.

സമൂഹത്തിലെ ജാതീയ വേർതിരിവുകളെ എതിർത്ത് സ്നേഹത്തിന്റെ സുഗന്ധവും വിശുദ്ധിയുടെ പരിമളവുമായി നന്മയുടെ പ്രേക്ഷിതദൗത്യം ഏറ്റെടുത്തു. സമൂഹത്തിന്റെ ചലനങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ യോഗിവര്യനായിരുന്നു തിരുമേനി. ദലിത് സമൂഹത്തെ മനസ്സിലാക്കിയ മഹാപ്രതിഭയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വീടുകളിൽ കുടം നൽകി ധർമ്മശേഖരം നടത്തി ദലിത് വിഭാഗക്കാർക്കായി വിവിധ സഹായ പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ പരുമല തിരുമേനി ആദ്ധ്യാത്മിക - സാമൂഹികരംഗത്തെ ക്രാന്തദർശിയും വിപ്ലവകാരിയും ആയിരുന്നു.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ദലിത് വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ധാരാളം പേർ സഭയിൽ ചേർന്നു. ഇത് നിർബന്ധിത മത പരിവർത്തനമായിരുന്നില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യശ്രേണിയിൽ എത്തപ്പെടുവാൻ അക്കാലത്ത് ലഭ്യമായിരുന്ന മാർഗ്ഗമായി ദലിത് വിഭാഗങ്ങൾ മതപരിവർത്തനത്തെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ദലിതർക്കായി നിരവധി പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം, സാമ്പത്തിക സഹായം, സാംസ്കാരിക മുന്നേറ്റം, ആദ്ധ്യാത്മിക

നവീകരണം എന്നിവ എല്ലാം ദലിത് വിമോചനത്തിന്റെ ഭാഗമായി സൃഷ്ടിച്ചതാണ്.

സഭയിൽ ചേർന്നവർക്ക് പള്ളികൾ നിർമ്മിച്ചു നൽകി. കാളികുന്ന്, മല്ലപ്പള്ളി, ചെന്നിത്തല, പുതുപ്പള്ളി, കല്ലുങ്കത്ര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ദളിത് വിഭാഗക്കാർക്കായി പള്ളികൾ പണിയിച്ചു. പരുമല തിരുമേനിയുടെ പ്രസംഗം കേട്ട് അമയന്നൂർ, വേളൂർ, വെളിയനാട്, കാർത്തികപ്പള്ളി, കല്ലിശ്ശേരി, കല്ലുങ്കത്ര എന്നിവിടങ്ങളിൽ ധാരാളം പേർ സഭയിൽ ചേർന്നു.

ഉപസംഹാരം

കേരളത്തിലെ ദലിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ വിമോചന ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യനായകൻ പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസാണ്. പീഡനം, ചൂഷണം, അടിച്ചമർത്തൽ തുടങ്ങി നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളോട് ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിച്ചു. ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ജാതീയ പ്രശ്നങ്ങൾ നിലനിന്നപ്പോൾ പരുമല തിരുമേനി സമൂഹത്തിലേക്കിറങ്ങി സ്നേഹത്തിന്റെ സ്പർശം പകർന്നു.

ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വം നിറഞ്ഞുനിന്ന ചൈതന്യമായിരുന്നു, പരുമല തിരുമേനി. ഒരു സമയം വിശുദ്ധിയുടെ അത്യുന്നതിയിലേക്കും സാമൂഹിക ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കും കയറുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്ത വിശുദ്ധനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മനുഷ്യരെ മനസ്സിലാക്കിയ തിരുമേനി സമൂഹത്തെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയത് തന്റെ ജീവിത വിശുദ്ധിയിലൂടെയാണ്. പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ സാമൂഹിക ദർശനങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സമഗ്രമായ വിമോചനം ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതായിരുന്നു.

❑

വിശ്വാസഭൂമികയിൽ

പോൾ മണലിൽ

മൃഗത്തിനു പുൽത്തകിടിപോലെയും മനുഷ്യനു വീടുപോലെയും പക്ഷിക്കു കൂടുപോലെയും കടൽക്കോഴിക്കു പാറപ്പിളർപ്പുപോലെയും മത്സ്യത്തിനു നദിപോലെയും ആണ് വിശ്വസിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾക്കു തിരുവചന'മെന്നു നവീകരണത്തിന്റെ നായകനായ മാർട്ടിൻ ലൂതർ 1500-കളിൽ പറഞ്ഞതു വേദപുസ്തകമാണ് ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആധാരമെന്നു സൂചിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവസഭയിൽ നവീകരണത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു മാർട്ടിൻ ലൂതറിന്റെ ഇത്തരം ചിന്തകൾ.

ക്രൈസ്തവസഭ അതിന്റെ ആദർശങ്ങളിൽനിന്നു മാറിപ്പോയ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭകാലം. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ അഴിമതികളും ക്രമക്കേടുകളും നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന അക്കാലത്താണ് മാർട്ടിൻ ലൂതർ നവീകരണവാദവുമായി രംഗത്തുവന്നത്. ഭൂതകാലത്തെയും ഭാവികാലത്തെയും പാപങ്ങളിൽനിന്നു ഒറ്റയടിക്കു മോചനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന മാർപ്പാപ്പയുടെ പാപമോചനച്ചീട്ട് അന്നത്തെ വിശ്വാസികൾക്കു പാപം ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് നല്കിയത്. ലൂതറിന്റെ നവീകരണചിന്തയുടെ തുടക്കവും ഇതേത്തുടർന്നായിരുന്നല്ലോ. ജർമ്മനിയിൽ മാർട്ടിൻ ലൂതറും (1483-1536) സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ ഹൾഡ്രിക്ക് സ്വിംഗ്ലിയും (1484-1531) ജോൺ കാൽവിനും (1509-1564) ഉയർത്തിയ നവീകരണത്തിന്റെ അലയൊലികൾ യൂറോപ്പിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചു.

മാർട്ടിൻ ലൂതറിന്റെ നവീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ റോമാസഭയിൽ എതിർനവീകരണത്തിന് അവസരമൊരുക്കിയതായി പിന്നീട് കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെയൊന്നും വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു കടക്കാനല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

പരുമലത്തിരുമേനി 1876-ൽ അജപാലനദൗത്യം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ നവീകരണത്തിന്റെ ഇത്തരം പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായൊരു വിശ്വാസഭൂമികയായിരുന്നു മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

റോമാസഭയിൽ ഉടലെടുത്ത മൂല്യച്യുതികൾക്കുനേരെയുള്ള 'പ്രൊട്ടസ്റ്റ്' (Protest) ആയിരുന്നല്ലോ നവീകരണസിദ്ധാന്തം. 1529-ൽ ജർമ്മനിയിലെ സ്പിയറിൽകൂടിയ ഒരു യോഗം നവീകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചു തീരുമാനമെടുക്കുകയുണ്ടായി. തെക്കൻ ജർമ്മനിക്കാരും വടക്കൻ ജർമ്മനിക്കാരും വിശ്വാസത്തിലുള്ള അവരുടെ 'പ്രൊട്ടസ്റ്റി'ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേർപിരിഞ്ഞതു അന്നാണല്ലോ.

പിൽക്കാലത്ത് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭയായി നവീകരണസിദ്ധാന്തം കേരളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ കേരളത്തിൽ പിറന്ന നവീകരണവാദികൾക്കു അതിന്റെ ചരിത്രം അറിയാതെ പോയി. ആശയപരമായി റോമാസഭയിലെ ധർമ്മച്യുതികൾക്ക് എതിരായിരുന്നു നവീകരണവാദമെങ്കിലും കേരളത്തിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭകളുടെ പ്രവർത്തനം റോമാസഭയെ മുൻനിർത്തിയായിരുന്നില്ല. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആശയപരമായി തങ്ങളുടെ അണികളിൽ ചേർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പുറപ്പാടായിരുന്നു കേരളത്തിലെ നവീകരണ ഉദ്യമം. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരു വിഭാഗം അവരോടൊപ്പം ചേരുകയും ചെയ്തു.

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തോടൊപ്പം റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ മലങ്കരയിൽ എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഇവിടെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ഇവിടെ റോമാസഭയുടെ വിശ്വാസമോ മറ്റേതെങ്കിലും ആഗോളസഭയുടെ അധികാരപ്രയോഗങ്ങളോ തദ്ദേശീയ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവിടെ സ്തുതിചൊവ്വായ വിശ്വാസം സ്ഥിരപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാ മിഷനറിമാരുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ തുടർന്നു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമാമതാനുസാരികളാക്കിയതോടൊപ്പം തദ്ദേശിയരായ പുറജാതിക്കാരെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇന്ത്യയിലെത്തിയ ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ (1506-1552) കേരളത്തിൽ ഒരു മാസംകൊണ്ട് പതിനായിരത്തോളം മുക്കുവരെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർത്തതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളായ റോബർട്ട് ഡി നോബിലിയും ഫാദർ ബ്രിട്ടോയും ഫാദർ ബെസ്ക്കിയും എല്ലാം സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കാൾ മതതീക്ഷ്ണതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു ഇന്ത്യയിൽ ക്രിസ്തീയ

വേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നത്. തദ്ദേശീയ ക്രൈസ്തവസഭയെ റോമാവൽക്കരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു കേരളത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ച എല്ലാ റോമൻ മിഷനറിമാരുടെയും ലക്ഷ്യം.

കത്തോലിക്കാ മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുമായി പൂർണമായും സഹകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു 1816 മുതൽ 1836 വരെ അവർ പ്രവർത്തിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ എത്തിയ സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാരായ തോമസ് നോർട്ടൺ, ബെഞ്ചമിൻ ബെയ്‌ലി, ജോസഫ് ഫെൻ എന്നിവർ കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരി കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് പ്രവർത്തനം നടത്തിയത്. പഴയ സെമിനാരിയിൽ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ അവർ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്ത സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വേദവിജ്ഞാനത്തെ സ്വാധീനിക്കാൻ തുടങ്ങി. വേദപുസ്തകത്തിന്റെ മലയാളവിവർത്തനം അവരാണ് ഒരുക്കിയത്. സുറിയാനി മെത്രാന്മാരുടെ വീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി കാലികവും പുരോഗമനാത്മകവുമായ വീക്ഷണങ്ങൾ സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർ പ്രസംഗങ്ങളിലൂടെയും അധ്യാപനത്തിലൂടെയും അവതരിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. മാവേലിക്കരയിൽ 1836-ൽ കൂടിയ ഒരു യോഗം പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷനറിമാർക്ക് അയിത്തം പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്നു വിട്ടുമാറി സി.എം.എസ്. മിഷനറിമാർ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങി.

മലങ്കരസഭയിൽ നവീകരണത്തിന്റെ ഫലം കണ്ടുതുടങ്ങിയത് അന്നുമുതലാണ്. മാവേലിക്കര പടിയോലയിലൂടെ മിഷനറിബന്ധം വിച്ഛേദിച്ചെങ്കിലും അവരുടെ വേദശാസ്ത്ര വിശദീകരണങ്ങളിലും വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും ഒരുപറ്റം പേർ ആകൃഷ്ടരായി. സഭയെ വേദപുസ്തകാനുസൃതമായ ഒന്നാക്കിമാറ്റാൻ പാലക്കുന്നത്ത് ഏബ്രഹാം മല്പാനെ (1796-1845) പോലെയുള്ള തദ്ദേശീയർ രംഗത്തുവന്നു. വേദപുസ്തകജ്ഞാനം വിശ്വാസികൾക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനും അതിലൂടെ വിശ്വാസത്തെയും ആചാരത്തെയും നവീകരിക്കുന്നതിനുമാണ് ഏബ്രഹാം മല്പാനും കൂട്ടരും ആഗ്രഹിച്ചത്. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന, മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആശയപരമായ ചർച്ചകൾ അവർ അവതരിപ്പിച്ചു.

മലങ്കരസഭയിൽ നവീകരണശ്രമങ്ങൾ ശക്തിപ്പെട്ടതു പാലക്കുന്നത്തു

മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ഭരണ (1852-76) കാലത്തായിരുന്നല്ലോ. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള തർക്കവും ആ കാര്യത്തിൽ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ രണ്ടായി തിരിഞ്ഞതുമെല്ലാം ചരിത്രസംഭവങ്ങളാണ്.

പാലക്കുന്നത്ത് ഏബ്രഹാം മല്പാന്റെ നവീകരണശ്രമങ്ങൾ തന്റെ അനന്തിരവനായ മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിലൂടെ സജീവമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യത്തിലാണ് പരുമല തിരുമേനി 1876-ൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി അവരോധിക്കപ്പെടുന്നത്. അതോടൊപ്പം ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ പ്രവർത്തനവും വിദേശമിഷനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനവും മലങ്കരയിൽ നവീകരണത്തിന്റെ അലയൊലികൾ ഉയർത്തി.

നവീകരണ ഉദ്യമങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ പാത്രിയർക്കീസുമായി ബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടു. ആ വഴിക്കാണ് 1876-ൽ പാത്രിയർക്കീസ് മലങ്കരയിൽ എത്തി സുന്നഹദോസുകൾ നടത്തിയത്. അന്ധ്യോഖ്യാവിശ്വാസം കൊണ്ടല്ല, നവീകരണ വിരുദ്ധത കൊണ്ടാണ് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ പാത്രിയർക്കീസിനെ മലങ്കരയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചത്. പാത്രിയർക്കീസ് എത്തി മുളന്തുരുത്തിയിൽ സുന്നഹദോസ് നടത്തുകയും തുടർന്ന് പരുമല തിരുമേനി ഉൾപ്പെടെ ആറു മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. പാത്രിയർക്കീസ് ഈ തക്കം ഉപയോഗിച്ചു മലങ്കരയിൽ അവകാശം സ്ഥാപിക്കാനും ശ്രമിച്ചു. ഇക്കാര്യം സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ മനസ്സിലാക്കിയെങ്കിലും അവർ ഇക്കാലത്തു മുൻഗണന നല്കിയത് നവീകരണവിരുദ്ധ പോരാട്ടത്തിനായിരുന്നു.

പാലക്കുന്നത്തു മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസ് 1877-ൽ കാലം ചെയ്തെങ്കിലും നവീകരണത്തിന്റെ അലകൾ സഭയിൽ ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി വന്ന തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിനെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വീകരിച്ചില്ല. പിന്നെ സമുദായത്തിന്റെ സ്വത്തിനെച്ചൊല്ലി തർക്കമുണ്ടായി. സിവിൽ വ്യവഹാരം തുടങ്ങി.

അങ്ങനെ 1876-ൽ മെത്രാപ്പോലീത്താസ്ഥാനം ഏറ്റശേഷം മലങ്കരസഭയിൽ കലുഷിതമായ ഒരു അന്തരീക്ഷത്തെയാണ് പരുമലത്തിരുമേനിക്ക് ആദ്യംതന്നെ ദർശിക്കേണ്ടിവന്നത്. 1879-ൽ സുറിയാനി ക്രിസ്താനികളുടെ തലവനായ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും പാലക്കുന്നത്ത് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ പിൻഗാമിയായ തോമസ് മാർ അത്താനാസ്യോസും തമ്മിലുള്ള കേസ് ആലപ്പുഴ ജില്ലാ കോടതിയിൽ ആരംഭിച്ചു. ആ കേസിന്റെ അന്ത്യത്തോടെയാണല്ലോ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി

സമൂഹത്തിലെ നവീകരണവാദികൾ ഒരു സഭയായി പിരിഞ്ഞത്.

ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായെന്ന നിലയിൽ പരുമലത്തിരുമേനി നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇക്കാലയളവിലാണ് പരകോടിയിലെത്തിയത്. നവീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി രൂപംകൊണ്ട മാർത്തോമ്മാസഭ (ആദ്യം നവീകരണ സുറിയാനിക്കാർ) 1888-ൽ സുവിശേഷപ്രസംഗ സംഘം ആരംഭിച്ചു. വേദപുസ്തകസത്യങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആത്മീയജീവിതത്തെ പ്രോജ്വലിപ്പിക്കാൻ നവീകരണസിദ്ധാന്തികൾ ഇതിലൂടെ ശ്രമിച്ചു. വേദപുസ്തകസാക്ഷ്യത്തിനായി സുവിശേഷവേലയിലും അവർ ഏർപ്പെട്ടു. സുവിശേഷ പ്രസംഗസംഘം മാരാമണ്ണിൽ ഒരാഴ്ച നീളുന്ന സുവിശേഷയോഗം ആരംഭിച്ചു. വേദപുസ്തകത്തിലേക്ക് അനേകമാളുകളെ ആകർഷിച്ചു.

നവീകരണവിഭാഗക്കാർ അങ്ങനെ മാർത്തോമ്മാസഭയുടെ പ്രവർത്തനം ചടുലമാക്കി. മാരാമണ്ണിൽ പ്രസംഗം കേൾക്കാൻ നവീകരണക്കാർ മാത്രമല്ല പരമ്പരാഗത സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളും മറ്റു ജനവിഭാഗങ്ങളും പോയി. പുതിയ ആശയങ്ങളിൽ ശ്രോതാക്കൾ ആകൃഷ്ടരായി. നവീകരണവാദികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ദിനംപ്രതി അങ്ങനെ ശക്തിപ്പെട്ടു. സ്വത്തും പള്ളിയും ഇല്ലാത്ത പുതിയ നവീകരണസഭയിലേക്കു നവീന ആശയങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കൂടുതൽ പേർ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ പ്രവർത്തനമേഖലയിലും നവീകരണ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. തിരുമേനി അതിനെ ആശയപരമായി എങ്ങനെ നേരിട്ടുവെന്നതിനു തിരുമേനിയുടെ ഇടയലേഖനങ്ങളും മറ്റും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. തിരുമേനി മുഖ്യമായും കൊല്ലം, തുമ്പമൺ, നിരണം ഭദ്രാസനാതിർത്തി പ്രദേശങ്ങളിലാണ് നവീകരണവിരുദ്ധ പോരാട്ടങ്ങൾ നടത്തിയത്. നവീകരണവാദികളുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു ഈ പ്രദേശങ്ങൾ.

നവീകരണത്തിന് എതിരേ ജനങ്ങളെ ബോധവൽക്കരിക്കാൻ പട്ടക്കാരെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസംഗപരിപാടികളും മറ്റും നടത്താൻവേണ്ടി 1892-ൽ പരുമലത്തിരുമേനി വൈദികരുടെ ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടുകയുണ്ടായി. അതു സംബന്ധിച്ചു ആ വർഷം പട്ടക്കാർക്കു വേണ്ടി എഴുതിയ ഒരു ഇടയലേഖനത്തിൽ ആമുഖമായി ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "രക്ഷിതാവിന്റെ തിരുമണവാട്ടിയാകുന്ന കാതോലിക്കായ്ക്കും ശ്ലീഹായ്ക്കുമടുത്ത ഈ സഭയ്ക്ക് ഏതൽക്കാലം നേരിട്ടിട്ടുള്ള സകല ദോഷവും തിരുസഭയുടെ സത്യവിശ്വാസത്തേയും അതിന്നു അഴ

കായി ദൈവികത്താൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സഭാചട്ടത്തെയും ഇന്നതെന്നും അതിന്റെ സാരവും ഗ്രഹിക്കാതെ സഭയുടെ മക്കൾതന്നെ എതിർത്തു നിൽക്കുന്നതിനാൽ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടുമല്ലെന്നുള്ള നിർവ്വിവാദമായ കാര്യമാകുന്നു. രാജകീയ സംബന്ധമായി എങ്ങനെയെല്ലാം തീർച്ച വരുത്തിയാലും പല പ്രകാരേണയുള്ള വേദപഠിത്വം, ഉപദേശം, സഭാസംബന്ധമായ ശട്ടംകെട്ടുകൾ ഇത്യാദികളാൽ അല്ലാതെ ഒരിക്കലും ആ ദോഷം തീരുന്നതുമല്ല"- പട്ടക്കാർ തങ്ങളുടെ വിളിയും ചുമതലയും മനസ്സിലാക്കി സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ യുദ്ധസൈന്യങ്ങളെപ്പോലെ ഒരുമിച്ചുകൂടണമെന്നാണ് ഈ ഇടയലേഖനത്തിൽ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്.

നവീകരണത്തിന് എതിരേയുള്ള പോരാട്ടത്തെ പരുമലത്തിരുമേനി ഒരു യുദ്ധമായിട്ടാണ് വിലയിരുത്തുന്നത്. സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസം തകർക്കുന്ന തരത്തിൽ ഒരു ആക്രമണം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ആക്രമണത്തിൽ സഭയ്ക്കു ക്ഷീണം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ ചെറുക്കണം. എന്നാൽ നവീകരണത്തിന് എതിരേയുള്ള വിശ്വാസികളുടെ ചെറുത്തുനില്പ് നിഷ്ഫലമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ യുദ്ധം ചെയ്യണം എന്നാണ് പട്ടക്കാരെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. യുദ്ധം എന്നാൽ ബലാബലപരീക്ഷണമല്ല. പലപ്രകാരേണയുള്ള വേദപഠിത്വം, ഉപദേശം, സഭാസംബന്ധമായ ശട്ടംകെട്ടുകൾ എന്നിവയുടെ പ്രയോഗമാണ്.

നവീകരണത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണം കൊണ്ട് നേരിടാനാണ് പരുമലത്തിരുമേനി പഠിപ്പിച്ചത്. യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്ന് തിരുമേനി ഈ ഇടയലേഖനത്തിൽത്തന്നെ വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്: "നമ്മുടെ യുദ്ധം ജഡത്തോടും രക്തത്തോടുമല്ല തിരുസഭയെ നശിപ്പിപ്പാൻ എതിർത്തു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സാത്താനോടും അവന്റെ സൈന്യത്തോടുമത്രെ." ഈ യുദ്ധത്തിന് ഒരുമ്പെടേണ്ടതു ആചാര്യകുലം മാത്രമല്ല എല്ലാ ജനങ്ങളും ഒന്നുചേർന്നാണെന്നും തിരുമേനി വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതു സാത്താന് എതിരേയാണെന്ന നയപ്രഖ്യാപനമാണ് പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ദർശനത്തിന്റെ കാതൽ. സാത്താൻ എല്ലാകാലത്തും അജ്ഞതയുടെ പ്രതീകമാണ്. ജനതയുടെ ചിന്തയെ സാത്താൻ അജ്ഞതകൊണ്ടു മൂടുന്നു. മനുഷ്യൻ ഭോഷനാകുന്ന അവസ്ഥയാണിത്. അജ്ഞതയിൽ ജനാധിപത്യമില്ല. അജ്ഞതയിൽ വിശ്വാസമില്ല. അജ്ഞതയിൽ മനുഷ്യത്വവുമില്ല. അതിൽ ദൈവസ്നേഹമില്ല, തിരിച്ചറിവില്ല, വിവേകവുമില്ല. ഈ അജ്ഞതയാണ് നവീകരണമെങ്കിൽ

ആ നവീകരണം നമുക്കു വേണ്ടായെന്നാണ് തിരുമേനിയുടെ നിലപാട്. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയിൽ അങ്ങനെ democratization of faith എന്ന ആശയം പരുമലത്തിരുമേനി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്.

മത്സ്യത്തിനു നദിപോലെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾക്കു തിരുവചനമെന്ന മാർട്ടിൻ ലൂതറിന്റെ നവീകരണതത്വം പരുമലത്തിരുമേനി കേട്ടിട്ടുണ്ടോയെന്നു അറിയില്ല. മാർട്ടിൻ ലൂതർ മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ ചിന്താപദ്ധതിയെ ലൂതർ മാനിച്ചു. മനുഷ്യനു ഇഷ്ടമുള്ള ആശയം സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുന്ന അവസ്ഥയെയാണ് മാർട്ടിൻ ലൂതർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്.

മനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസം ഇങ്ങനെ ഇളക്കമുള്ള ഒന്നല്ല; ഇളകുന്നതുമല്ല. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഇളക്കം എങ്ങനെ വന്നുഭവിച്ചുവെന്നു തിരുമേനി ആകുലപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇക്കൂട്ടരെ തിരുമേനി "ഇളക്കം തട്ടി പീപ്പിൾ" എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

നവീകരണവാദികളുമായി ഉണ്ടായ വ്യവഹാരത്തെ തുടർന്ന് മഹാപർവ്വതമായ സെമിനാരിയിൽ പഠിത്തമാകുന്ന ഉറവയും ഒഴുക്കും നിലച്ചതുകൊണ്ടാണ് വിശ്വാസത്തിന്റെ ഇത്തരം ഇളക്കങ്ങളെന്നു തിരുമേനി ഈ ഇടയലേഖനത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പഠിത്തത്തിന്റെ ഉറവും ഒഴുക്കും നിലച്ചതുകൊണ്ട് താഴ്വരകൾ വറ്റി ഉണങ്ങിയെന്നാണ് തിരുമേനിയുടെ വിവരണം. പഠിത്തമില്ലാത്തതിനാൽ വിശ്വാസികളിൽ അജ്ഞത നിറയുന്നുവെന്നു തിരുമേനി പറയുന്നു. ഇടയലേഖനത്തിൽ തിരുമേനി ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: "ദൈവികത്തിലും ലൗകീകത്തിലും പ്രകാശവും ജീവനുമായിട്ടുള്ളത് പഠിത്വമെന്നല്ലാതെ അതിനു ശരിയായി വേറൊന്നുമില്ലെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നതാകുന്നു. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവായ മശിഹാതമ്പുരാൻ തന്റെ സകല കൃപകളിലും ഒന്നാമതായി നടത്തിയതും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പ്രത്യേകം ഭരമേല്പിച്ചതും പഠിത്വമാകുന്നു. നമ്മുടെ മഹാരാജാവും രാജ്യക്ഷേമത്തിനായി തന്റെ രാജ്യമൊക്കെയിലും ഉന്നതമായി നടത്തിവരുന്നതും പഠിത്വമത്രേ. അങ്ങനെതന്നെ അന്യസഭക്കാരായ റോമ്മാക്കാരും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്തുകാരും അവരുടെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും സിമ്മനാരികളായിട്ടും കുമ്പേന്തകളായിട്ടും മറ്റു പള്ളിക്കൂടങ്ങളായിട്ടും നിറച്ചു വരുന്നു. എന്നാൽ ഇവരുടെ ഇടയിൽ പൂർവ്വിക അപ്പോസ്തോല സഭയെന്നുള്ള ഒരു മഹത്വം നമുക്കുള്ളതിനാൽ അതിനെ ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കുന്നതു മാത്രമല്ലാതെ അപ്പോസ്തോല സ്ഥാനത്തിനടുത്ത യാതൊരു വേലയും ഉപദേശവും നടത്താതെയും അതിന്നു അറിവും

ശേഷിയുമില്ലാതെയും തീർന്നിരിക്കകൊണ്ടു നിർജീവാവസ്ഥയിൽ നാം ആയിരിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല, എല്ലാ പള്ളികളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സമാധാനമില്ലാത്ത ജന്തുക്കളെപ്പോലെ കടിപിടികൂടി നശിച്ച് നശിച്ച് അശേഷം മേൽഗതിയില്ലാതെയും ഇതരസഭക്കാർക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ആക്ഷേപത്തിനും നിന്ദയ്ക്കും പാത്രീഭവിച്ചുമിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനുള്ള കാരണം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഭരണദോഷമെന്നല്ലാതെ ദൈവത്തിന്റെ റൂഹായ്ക്കടുത്ത ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ നാം എന്തിനു കുറ്റം പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് തിരുസഭയുടെ ഭരണക്കാരും സഹോദരന്മാരും സഖികളുമേ വരുവീൻ, കർത്താവിന്റെ വേലയ്ക്കായി വേഗം ഒരുങ്ങുവിൻ, റൂഹായ്ക്കടുത്ത യുദ്ധത്തിന് അതിനടുത്ത സകല ആയുധങ്ങളും ധരിപ്പിൻ."

യുദ്ധത്തിന്റെ ആയുധങ്ങളെന്നു തിരുമേനി വിവക്ഷിക്കുന്നതു പഠിത്തം തന്നെയാണ്. പഠിത്തം സമ്പാദിച്ചശേഷം അപ്പോസ്തോലസ്ഥാനത്തിനടുത്ത വേലയും ഉപദേശവും നടത്തി ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെ പ്രോജ്ജ്വലിപ്പിക്കണമെന്നു തിരുമേനി പറയുകയാണ്.

തിരുമേനി നവീകരണത്തെ എതിർക്കുമ്പോൾ നവീനതയെ ആശ്ലേഷിക്കുകയാണ്. വിശ്വാസത്തിലൂടെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ നവീനതയാണ് തിരുമേനി ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് മിഷനറിമാർ പ്രചാരത്തിൽ വരുത്തിയ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെ തിരുമേനി ഒരിക്കലും എതിർത്തിട്ടില്ല. നവീനതയെ എക്കാലവും തിരുമേനി സ്വീകരിച്ചു. എല്ലാം അറിയുക, അറിവിലൂടെ സമ്പൂർണത ആർജിക്കുക അപ്പോസ്തോലസ്ഥാനത്തിനടുത്തെത്തി വേലയും ഉപദേശവും നടത്തുക എന്നാണ് തിരുമേനി ആഗ്രഹിച്ചത്.

1892-ൽ എഴുതിയ മറ്റൊരു ഇടയലേഖനമുണ്ട്. വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞത മൂലം വിശ്വാസിയുടെ ബോധത്തെ കീഴടക്കാൻ നവീകരണവാദികൾ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്ന ചിന്തകൾ ഈ ഇടയലേഖനത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. തിരുമേനി ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: "വീട്ടുടമസ്ഥർ കാവൽക്കാരോടുകൂടി വിളുക്കുംവച്ച് ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോൾ കള്ളന്മാർ അടുത്തു വരുവാനും അവന്റെ ഭവനം കവർച്ചചെയ്‌വാനും എളുപ്പം അല്ലല്ലോ. എന്നാൽ കരുണയറ്റ കള്ളന്മാർ അടുത്തുവരുവാനും നമ്മുടെ ഭവനം കവർച്ചചെയ്‌വാൻ ഉറക്കം ഇളച്ച് ഓടി നടക്കുന്നു എന്നും നമ്മുടെ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിലെ ആടുകളെ അക്രമിപ്പാനും വിഴുങ്ങുവാനും സിംഹവും പെരുമ്പാമ്പും ചെന്നായും അലറി നടക്കുന്നു എന്നും നാം കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു രാവും പകലും ആ ഒരു ഓർമ്മയും വ്യസനവും കൂടാതെയും വിളക്കുംവച്ചു കാവൽക്കാരോടും ആയുധങ്ങളോടും കൂടെ

ഉണർന്നിരിക്കാതെയും മൃഗസ്വഭാവത്തിൽ നാം ഉറക്കക്കാരും മടിയന്മാരും ആയിത്തീരുന്നതു കഷ്ടവും വലിയ സങ്കടവും തന്നെ. നമ്മുടെ ശത്രുവായ സാത്താൻ ഒരിക്കലും ഉറങ്ങുന്നില്ല."

സത്യവിശ്വാസം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനു വിശ്വാസികൾ ജാഗ്രത പാലിക്കണമെന്ന സൂചന വളരെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ പരുമലത്തിരുമേനി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മൃഗത്തെപ്പോലെ ചിന്തിക്കാത്തവരായിരിക്കുന്നു വിശ്വാസികൾ. അതിനാൽ വിശ്വാസി വിളക്കുവച്ച് കാവൽക്കാരനായിത്തീരണം. ഉണരണം. വെളിച്ചം ആർജ്ജിക്കണം. വെളിച്ചത്തോടെ ജീവിക്കണമെന്നു തിരുമേനി ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. സാത്താനെ എതിർക്കാനും സാത്താൻ ഊതിയാൽ വെളിച്ചം അണയാതിരിക്കുന്നതിനും സാത്താൻ നമ്മുടെ നിക്ഷേപം കവരാതിരിക്കാനും വിശ്വാസികൾക്കു ദൈവികമായ പഠിത്തം വേണമെന്നു തിരുമേനി ഇതേ ഇടയലേഖനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്.

ദൈവികമായ പഠിത്തം എന്നതുകൊണ്ട് തിരുമേനി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു സഭയുടെ സത്യവിശ്വാസം തന്നെയാണ്. സത്യവിശ്വാസം ശരിക്കും പഠിച്ചാൽ സാത്താൻ ദുർബ്ബലനാകുമെന്നാണ് തിരുമേനി പറയുന്നത്. ദൈവികമായ പഠിത്തത്തിനു ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾ തിരുമേനി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാ പള്ളികളിലും സ്കൂളുകളിലും ഞായറാഴ്ചതോറും വേദോപദേശവും കൂടിപ്രാർത്ഥനയും നടത്തുക, സഞ്ചാരപ്രസംഗത്തിന് ആളുകളെ തെരഞ്ഞെടുത്തയയ്ക്കുക, വിശ്വാസസ്ഥിരതയ്ക്കും അറിവിനും തക്കതായ പുസ്തകങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്തും മറ്റും ഉണ്ടാക്കുക, വിശ്വാസസ്ഥിരതയ്ക്കുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ചില കാര്യങ്ങൾ. ഇത്തരം നവീന ആശയങ്ങൾ സഭയിൽ നൂറു വർഷം മുമ്പുതന്നെ പരുമലത്തിരുമേനി അവതരിപ്പിച്ചു എന്നത് എടുത്തു പറയത്തക്ക ഒരു കാര്യമാണ്.

വിശുദ്ധനാട് സന്ദർശിച്ചതിനുശേഷം മടങ്ങിയെത്തിയ തിരുമേനി 1895 -ൽ എഴുതിയ ഒരു ഇടയലേഖനത്തിൽ നവീകരണപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ഇപ്രകാരമുള്ളവരാൽ നാം വഞ്ചിതരാകരുത്. എന്നാലോ നിങ്ങൾ ഓരോരോ ആത്മാവിനെ വിശ്വസിക്കാതെ ആത്മാക്കൾ ദൈവത്തിൽനിന്നു ആകുന്നുവോ എന്നു അവയെ വേർതിരിച്ചറിവിൻ (1 യോഹ. 4:1) എന്നു ശുദ്ധമുള്ള യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ നാം പരീക്ഷിച്ച് അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇവരുടെ ഉപദേശത്തെപ്പറ്റി നാം തിരക്കിയാൽ അവ നമ്മുടെ വിലയേറിയ രക്ഷയേയും അനുതാപം, ആശാബന്ധം, മാമ്മോദീസാ മുത

ലായി രക്ഷയ്ക്കുള്ള വഴികളെയും തടുക്കുന്നവയെന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യം വന്നിരിക്കുന്നു.”

മാമ്മോദീസ, കുർബ്ബാന എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ വേദശാസ്ത്രവും അതിന്റെ വിശ്വാസരഹസ്യങ്ങളും ഈ ഇടയലേഖനത്തിൽ തിരുമേനി തുടർന്നു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇളക്കം തട്ടിയ ജനതയാണെന്നുള്ള ബോധ്യം കണക്കിലെടുത്തു പ്രവർത്തിക്കാൻ തിരുമേനി ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയാണ്. ഇളക്കം തട്ടിയ ജനതയാകുന്നതു നമ്മുടെ സഭാചട്ടങ്ങൾ പ്രകാരം നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടു നില്ക്കാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നും തിരുമേനി പറയുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണം ഇത്തരം അജ്ഞതകളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സാധ്യമല്ലെന്ന സൂചനയുമുണ്ട് ഇതിൽ. ഇളക്കം തട്ടിയാൽ ആർക്കും വിശ്വാസിയെ ചൂഷണം ചെയ്യാം. അവർ പിന്നെ പ്രലോഭനത്തിനു വിധേയരാകും. ഇത്തരക്കാർ സ്വന്തമായ വീക്ഷണമില്ലാത്തവരാണ്.

വിദ്വാൻകുട്ടി മുതൽപേരുടെ ആരംഭത്തെപ്പറ്റിയും അവരുടെ അവസാനത്തെപ്പറ്റിയും ഡേവിഡ് മുതൽപേരുടെ ഉപദേശങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവരുടെ അവസാനത്തെപ്പറ്റിയും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഇടയലേഖനം പരുമലത്തിരുമേനി 1897-ൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മദ്യപാനം, വ്യഭിചാരം എന്നിവയ്ക്കു പ്രേരണ നല്കുന്ന മനസ്സിന്റെ ഇളക്കവും ഇത്തരം പാഷണ്ഡോപദേശങ്ങൾ മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന മനസ്സിന്റെ ഇളക്കവും ഒരേ ത്രാസിൽ തിരുമേനി തൂക്കുന്നു. മനസ്സിന്റെ ഇളക്കം തിന്മയാണ്. അതിനെ മ്ലേച്ഛമായ ഒന്നായി തിരുമേനി കാണുന്നു. വിശ്വാസിക്കു സ്ഥിരത വേണം. വിശ്വാസി പതറുന്നവനല്ല. ഈ ആശയം തിരുമേനി തരുന്നു.

ഈ ഇടയലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: “ഈ കാലങ്ങളിൽ വേദതർക്കങ്ങളും കള്ള ഉപദേഷ്ടാക്കളും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും നാൾക്കുനാൾ സത്യവിശ്വാസത്തിനെതിരായ മതങ്ങളും തന്നിഷ്ട നടപടികളും ചില ഗൃഹശാസ്ത്രികൾ പ്രസ്താവിക്കുന്ന വ്യർത്ഥമായ ഗണിതങ്ങളെ കേട്ട് ഭ്രമിച്ചുകൊണ്ട് സ്ഥിര വിശ്വാസികളായ മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നവരും നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിനാലും തന്റെ വിശുദ്ധ ശ്ലീഹന്മാരാലും ബാവാമാരാലും സ്ഥിരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും ലാക്കിൽനിന്നും തെറ്റി വെറിപിടിച്ചോടി നടക്കുന്നവരും നിഗളത്താലും അഹംഭാവത്താലും ദുഷ്ടാത്മാവിന്റെ വാഹനമായിത്തീർന്നുകൊണ്ട് പരിശുദ്ധാത്മാവുള്ളവരുടെ ഭാവം നടിക്കുന്ന ദുരുപദേശികളും മറ്റും ഇപ്പോൾ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ഓടിനടക്കുന്നുയെന്നുള്ളതു പ്രസി

ദ്ധമാണല്ലോ. കഴിയുമെങ്കിൽ ഉത്തമന്മാരെക്കൂടി തട്ടിപ്പാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു നമ്മുടെ രക്ഷിതാവ് കല്പിച്ചിട്ടുള്ള തിരുമൊഴികളെ നിങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഓർക്കണം.”

തിരുമേനിക്ക് തുടർന്നു വിശ്വാസികളോട് പറയാനുള്ളത്, അവർ അനുസരണക്കേടിന്റെ സന്തതികളാകരുത് എന്നാണ്. സത്യവിശ്വാസം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു അനുസരണക്കേടാണ്. ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാകാൻ സത്യവിശ്വാസത്തിലും സത്യനടപടികളിലും ഭയഭക്തിയിലും വളരണമെന്നാണ് തിരുമേനിയുടെ ആഹ്വാനം.

പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ഇത്തരം നവീകരണവിരുദ്ധത കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പുതിയ ആശയങ്ങളോടു മുഖം തിരിച്ചു പിടിക്കുന്ന ഒരു യാഥാസ്ഥിതികനാണെന്നു നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. മനസ്സിന്റെ ഇത്തരം ഇളക്കങ്ങളിൽ ജാഗ്രത പാലിക്കണമെന്നും നവീകരണമല്ല നവീനതയാണ് നമുക്കാവശ്യമെന്നും ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളിലും തിരുമേനി നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

❑

നിരണം, തുമ്പമൺ, കൊല്ലം ഇടവകകളുടെ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത

ഫിലിപ്പോസ് മാർ യൗസേബിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത

ഇരുപത്തിയൊമ്പതാം വയസ്സിൽ 1876 ഡിസംബർ 10–ാം തീയതി വടക്കൻപറവൂർ വലിയപള്ളിയിൽ വച്ച് മെത്രാപ്പോലീത്തായായി പട്ടം കെട്ടപ്പെട്ട ചാത്തുരുത്തി ഗീവറുഗീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഒരേ കാലയളവിൽ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ നിരണം, തുമ്പമൺ, കൊല്ലം എന്നീ മൂന്നു ഭദ്രാസനങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിക്കുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ശ്രേഷ്ഠ മഹാപുരോഹിതനാണ്.

ലഭ്യമായ രേഖകളിൽനിന്നും തുമ്പമൺ ഭദ്രാസനത്തിൽ ഇരുപത്തിയൊന്നും, നിരണം ഭദ്രാനസത്തിൽ ഇരുപത്തിരണ്ടും കൊല്ലം ഭദ്രാസനത്തിൽ മുപ്പത്തിയൊന്നും പള്ളികൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അതിന്റെ കൂടെ നിലവിൽ വന്ന മറ്റ് നാലു ഭദ്രാസനങ്ങൾ യഥാക്രമം കോട്ടയം ഇരുപത്, അങ്കമാലി ഇരുപത്തിരണ്ട്, കൊച്ചി ഇരുപത്തിയൊന്ന്, കണ്ടനാട് ഇരുപത്തിയൊന്ന് എന്ന നിലയിലാണ്. അങ്ങനെ ആകെ 158 പള്ളികൾ മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു. ഭദ്രാസന വിഭജനം 1876–ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസിനു ശേഷമാണ് നടന്നത്. എന്നാൽ അതു സംബന്ധിച്ച് എന്തെങ്കിലും തീരുമാനമോ സൂചനയോ ആ സുന്നഹദോസിന്റെ രേഖകളിൽ കാണുന്നില്ല. സുന്നഹദോസ് അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന അന്ത്യോക്യായുടെ പത്രോസ് തൃതീയൻ പാത്രി

യർക്കീസ് ഏകപക്ഷീയമായി അവ നടത്തിയെന്നേ അനുമാനിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. അന്നുവരെ ഒരേ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായാൽ നയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നും ഈ വ്യതിയാനും അന്ന് എന്തിനായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമല്ല. പുതുതായി വാഴിച്ചു നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തമാർ എല്ലാവരും അവരവരുടെ ഭദ്രാസനചുമതല ഏറ്റ് പ്രവർത്തിച്ചതായും കാണുന്നില്ല. ആ ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണ് നിരണം ഭദ്രാസനചുമതല ഉണ്ടായിരുന്ന ഗീവറുഗീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത തുമ്പമണ്ണിന്റെയും കൊല്ലത്തിന്റെയും ചുമതലകൾകൂടി വഹിക്കേണ്ടിവന്നത്. നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കടന്നാക്രമണവും ഈ മേഖലയിലാണ് കൂടുതലായി ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവരോട് ശക്തമായി പ്രതികരിക്കുവാൻ ഊർജ്ജസ്വലനായ കൊച്ചുതിരുമേനി തികച്ചും മതിയായവനായി തെളിയിച്ചു. പരുമല ആസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് മൂന്നു ഭദ്രാസനങ്ങളിലെയും മിക്കവാറും എല്ലാ ദേവാലയങ്ങളും സന്ദർശിച്ച് അവിടവിടെ ഹൃസ്വകാലം താമസിച്ച് സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്ന രീതിയാണ് അവലംബിച്ചത്. പരുമല സെമിനാരി, നിരണം പള്ളി, തുമ്പമൺ പള്ളി, കറ്റാനം പള്ളി, തിരുവല്ല പള്ളി, ഓമല്ലൂർ പള്ളി, കുമ്പഴ പള്ളി തുടങ്ങി വിവിധ ദേവാലയങ്ങളിൽനിന്നും കല്പനകൾ അയച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഭദ്രാസനാസ്ഥാനങ്ങൾ അന്ന് പ്രത്യേകം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലയെന്നു വ്യക്തം. അതൊക്കെ പിന്നീട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണ്.

നവീകരണപ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾ ശ്രീലങ്കയിൽനിന്നുമുള്ള പ്രസംഗികളായ ഡേവിഡ്, വേർഡ്സ്വർത്ത് (Wordsworth) തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ, യുയോമയക്കാരുടെ (വിദ്വാൻകുട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ) അബദ്ധോപദേശങ്ങൾ, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മിഷനറിമാരുടെ മുന്നേറ്റം എന്നിവയെ ചെറുത്തു തോല്പിക്കുവാൻ തിരുമേനി കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചു. ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള വിശദമായ റിപ്പോർട്ടുകൾ ഇടവക പത്രികകളുടെ താളുകളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ 1892-ൽ തിരുമേനിയുടെ ചുമതലയിലുള്ള മൂന്നു ഭദ്രാസനങ്ങളിലെ വൈദികരുടെയും ശെമ്മാശന്മാരുടെയും ഒരു സമ്മേളനം പരുമല സെമിനാരിയിൽ വിളിച്ചു കൂട്ടി ആഴമായ ചില തീരുമാനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. ക്ലേറിക് സംഘത്തിന്റെ രൂപീകരണവും അവിടെ നടന്നു. ഞായറാഴ്ച തോറും ആരാധനയോടുചേർന്നുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ, വിവിധപ്രായക്കാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പഠനക്ലാസ്സുകൾ, പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷപ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയവക്കു പ്രത്യേകം ഊന്നൽ കൊടുത്തു. അത്മായരായ സുവിശേഷകരെ പ്രത്യേകം കൈവയ്പു നൽകി സുവി

ശേഷപ്രസംഗങ്ങൾക്കായി നിയോഗിച്ചു. വിശ്വാസതീഷ്ണതയും ബുദ്ധി വൈഭവവുമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരെ പരിശീലിപ്പിച്ച് ശെമ്മാശ്ശന്മാരായും പുരോഹിതരായും പട്ടംകെട്ടി ശുശ്രൂഷക്കാക്കി. തിരുവല്ല, തുമ്പമൺ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ച് ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഉയർത്തുവാൻ പരിശ്രമിച്ചു. നിരവധി ദേവാലയങ്ങൾ, പുതുതായി സ്ഥാപിക്കയോ, സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള അനുവാദം പുരോഹിതന്മാർക്കു നൽകുകയോ ചെയ്തു. ആരാധനയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ വളർച്ചയാണ് വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ അടിത്തറയായി തിരുമേനി ദർശിച്ചത്.

1895-ൽ തിരുമേനി നടത്തിയ ഊർശ്ലേം തീർത്ഥാടനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസജീവിതത്തെയും ദർശനത്തെയും കൂടുതൽ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി. ഊർശ്ലേം യാത്ര കഴിഞ്ഞ് പരുമല വച്ചു നടത്തിയ തിരുമേനിയുടെ ഉജ്ജ്വലപ്രഭാഷണം നാനാജാതിമതസ്ഥർക്കും ആത്മീയപ്രചോദനം നൽകുന്നതായിരുന്നു. മലയാളം സ്കൂൾപാഠപുസ്തകത്തിൽ ഒരു കാലയളവിൽ ഈ പ്രസംഗം “ഭക്തവചനങ്ങൾ” എന്ന അഭിധാനത്തിൽ ചേർക്കുകയും പഠനവിഷയമാക്കുകയും ചെയ്തു. അധഃകൃതരുടെ ഉദ്ധാരണം, ദൈവസ്നേഹം പങ്കുവയ്ക്കൽ, ജീവിതവിശുദ്ധി, സുവിശേഷപ്രഘോഷണം, ക്രിസ്തീയജീവിതസാക്ഷ്യം തുടങ്ങിയവയ്ക്കാണ് കൂടുതൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തത്. വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളും സാമൂഹ്യസേവനവും ക്രിസ്തീയ സാക്ഷ്യത്തിന്റെ അഭിഭാജ്യഘടകങ്ങളായി അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. പ്രാർത്ഥന, നോമ്പ്, ഉപവാസം, വൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഇവയ്ക്ക് ശക്തി പകർന്ന്കൊണ്ട് കാലികമായ പ്രശ്നങ്ങളോട് അർത്ഥവത്തായി പ്രതികരിക്കുക എന്ന ഒരു ശൈലിയാണ് അദ്ദേഹം അവലംബിച്ചു കാണുന്നത്. പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെയും പ്രശ്നങ്ങളെയും വെല്ലുവിളികളെയും മുന്നേറ്റത്തിനുള്ള അവസരങ്ങളായി മാറ്റി അതിനോടുള്ള ക്രിയാത്മകമായ പ്രതികരണത്തിലൂടെയാണ് താൻ ശുശ്രൂഷയിൽ മുന്നേറിയത്. ഇന്നും ആ മാതൃകയാണ് ഫലപ്രദമായുള്ളത് തിരുമേനിയുടെ ചരമശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ വേളയിലും സഭ ആകമാനമായി വെല്ലുവിളികളെയും പ്രശ്നങ്ങളെയും അഭിമുഖീകരിക്കുകയാണ്. അകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും ഉയർന്നുവരുന്ന പ്രലോഭനങ്ങൾ, വെല്ലുവിളികൾ പിതാവിന്റെ മാതൃകയിൽ ക്രിയാത്മകമായ പ്രതികരണങ്ങളിലൂടെ അതിജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കണം.

❑

ആർത്താറ്റ് വലിയപള്ളിയുടെ ശവക്കോട്ട

ജോസഫ് ചെറുവത്തൂർ

വരുമല കൊച്ചുതിരുമേനി കുന്നംകുളം 'സെഹിയോൻ' ബങ്കളാവിൽ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന കാലം. ഇന്നത്തെ ഗേൾസ് ഹൈസ്കൂൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തിന് വളരെ സമീപത്തായിരുന്നു ആ കെട്ടിടം.

എം.ഡി. സിമ്മനാരി സ്ഥാപകനായ പുലിക്കോട്ട് മാർ യൗസേഫ് ദീവന്നാസ്യോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തയായി വാഴുന്ന നാളുകളിൽ, സെയിന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസ്സിനെ, കൊച്ചുതിരുമേനിയെന്നാണ് എല്ലാവരും വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്.

പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്തനാസ്യോസ്സുമായി നടന്നിരുന്ന പ്രമാദമായ സമുദായക്കേസ്, യാക്കോബായക്കാർക്ക് ദോഷമായി വിധിയുണ്ടായതിനെത്തുടർന്ന്, ആർത്താറ്റ് കുന്നംകുളം പള്ളികളിൽ പ്രവേശനം നിരോധിച്ചതിനാൽ, മലങ്കരമെത്രാപ്പോലിത്തായും, കൊച്ചുതിരുമേനിയും, കുന്നംകുളത്തേക്കെഴുന്നെള്ളുന്ന അവസരങ്ങളിൽ, പ്രസ്തുത സെഹിയോൻ ബങ്കളാവിൽത്തന്നെയാണ് താമസമാക്കുക.

ഈ ബങ്കളാവിന്നടുത്ത് ഓലമേഞ്ഞും, വെള്ളപ്പനമ്പ്കൊണ്ട് മറച്ചും തയാറാക്കിയ വിശാലമായ ഷെഡ്ഢിൽ, കൊച്ചുതിരുമേനി വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുന്നതും സാധാരണമാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ കുരിശുപള്ളിയും വലിയപള്ളിയും നിലകൊള്ളുന്നത് പ്രസ്തുത ഷെഡ്ഢിനു തൊട്ടടുത്താകുന്നു.

അന്നൊരു ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു. സന്ധ്യാനമസ്കാരം കഴിഞ്ഞ് കൊച്ചുതിരുമേനി, സെഹിയോൻ ബങ്കളാവിൽ വിശ്രമിക്കുകയാണ്. അസ്

തമന സൂര്യന്റെ അരുണകിരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുമുഖത്ത് കനകാഭിഷേകം ചെയ്തു. പാലപ്പൂമണംപേറിയ കുളിരിളം കാറ്റു അദ്ദേഹത്തെ ഇടയ്ക്കിടെ തലോടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അന്നത്തെ വേലയിൽ നിന്നും വിരമിച്ച് പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന, സൂര്യനെ അണിയിക്കുവാനുള്ള വെള്ളപ്പൂമാലപോലെ, പ്രാവുകൾ നിരനിരയായി പറന്നുപോയി.

അപ്പോഴാണ് കുന്നംകുളം അങ്ങാടിയിൽനിന്ന് ആവഴി തെക്കോട്ട് ആർത്താറ്റുപള്ളിയിലേക്ക് വിലാപയാത്രയായി ഒരു ശവം കൊണ്ടുപോകുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടത്. ആ കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ വിവിധ വികാരവിചാരങ്ങളുടെ ഒരു കോളിളക്കം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതെന്താണെന്നോ?

"ആർത്താറ്റു പള്ളിപ്പറമ്പിലാണ് ഈ ശവമടക്കംനടത്തുന്നത്. പണ്ടൊരിക്കൽ അവിടെ പോയപ്പോൾ, പള്ളിയങ്കണം ആകമാനം ശവപ്പൊലികളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒന്നിലധികംതവണ ഉപയോഗിച്ച കുഴിമാന്തിയിട്ടാണ് അന്നുതന്നെ ശവമടക്കുന്നതായി കണ്ടത്. ഇപ്പോഴത്തെ നിലയെന്തായിരിക്കും! അതുകൊണ്ട് അവിടെ പ്രത്യേകം ഒരു ശവക്കോട്ടയുണ്ടാകേണ്ടകാലം അത്യാസന്നമായിരിക്കുന്നു. അതിന്ന് ദൈവംതമ്പുരാൻതന്നെ സഹായിക്കട്ടെ"

ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അലതല്ലിയിരുന്ന ചിന്താശകലങ്ങൾ. അന്നുരാത്രി തിരുമേനി സുഖമായി ഉറങ്ങിയതേയില്ല. പുതിയ സെമിത്തേരി ഉണ്ടാകേണ്ട സ്ഥലത്തെപ്പറ്റിയും, അതു നിവൃത്തിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഗാഢാലോചനകൾ അദ്ദേഹത്തെ നിദ്രാവിഹീനനാക്കിത്തീർത്തു. മാത്രമല്ല; അന്നുരാത്രിയിലെ പ്രാർത്ഥനാവിഷയവും അതായിരുന്നു.

അടുത്ത ഞായറാഴ്ച വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനാനന്തരം തിരുമേനി ഒരു ഇടവകയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി. അന്നു പള്ളിയിൽ വന്ന പ്രായപൂർത്തിയിലെത്തിയ മിക്കവരും യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ഇടവകയിലെ പല പ്രശസ്ത കുടുംബാംഗങ്ങളും അവിടെ ഹാജരായിട്ടുണ്ട് യോഗോദ്ദേശമെന്തെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

തിരുമേനി യോഗസ്ഥലത്തേക്കെഴുന്നെള്ളി എല്ലാവരും ആദരപൂർവ്വം എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദനം ചെയ്തു. പിന്നീട് പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞാണ് എല്ലാവരും ഇരുന്നത്. കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ വക്ത്റത്തിൽനിന്നും പൊഴിയുന്ന ഓരോ വാക്കും ഇടവക ജനങ്ങൾക്കു വേദവാക്യമായിരുന്നു. ചാതകപ്പക്ഷികൾ മഴത്തുള്ളികൾക്കെന്നപോലെ സദസ്യർ

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചനങ്ങൾ ശ്രവിക്കാൻ അക്ഷമരായി കാത്തിരിക്കയാണ്.

അനന്തരം അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു നിന്നു ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

"പ്രിയമക്കളെ, നമ്മുടെ ആർത്താറ്റു പള്ളിപ്പറമ്പ് ശവപ്പൊലികളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കയാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലൊ. രണ്ടും നാലും പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിച്ചകുഴിയിൽത്തന്നെ ശവമടക്കം ചെയ്യുവാൻ, സ്ഥലപരിമിതിമൂലം നാം നിർബ്ബന്ധിതരായിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് പള്ളിയുടെ വടക്കുഭാഗത്തുകിടക്കുന്ന വിശാലമായ തരിശുഭൂമിയിൽ ഒരു വലിയ സെമിത്തേരി ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് നമുക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. എന്താ നിങ്ങൾക്കത് നിവൃത്തിച്ചുകൂടെ?

ശവങ്ങൾ, കുറുക്കന്മാരും മറ്റും മാന്തിയെടുത്ത് അലങ്കോലപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതിന്. സാമാന്യം പൊക്കത്തിൽ ഒരു നല്ലമതിൽക്കെട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിന്നാവശ്യമായ ചെങ്കല്ലെല്ലാം അവിടെനിന്നുതന്നെ വെട്ടിയെടുക്കാമെന്നാണ് നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം. നിങ്ങൾക്കെന്തു തോന്നുന്നു?"

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം സ്വസ്ഥാനത്തിരുന്നു. സദസ്യരാരും ഒന്നും ഉരിയാടുന്നില്ല. ഒരു വല്ലാത്ത മൗനം യോഗസ്ഥലത്തു പ്രകടമായി. തിരുമേനി വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റുനിന്നു കല്പിച്ചു:

"പ്രിയരെ, എന്താണ് ഒരു അഭിപ്രായവും നിങ്ങൾ പുറത്തു വിടാത്തത്. മൗനം സമ്മതമെന്നു നാം കരുതുന്നു. ആ പണി ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുവാൻ ആരാണ് വേണ്ടതെന്ന് നിങ്ങൾതന്നെ നിശ്ചയിക്കണം."

കനത്ത നിശ്ശബ്ദതതന്നെ വീണ്ടും സദസ്സിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു. തിരുമേനി സൗമ്യമായി വീണ്ടും തുടർന്നു:

"മക്കളെ നിങ്ങളൊട്ടും അധൈര്യപ്പെടരുത്. ആർത്താറ്റുപള്ളി ഇത്രയും ഗംഭീരമായി പണി കഴിപ്പിച്ചത്, ഈ നാട്ടിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന കാലംചെയ്ത അച്ചനാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതല്ലേ? (പഴയ സിമ്മനാരി സ്ഥാപകനായി പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ യൗസേഫ് ദിവന്നാസ്യോസ്സിനെ കാലം ചെയ്ത അച്ചൻ എന്നാണ് ഇവിടങ്ങളിൽ എല്ലാവരും വിളിക്കുക.) ഈ ദേവാലയത്തിന്നനുയോജ്യമായി ഒരു ശവക്കോട്ട ഉണ്ടാകേണ്ടത് അത്യാവശ്യമല്ലോ? അതു നിങ്ങൾക്കെല്ലാം അനുഗ്രഹപ്രദവും അഭിമാനകരുമായിരിക്കും. സെമിത്തേരി ഇവിടെ ഉണ്ടാകുമെന്നതിന് ഒരു സംശയവുമില്ല. ഒരാൾ അതിന്നു കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെടണമെന്നേയുള്ളു. സംസാരശക്തി കുറഞ്ഞ് കേവലം വിക്കനായ മോശക്ക് ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ നയിക്കുവാനും, ആടിനെ മേച്ചിരുന്ന ദാവീദിന് രാജ്യം ഭരിക്കു

വാനുമുള്ള മഹാശക്തി യഹോവ നൽകിയത് നിങ്ങൾ വേദപുസ്തകത്തിൽ വായിച്ചിട്ടില്ലേ? അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്നു കഴിയാത്തത് യാതൊന്നുമില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം.”

ഇത്രയും ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടു തിരുമേനി വീണ്ടും ഇരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖപ്രകാശം തെല്ലൊന്നു മങ്ങിയതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ഇടവകയിലെ പ്രമാണികളെല്ലാം തലകുനിച്ചിരുന്നതല്ലാതെ, ഒരനക്കവും ഉണ്ടായില്ല.

അതാ സദസ്സിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ മൂലയിൽ ഒരു ചലനം. ഉദ്ദേശം അമ്പതു കഴിഞ്ഞ ഒരാൾ വിനയപുരസ്സരം എഴുന്നേറ്റുനിന്ന്, തിരുമേനിയുടെ നേരെ കൈകൂപ്പി. തൽക്ഷണം സദസ്യരുടെ ശ്രദ്ധയെല്ലാം അങ്ങോട്ടു കുതിച്ചു പാഞ്ഞു.

“ഇത്രയും വൻകാര്യം ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുവാൻ പ്രാപ്തനായ ഒരു മഹാനെ കണ്ടാലും” എന്നൊരു പുച്ഛഭാവമാണ്, അവരുടെ മുഖത്തപ്പോൾ പ്രതിഫലിച്ചത്. തിരുമേനി അതു തികച്ചും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് കല്പിച്ചു.

“പ്രിയരെ, അണ്ണാരക്കണ്ണനും തന്നാലായത്” എന്ന് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലേ? ആത്മാർത്ഥതയാണ് മനുഷ്യർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഒരു പ്രധാനഗുണം. ദരിദ്രനോ, ബലഹീനനോ അജ്ഞനോ, ആരെങ്കിലുമാകട്ടെ, ആത്മാർത്ഥതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ കാര്യം ശുഭമായി പര്യവസാനിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. “താൻ പാതി ദൈവം പാതി”യെന്നല്ലെ ചൊല്ല്. ഈ നിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ‘അയിപ്പ്’ ഈ ശവക്കോട്ടപ്പണി ഏറ്റെടുത്തു ഭംഗിയായി നിവൃത്തിക്കുമെന്ന് നമുക്കുറപ്പുണ്ട്. അയിപ്പു! ഇങ്ങോട്ടു അടുത്തുവരൂ”

സദസ്യരുടെ പുച്ഛ മനോഭാവം സൂര്യതേജസ്സിൽ മൂടൽമഞ്ഞുപോലെ തൽക്ഷണം അപ്രത്യക്ഷമായി. തനിക്കും ഈ കാര്യം ഏറ്റെടുക്കാമായിരുന്നു എന്ന് സദസ്യരിൽ പലർക്കും അപ്പോൾ തോന്നാതിരുന്നില്ല. അയിപ്പുവിന്നു കടന്നുപോകാൻ സദസ്യർ വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. ആ ഭക്തൻ തിരുമേനിയുടെ സന്നിധിയിൽചെന്ന് നിന്ന്, ശിരസ്സുകുനിച്ചും തൊണ്ടയിടറിയും കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം ബോധിപ്പിച്ചു.

“പൊന്നുതിരുമേനി! ഈ വലിയ ശവക്കോട്ടപ്പണി നിവൃത്തിക്കുവാനുള്ള കഴിവോ, ശക്തിയോ, ബുദ്ധിയോ അടിയനില്ല. തിരുമേനിയുടെ കൽപ്പനക്ക് മറുപടി പറയുവാൻ ആരും ഇല്ലാഞ്ഞാൽ, അവിടത്തെ മനസ്സിന്ന് വേദന തോന്നുമല്ലോ എന്നു മാത്രം കരുതി ഈ പാവപ്പെട്ട

അയിപ്പു എഴുന്നേറ്റു എന്നേയുള്ളു. അതിനുള്ള കഴിവുണ്ടാകുന്നതിന്ന് പൊന്നുതിരുമേനി തന്നെ അടിയനെ അനുഗ്രഹിക്കണേ!

അനന്തരം ആ ഭക്തൻ തിരുമേനിയുടെ കൈമുത്തുകയും, തിരുമേനി അയാളുടെ ശിരസ്സിൽ കൈവെച്ചു അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സമയത്ത് സങ്കടംകൊണ്ടോ, സങ്കോചംകൊണ്ടോ എന്തോ ആ വയസ്സന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

അധിക ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പുതന്നെ, പരുമല കൊച്ചു തിരുമേനി ഈ ശവക്കോട്ടയുടെ ശിലാസ്ഥാപനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അതിന്റെ കൂദാശാകർമ്മം നടത്തിയത്, അന്നത്തെ മലങ്കരമെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്സ് ആയിരുന്നു.

ഈ മഹാസെമിത്തേരിയുടെ വിസ്തീർണ്ണം നാലര ഏക്കറാണ്. ഇത്രയും വലിയ ഒരു ശവക്കോട്ട മലങ്കരയിൽ നാളതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് അറിവ്. അതിന്റെ നാലുവശത്തുമുള്ള മതിലുകൾക്ക് സ്ഥലത്തിന്റെ ഏറ്റിറക്കം അനുസരിച്ച്, പത്തും പന്ത്രണ്ടും അടി പൊക്കവും, മുന്നടി വണ്ണവുമുണ്ട്. ഉപരിതലം ആനപ്പുറം പോലെ ഇരുവശത്തേക്കും ചെരിവുള്ളതുമാണ്. മഴപെയ്യുമ്പോൾ വെള്ളം ഭിത്തിയിൽക്കൂടി ഒഴുകാതിരിക്കാൻ, മതിലിന്റെ മുകൾ ഭാഗത്തുനിന്ന് രണ്ടര അടി താഴെ ആനക്കഴുത്തും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത ആനക്കഴുത്തിൽനിന്നു വെള്ളം ഇറ്റിറ്റു വീഴുന്നത്, നിലത്ത് ഭിത്തി വിട്ട് നാലംഗുലം അകലെയാണെന്നും, സൂക്ഷ്മാവലോകകന്മാർക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ശിൽപകലാബോധത്തോടും അത്യധികം ബലവത്തായും പണികഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ മതിൽക്കെട്ടിന്ന്, ഉദ്ദേശം മുക്കാൽ ശതാബ്ദത്തെ പഴക്കമുണ്ടായിട്ടും, ഒരു കല്ലുപോലും അടർന്നു വീഴാനിടവന്നിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതു, കേവലം പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്. അതിന്റെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തെ ഭിത്തിയിൽ, ശിലാസ്ഥാപനം നിർവ്വഹിച്ച മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്സ് തിരുമേനിയുടെയും, പണികഴിപ്പിച്ച ശ്രീ ചെമ്മണ്ണൂർ അയിപ്പുവിന്റേയും പേരുകൾ വെണ്ണക്കല്ലിൽ കൊത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

നാലുനാഴിക പുലരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അയിപ്പുചേട്ടൻ ശവക്കോട്ട പണിയുന്ന സ്ഥലത്തെത്തും. അപ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നു കല്ലുവെട്ടുകാരും, ഒന്നു രണ്ടു കല്ലാശാരിമാരും അവിടെ ഹാജരുണ്ടായിരിക്കും. രണ്ടുനാഴിക പകൽവരെ ഇടതടവില്ലാതെ അവിടെ നടക്കുന്ന കഠിനാദ്ധ്വാനം വിസ്തരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. കൂടു കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന തേനീച്ചകളുടെ സ്ഥിരോത്സാഹമാണ് അവിടെ കളിയാടുന്നത്.

സൂര്യനസ്തമിക്കുന്നതിന് അല്പം മുമ്പ്, അയിപ്പുചേട്ടനും പണിക്കാരും ഒരുമിച്ചു ആർത്താറ്റു നിന്ന് കുന്നംകുളത്തേക്കു പുറപ്പെടുകയായി. എന്തിനാണെന്നോ? അന്നത്തെ പണിക്കാർക്കു കൂലികൊടുക്കുവാനുള്ള പണം സ്വരൂപിക്കുവാൻ.

"ഞങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ള അപ്പം ഇന്നു ഞങ്ങൾക്കു തരണമെ" എന്നു ശ്രീയേശുക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനപോലെ, അന്നന്നു കൂലിക്കാർക്കു കൊടുക്കുവാനുള്ള പണം അന്യരുടെ പണപ്പെട്ടിയിൽനിന്ന് അന്നന്ന് സംഭാവന ലഭിച്ചിട്ടുതന്നെ വേണം. ഹാ എന്തു സ്ഥിരോത്സാഹം! എന്തു സേവന സന്നദ്ധത!.

ആ കാലങ്ങളിൽ, ചെമ്മണ്ണിൽ കുളിച്ച ചെമ്മണ്ണൂർ അയിപ്പുചേട്ടനും ചെങ്കൽപ്പണിക്കാരും കുന്നംകുളം അങ്ങാടികളിൽ ഓരോ ഭാഗത്തായി എന്നും സന്ധ്യാസമയത്ത് മാറിമാറി സഞ്ചരിക്കുന്നതു കാണാം. അവിടങ്ങളിൽ അധിവസിക്കുന്ന എല്ലാവരും ധനവാനോ, ദരിദ്രനോ എന്ന ഭേദമില്ലാതെ, സ്ത്രീപുരുഷഭേദമില്ലാതെ ശവക്കോട്ടപ്പണിക്കു ആവുംവിധം കൈയയച്ചു സഹായിച്ചുവന്നു.

അങ്ങനെ ഉദാരമതികളായ ആർത്താറ്റും കുന്നംകുളം മഹാഇടവക ജനങ്ങളുടേയും, മറ്റു കനപ്പെട്ട സംഭാവനകൾകൊണ്ടും, ആത്മാർത്ഥമായ പ്രയത്നംമൂലമായും "മെല്ലെത്തിന്നാൽ മുള്ളും തിന്നാം" എന്ന ന്യായേന ഉയർന്നുവന്നതാണ് ആർത്താറ്റു പള്ളിയുടെ ശവക്കോട്ട പ്രസ്തുത സെമിത്തേരിയെപ്പറ്റി ഒരു കവി പാടി പാടിയതു നോക്കുക:

"പള്ളിക്കുപാന്തത്തിലുയർന്നകോട്ട-
കെട്ടിപ്പടുത്തുണ്ടൊരു വൻശ്മശാനം
പ്രേതങ്ങളാം കപ്പലുകൾക്കടുക്കാൻ
നിർമ്മിച്ച നൗകാശയമെന്ന പോലെ"

അഞ്ചാറു കൊല്ലത്തെ നിരന്തരവും നിസ്തന്ദ്രവുമായ പ്രയത്നം കൊണ്ടാണ് ഈ സെമിത്തേരിയുടെ പണി പൂർത്തിയായത്. അതിന്റെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്ത് ഒരു പടിപ്പുര മാളികയുണ്ട്. ആസ്രാമ്പിയുടെ കവാടത്തിൽക്കൂടെയാണ് ശവമഞ്ചം അകത്തു പ്രവേശിക്കുക.

ഈ സെമിത്തേരിയിൽ ശവമടക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി ഒരു ലഘു വിവരണം നൽകുന്നത് കൗതുപ്രദമായിരിക്കും. ആറടിനീളവും ഏഴടി ആഴവും രണ്ടടി വീതിയുമുള്ള ശവക്കല്ലറയാണ് സാധാരണയായി ഇവിടെ കുഴിക്കുക. കുഴിക്ക് അഞ്ചടി ആഴം ചെന്നാൽ, മൂന്നംഗുലം വീതിയുള്ള ഒരു പാമ്പിരി കുഴിയുടെ നീളത്തിലുള്ള രണ്ടു ഭാഗത്തുമുണ്ടാ

ക്കുന്നു. പിന്നീട് കുഴിയുടെ വീതി ഒന്നര അടിയും ആഴം രണ്ടടിയുമാണല്ലോ. ഈ കുഴിയിലാണ് മുകളിൽനിന്ന് നാലുപേർ സസൂക്ഷ്മം കയറിട്ടു പിടിച്ചാണു ശവമഞ്ചം ഇറക്കിവെക്കുക. അനന്തരം ഇരുപത്തൊന്ന് അംഗുലം നീളമുള്ള പതിനെട്ടു കല്ലുകൾക്കിടയിൽ പാമ്പീരിയുടെ മീതെ അടുപ്പിച്ചു നിരത്തിവെക്കുന്നു ആ കല്ലുകളിന്മേൽ മണ്ണ് നിറച്ചാണ് ശവക്കുഴി മൂടുന്നത്. ഇപ്രകാരം കല്ലു വെച്ചില്ലെങ്കിൽ കാലാന്തരത്തിൽ ശവം ദഹിക്കുമ്പോൾ, ശവപ്പൊലിയുടെ ഉപരിതലം ഇടിഞ്ഞും കുഴിഞ്ഞും പോകാനിടയുണ്ട്.

ശവക്കോട്ടക്കകത്ത് ഒന്ന്, പതിനൊന്ന്, ഇരുപത്തൊന്ന്, അമ്പത്തൊന്ന്, നൂറ്റൊന്ന് എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു സ്ഥാനവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളും ഒന്നിനെത്തന്നെ അവലംബമാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്തെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പടിപ്പുരമാളികയുടെ സമീപത്തിൽ നിന്നാണ് ഒന്നാം സ്ഥാനം ആരംഭിക്കുന്നത്. അതിനെത്തുടർന്ന് മറ്റ് സ്ഥാനങ്ങൾ യഥാക്രമം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. നൂറ്റൊന്നിന്റെ സ്ഥലം ശവക്കോട്ടയുടെ കിഴക്കെ മതിലിന്റെ തൊട്ടടുത്താണ് കിടക്കുന്നത്. പട്ടക്കാരുടെയും ശെമ്മാശന്മാരുടെയും അവരുടെ പത്നിമാരുടെയും മൃതദേഹങ്ങളാണ്, അവിടെ സൗജന്യമായി അടക്കം ചെയ്യുക. എന്നാൽ ധനാഢ്യന്മാരുടെയും മറ്റും ശവങ്ങൾ അവിടെ അടക്കം ചെയ്തുകൂടെന്നില്ല. അതിന്ന് നല്ലതായ ഒരു തുക പള്ളിക്കു ശവക്കാണമായി കൊടുക്കേണ്ടി വരും. മാത്രമല്ല: ശവക്കല്ലറയുടെ സ്ഥിരാവകാശം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ അതിന്നും ഒരു പ്രത്യേക സംഖ്യ പള്ളിക്കു നൽകേണ്ടതുണ്ട്.

ശവക്കോട്ടപ്പണി കഴിഞ്ഞ് അര നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമാണ്, അതിന്റെ ഒത്ത നടുവിൽ കിഴക്കെ അറ്റത്തായി ഒരു ചെറിയ ദേവാലയം ശ്രീ കാക്കശ്ശേരി ഇട്ടിമാണിയുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിൽ പണി കഴിപ്പിച്ചത്. ഈ പള്ളിയുണ്ടാകുന്നതുവരെ, ശവസംസ്കാരശുശ്രൂഷ ആർത്താറ്റു പള്ളിയുടെ മുഖമണ്ഡപത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ശവക്കോട്ടയിലെ ദേവാലയത്തിൽവെച്ചാണ് ശവസംസ്കാരകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നത്.

ഈ സെമിത്തേരി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലം പുരാതനകാലത്ത് ആർത്താറ്റ് അങ്ങാടിയായിരുന്നു എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. ഇവിടെ ശവക്കുഴി കുഴിക്കുമ്പോൾ അടുത്തടുത്ത് കിണറുകൾ കണ്ടിരുന്നത്, ഈ ഐതിഹ്യത്തെ കുടുതൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടക്കാലത്ത്, ആർത്താറ്റു പള്ളിക്കു തീവെച്ച ഘട്ടത്തിൽ, അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നവർ ഭയചകിതരായി പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം സമീപപ്രദേശങ്ങളായ കുന്നംകുളം ചിറളയം മണക്കുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്ക് കുടിയേറിപ്പാർത്ത

തായിരിക്കാമെന്നാണ് സങ്കല്പം.

ഇനി ഈ മഹാ സെമിത്തേരിയിൽ ആദ്യമായി വന്നുചേരുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ ആ വ്യക്തിയെപ്പറ്റി രണ്ടുകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈ ലേഖനമവസാനിപ്പിക്കാം.

വലിയ നോമ്പുകാലം! രാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമം! ശുക്രമണിദീപമേന്തിക്കൊണ്ട്, പുലരിപ്പെൺകൊടി പൂർവ്വാന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു കയറി വരുന്നതേയുള്ളു. പാതിയും ചലിയിൽ പൂഴ്ന്ന തലയോടുപോലെ ചന്ദ്രൻ ആകാശത്തിൽ വിളറി നിൽക്കുന്നുണ്ട്. മരം കോച്ചുന്ന തണുപ്പ്.

ണെം, ണെം, ണെം, ണെം, ണെം, ണെം എന്നൊരു ചേർങ്ങില നാദം അതാ കേൾക്കുന്നു. ശ്രുതിമധുരമായ ആ ശബ്ദം കുന്നംകുളം പഴയ പള്ളിയങ്കണത്തിൽ നിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. അനന്തരം അത് കിഴക്കു ഭാഗത്തേക്ക് മന്ദം മന്ദം നീങ്ങുകയാണ്.

ചന്ദ്രന്റെ മങ്ങിയ വെള്ളിച്ചത്തിൽ ആ ചേങ്ങിലക്കാരൻ, ഒരു കിഴവനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അറുപതിനോടടുത്ത പ്രായം. കറുത്തുമെലിഞ്ഞ് അരിവാള്പോലെ അകത്തേക്കു വളഞ്ഞ ദേഹം. കീറിമുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രധാരണം. നരച്ചു വളർന്ന മീശകേശാദികൾ ഉഴവുചാൽ പോലെ ചുളിവീണ ആ മുഖത്തെ ഒട്ടുമുക്കാലും ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു. വാതത്തിന്റെ ബാധയാലോ എന്തൊ വായിൽനിന്നു എപ്പോഴും വെള്ളമൊലിക്കുന്നുണ്ട്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ആ പ്രാകൃതൻ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്ന് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകും. അസമയത്തുള്ള ആ ചേങ്ങിലകൊട്ടി നടത്തം ആ സങ്കല്പത്തെ ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

എന്തിനാണ് ആയാൾ ഈ പുലർവേളയിൽ ചേങ്ങില കൊട്ടി അങ്ങാടിതോറും നടക്കുന്നത്? ഇടക്കിടെ 'നൊക്കിരിച്ചോളേൻ' എന്നൊരു ആഹ്വാനവും. വലിയ നോമ്പാരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കാലത്തിൽ, നിദ്രയിൽ മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഇടവകജനങ്ങളെ 'മയ്യലിന്റെ' നമസ്കാരത്തിന് വിളിച്ചുണർത്തുകയാണ് പാവപ്പെട്ട ആ മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നത്. നോക്കണേ ആ സാധുവിന്റെ ഭക്തി പാരമ്യം.

ബാഹ്യാവലോകകന്മാർക്ക് ആയാൾ കേവലം അശുദ്ധനെന്നു തോന്നിയാലും, ആ ഹൃദയം പരിശുദ്ധിയുടെയും ദൈവഭക്തിയുടെയും ഉറവിടമായിരുന്നു. കണ്ടൻ കോരൻ ചാക്കു എന്ന പുതുക്രിസ്ത്യാനിയാണ് ആ വയസ്സൻ. കണ്ടൻ കോരൻ എന്നത്ര അയാളുടെ പഴയ പേര്. ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗത്തിൽ ചേർന്നപ്പോൾ, ചാക്കു എന്ന പുതിയ പേരുംകൂടി ഉണ്ടായി എന്നുമാത്രം. യാതൊരു പ്രതിഫലേച്ഛയും കൂടാതെ, മഴയോ, കാറ്റോ, കൂരിരുട്ടോ ഭയപ്പെടാതെ, ആ ഭക്തൻ വലിയനോമ്പിൽ കൊല്ലംതോറും

തന്റെ നിസ്വാർത്ഥസേവനം അനുദിനം അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു.

ശവക്കോട്ടയുടെ പണിപരിപൂർത്തിയിൽ എത്തിയ ഘട്ടത്തിലാണ് ആ നല്ലമനുഷ്യൻ ചരമഗതിയടഞ്ഞത്. അന്നന്നെ വികാരിമാരും ഇടവകജനങ്ങളും അയാളുടെ ശവംതന്നെയാണ് ശവക്കോട്ടയിൽ ആദ്യമായി അടക്കം ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ഐകകണ്ഠേന അഭിപ്രായപ്പെട്ടതനുസരിച്ച്, ശവസംസ്കാരം അവിടെത്തന്നെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. സ്വാർത്ഥത്യാഗിയും ഭക്തശിരോമണിയുമായ ആ പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ ശവകുടീരം. ശവക്കോട്ടയിൽ എവിടെയാണെന്ന് ഇപ്പോൾ തീർത്തു പറയുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നത് നിർഭാഗ്യകരമാണ്.

ഏതൊരു പുണ്യാത്മാവിന്റെ പ്രേരണയാലും, അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളാലും, ആർത്താറ്റു പള്ളിക്കനുയോജ്യമായ ഒരു ശവക്കോട്ട നിർമ്മിക്കുവാൻ സംഗതിവന്നുവോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ-അതേ സെയിന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സ്മരണ നിലനിർത്തുന്നതിന്. ഒരു കുരിശുപള്ളിയും, കലാസമ്പന്നമായ ഒരു വലിയപള്ളിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദസ്പർശത്താൽ പരിപാവനമാക്കപ്പെട്ട ആ പുണ്യഭൂമിയിൽത്തന്നെ പണിതുയർത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമായതിൽ, ആർത്താറ്റ് കുന്നംകുളം മഹാഇടവക ജനങ്ങൾക്കു തികച്ചും അഭിമാനിക്കാം.

(പഴമക്കാരിൽനിന്നുള്ള കേട്ടുകേൾവിയെ അവലംബമാക്കി എഴുതിയത്. 1968-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'സെന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസ് സോവനീറിൽ നിന്ന്').

❑

മൃതനെ ഉയിർപ്പിച്ച പരുമല തിരുമേനി

അഡ്വ. പി.സി. മാത്യു പുലിക്കോട്ടിൽ

പരിശുദ്ധന്മാർ അത്ഭുതങ്ങളെ പ്രവർത്തിച്ചതായി നമുക്ക് അറിവുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു പക്ഷെ നേരിട്ടുള്ള അറിവോ, അല്ലെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നോ, ബന്ധുജനങ്ങളിൽനിന്നോ ലഭിച്ച അറിവായിരിക്കും. ഈ അടുത്തകാലത്ത് വാങ്ങിപ്പോയ മലങ്കരസഭയിലെ വിശുദ്ധന്മാരായ പാമ്പാടി തിരുമേനിയും, ഗീവർഗ്ഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായും അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചതിന് ദൃക്സാക്ഷികളായവർ ഇന്നും നമ്മോടുകൂടെ ഉണ്ട്. കുന്നംകുളത്ത് പടർന്നുപിടിച്ച പ്ലേഗ് എന്ന മഹാമാരിയിൽനിന്ന് ജനങ്ങളെ രക്ഷിച്ച പാമ്പാടിത്തിരുമേനിയുടെ അപദാനങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്ന ഭവനങ്ങൾ കുന്നംകുളത്ത് നിരവധിയാണ്. തിരുമേനിയുടെ ഛായാചിത്രം വീടുകളിൽ അലങ്കരിച്ച് വെച്ച് അവരുടെ ഭവനങ്ങളുടെ രക്ഷാകവചമായി തിരുമേനിയെ കണക്കാക്കി ആരാധിക്കുന്നവരും കുറവല്ല. ഗീവർഗ്ഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായെ സാക്ഷാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി കണക്കാക്കി ആ മഹാപുരോഹിതനെ ദൈവത്തെപ്പോലെ ആരാധിച്ചുവരുന്നവരും കുന്നംകുളത്തുണ്ട്. ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് കുന്നംകുളം പഴയ പള്ളിയിൽ എഴുന്നള്ളി താമസിക്കുന്ന വേളയിൽ ഒരു രാത്രി പടിഞ്ഞാറെ അങ്ങാടിയിലെ വീടുകൾക്കു തീപിടിച്ചു. തീ ആളിക്കത്തി അടുത്ത വീടുകളിലേക്ക് പടർന്നു. ജനങ്ങൾ നിലവിളിച്ച് ഓടിവന്ന് ബാവായെ അർദ്ധരാത്രി വിവരം അറിയിച്ചു. ബാവാ സ്ലീബാ എടുത്ത് ഒരു നിമിഷം നെഞ്ചോട് ചേർത്തുവെച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചു. സ്ലീബാ ഉയർത്തി അഗ്നിയെ വിലക്കി. തീ അണഞ്ഞത് കണ്ട് ജനങ്ങൾ

വിസ്മയഭരിതരായി. ആ ദൈവികപുരുഷന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കാൻ അപ്പോൾ ഭയം തോന്നിയതായി ചിലർ പറയുക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പല അത്ഭുതപ്രവർത്തികളും പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാർ ചെയ്തതായി അറിവുണ്ടെങ്കിലും മരിച്ച ഒരു ശിശുവിനെ ഉയിർപ്പിച്ചതായി പരുമല തിരുമേനിയെക്കുറിച്ച് മാത്രമെ കേട്ടിട്ടുള്ളു. ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനും അപ്പുറത്ത് കുന്നംകുളം പട്ടണത്തിൽ വെച്ചുനടന്ന ആ മഹാത്ഭുതത്തിന്റെ ദിവ്യസ്മരണ ഒളിമങ്ങാതെ ഇന്നും ഭക്തജനഹൃദയങ്ങളിൽ ത്രസിച്ചു നിൽക്കുന്നു.

'എന്നെ വിളിച്ച് അപേക്ഷിക്കുന്ന പരിശുദ്ധന്റെ പ്രാർത്ഥന എനിക്ക് തള്ളിക്കളയുവാൻ കഴിയില്ല' എന്ന് ഒരിക്കൽകൂടി ലോകത്തിന് ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനായി സർവ്വശക്തനായ ദൈവംതമ്പുരാൻ തന്റെ അഭിഷിക്തനെക്കൊണ്ട് ആ അത്ഭുതപ്രവർത്തി നിവൃത്തിച്ചു. വിസ്മയജനകമായ ആ അത്ഭുത സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് ഭാഗ്യസ്മരണീയനായ പ. ഗീവർഗ്ഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാബാവാ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്താണെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാം.

"പരിശുദ്ധന്മാരും, പുണ്യവാന്മാരും നിറഞ്ഞ സഭയാണ് നമ്മുടേത്. നമ്മുടെ കാലത്തുതന്നെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാപരിശുദ്ധനാണല്ലോ പരുമല തിരുമേനി. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ അനേകം മഹാത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം മരിച്ച ഒരു ശിശുവിനെ ജീവിപ്പിക്കകൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്ന സംഗതി നിങ്ങളിൽ അധികം പേർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കാം. ഒരിക്കൽ തിരുമേനി കുന്നംകുളത്ത് എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു ശിശുവിനെ അതിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ കിടത്തിയിട്ടുപോയി. അതു മരിച്ചുപോയിരുന്നു. തിരുമേനി ആ ശിശുവിന്റെ, സമീപം ചെന്നിരുന്ന് സ്ലീബാ അതിന്റെ മീതെ വച്ചു വളരെനേരം ഹൃദയം നൊന്ത് പ്രാർത്ഥിച്ചു. അത്ഭുതം. ആ കുട്ടി ഒന്ന് രണ്ട് തുമ്മി, കണ്ണു തുറന്നു; ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്തുതുടങ്ങി. അങ്ങനെ ജീവൻ വീണ്ടും പ്രാപിച്ചു. പുർണ്ണസുഖമുള്ളതായി തീർന്നു" (1954 ഫെബ്രുവരി 28-ാം തീയതി ഓർത്തഡോക്സ് തിയോളജിക്കൽ സെമ്മിനാരി വാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗം. ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി. മലങ്കര സഭാപിതാക്കന്മാർ. പേജ് 300)

പ. ഗീവർഗ്ഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ സെമിനാരി വാർഷികത്തിനു മാത്രമല്ല ഒന്നിൽക്കൂടുതൽ പ്രാവശ്യം കുന്നംകുളത്തുവെച്ചും ഇപ്രകാരം പ്രസംഗിക്കുക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പ. ബാവാ കുന്നംകുളം പഴയപള്ളിപ്പറമ്പിൽ വെച്ച് കൂടിയ ഒരു മഹായോഗത്തിൽവെച്ച് പ്രസംഗിച്ചത് ഈ ലേഖകൻ വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു. അന്ന് പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

മേൽപറഞ്ഞ സംഭവത്തിന് ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്നു എന്നാണ് കല്പിച്ചത്.

പ. ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് മേൽപറഞ്ഞ പ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന കാലത്ത് ഈ എഴുത്തുകാരൻ ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥി ആയിരുന്നു. സഭാകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം വലിയ പിടിപാടൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വർഷങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അനവധി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറച്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് പരുമല തിരുമേനി ഉയിർപ്പിച്ച ശിശുവിനെ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കണമെന്ന് തോന്നി. ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ അത്ഭുതസംഭവത്തെക്കുറിച്ച് നേരിട്ട് അറിയാവുന്ന തലമുറ അപ്പോഴേക്കും കാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ കാലത്ത് ആർത്താറ്റ്-കുന്നംകുളം മഹാ ഇടവകയിൽ സേവനം അനുഷ്ടിച്ചിരുന്ന വൈദികരും ദിവംഗതരായി കാലമേറെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുന്നംകുളത്തെ പ്രായാധിക്യം ചെന്ന വ്യക്തികളെ കണ്ട് വിവരങ്ങൾ തിരക്കി. കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ട അറിവെ അവർക്കുള്ളു.വിസ്മൃതിയുടെ മാറാല തട്ടിനീക്കി അവരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞ വിവരങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

കുന്നംകുളം തെക്കെ അങ്ങാടിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മണ്ടൂമ്പാൽ വറീത് എന്ന ആളുടെ ഒരു വയസ്സ് പ്രായമുള്ള ആൺകുഞ്ഞിനെയായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനിയുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് കിടത്തിയത്. അസുഖം ബാധിച്ച് ചികിത്സയിലായിരുന്ന കുട്ടി വെളുപ്പിന് മരിച്ചുപോയി. പരുമല തിരുമേനിയെ ദൈവമായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന വറീത് കുട്ടിയുടെ മൃതശരീരം, പഴയ പള്ളിയിൽ എഴുന്നള്ളി താമസിച്ചുവന്നിരുന്ന പരുമല തിരുമേനിയുടെ സമീപത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു എന്ന് അറിഞ്ഞ് വീട്ടുകാരം അയൽവാസികളും തടസ്സം പറഞ്ഞു. അതൊന്നും വകവെക്കാതെ ആ വിശ്വാസി കുഞ്ഞിനെ ഒരു തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞെടുത്ത് ഭാര്യയെയും വിളിച്ച് അധികം അകലെയല്ലാത്ത പഴയ പള്ളിയിലേക്ക് കടന്നു. പഴയ പള്ളിയുടെ താഴത്തെ നിലയിലെ തെക്കെ മുറിയിലായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനി താമസിച്ചിരുന്നത്. മുറിയുടെ വാതിലിനു നേരെ വരാന്തയിൽ കുഞ്ഞിനെ കിടത്തി മുഖം വെളിയിൽ കാണാൻപാകത്തിൽ അതിനെ പുതപ്പിച്ചിരുന്ന തുണിമാറ്റി വെച്ചു. വാതിൽക്കലേക്ക് വന്ന തിരുമനസ്സിനോട് നെഞ്ചത്തടിച്ച് നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് സങ്കടം അറിയിച്ച് വറീതും ഭാര്യയും പിൻവാങ്ങി. അവിവേകം കാണിച്ചതിന് തിരുമേനി ശാസിക്കുമെന്നും, കുഞ്ഞിനെ ക്ഷണംകൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ കല്പിക്കുമെന്നും ഭയന്നാണ് രണ്ടുപേരും വേഗം സ്ഥലംവിട്ടത്. പിന്നെ പ. ബാവാ തിരുമേനി പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞപോലെതന്നെ നടന്നു.

കൂടുതൽ അന്വേഷണവും, പഠനവും അർഹിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമാണ് പരുമല തിരുമേനിയുടെ ഈ അത്ഭുതപ്രവൃത്തി. കുന്നംകുളത്തെ പള്ളികളുടെ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങൾ തപ്പിയതിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. ചരിത്രവസ്തുതകൾ രേഖപ്പെടുത്തി വെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പൊതുവെ നമുക്ക് ഇല്ലല്ലൊ! പഴയ പള്ളിപ്പാട്ടുകളിലോ, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലോ സൂചന ഒന്നുമില്ല. ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളിയുടെ മലങ്കര സഭാപിതാക്കൻ മാർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ വിവരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതും വിസ്മൃതിയിൽപെട്ടുപോയേനേ. കുന്നംകുളത്തെ സഭാചരിത്രത്തിലാണ് ഈ വിവരം രേഖപ്പെടുത്തി വെക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. അതു ചെയ്യാതിരുന്നത് ഒരു വീഴ്ചതന്നയാണെന്ന് സമ്മതിച്ചേ തീരു. 'ആർത്താറ്റ് പടിയോല' പോലും നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ ഒരു ജനസമൂഹത്തെ പരുമല തിരുമേനി കുന്നംകുളത്തുവെച്ച് ചെയ്ത അത്ഭുതപ്രവൃത്തി രേഖപ്പെടുത്തി വെക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ കുറ്റം പറയാമോ? ഗവേഷണവിദ്യാർത്ഥികൾ ഇതൊരു പഠനവിഷയമാക്കി കണക്കാക്കി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ലേഖകന്റെ പരിമിതമായ കഴിവ് ഉപയോഗിച്ച് ചില അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിയതിൽ ആ കുടുംബം താമസിച്ചിരുന്ന തെക്കെ അങ്ങാടിയിലെ വീട് ഏതാണ്ട് കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. മണ്ടുംമ്പാൽ വറീതിന്റെ കുടുംബം പിന്നീട് അവിടെനിന്ന് താമസം മാറ്റിയെന്നും ഇപ്പോൾ പിൻതലമുറക്കാർ എവിടെയാണെന്ന് അറിയുന്നില്ലെന്നും അറിഞ്ഞു. വിപുലമായ തോതിൽ അന്വേഷണം നടത്തിയാൽ ഒരു പക്ഷെ അവരെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കിട്ടിയെന്നു വരും.

അന്വേഷണം മറ്റൊരു വഴിയിൽകൂടിയും നടത്തണം. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ഡയറി പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു പക്ഷെ അദ്ദേഹം ഈ കാര്യം ഡയറിയിൽ നോട്ട് ചെയ്തിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. അതുപോലെ പ. ഗീവർഗ്ഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായുടെ ഡയറിയിലും ഈ കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണാൻ വഴിയുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇതിന് ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്നു എന്നാണല്ലൊ പറയുന്നത്.

❑